

ÜZENET

„Ne hagyjátok a templomot, A templomot s az iskolát!”

2024 ADVENT

A szerzők, a gyülekezetünk és intézményeink vezetése nevében szeretettel köszöntjük a 2024. évi *Üzenet* új-ságunk olvasóit.

Borítónkkal a 450 évvel ezelőtt született Szenci Molnár Albert költőre emlékezünk, akinek latin nyelvű Bibliája gyűjteményünk egyik kincse.

Ez alkalommal a főgondnok és lelkipásztor nem igei jelmondatot választott, hanem Reményik Sándor *Templom és iskola* című versének visszatérő verssorát: „*Ne hagyjátok a templomot,/ A templomot és az iskolát!*”

Nem véletlenül határoztunk így. Kerestük azt a rövid gondolatot, ami leginkább emlékeztet bennünket a 2024. évre. 2005 óta minden évben ezzel a kiadvánnyal kedveskedünk a hozzánk közelállóknak, érdeklődőknek, és minden évben újra és újra a templomról és az iskoláról van szó. Most azonban szeretnénk áthelyezni a hangsúlyt az épületekről a benne élő közösségre, miközben ingatlanainkról sem feledkezünk meg. A vásárhelyiek egy részének különösen is fontossá vált az épület, az ingatlan, nekünk pedig a benne élő közösség.

Reményik Sándor felszólítása fegyverbe hívó parancsnak hangzik, aminek az élet nem is szeretnénk tompítani, inkább csak az életünkre és a 2024. évre formálni. Nemcsak védeni, hanem gazdagítani, vigasztalni, bátorítani, örömet szerezni, megtartani, enyhíteni szerettünk volna azokon és azokkal, akikről a következő oldalon olvasni lehet:

Nem hagyjuk magára az egyre inkább az internet világába merülő következő középiskolás korosztályt, hanem kinyitjuk az oktatás és nevelés segítségével Isten tágas teremtett világát.

Nem hagyjuk a kicsiket, hanem bizalommal teljes (családias) környezetet teremtünk számukra, hogy a zord világot akkor ismerjék meg, amikor arra éretté válnak.

Nem hagyjuk az enyhe és középfigyatékkal élőket, hanem minden óvodáskorút megpróbálunk felvenni és nevelni. Nem hagyjuk őket az utcán, ha kilépnek a nyolcadik osztályból, hanem szakiskolát indítunk, és fejlesztjük őket.

Nem hagyjuk a környékünkön élő középiskolás diákokat, próbáljuk fenntartani, családias környezetet teremteni kollégiumunkban.

Nem hagyjuk az időseket, megszólítjuk, meglátogatjuk őket, imádkozunk velük együtt és értük.

Nem hagyjuk a munka világából kiesőket,

nem hagyjuk a férfiakat, a nőket, a tarjániakat vagy a Nyugdíjas Lakóparkban élőket,

nem hagyjuk épületeinket, múltunkat,

A sort hosszan lehetne folytatni, jöjjön inkább előbb a vers, majd pedig az idei évi írások, amelyekből mindezek sokkal inkább kitűnnek.

Reményik Sándor: Templom és iskola

Ti nem akartok semmi rosszat,

Isten a tanútok reá.

De nincsen, aki köztetek

E szent harcot ne állaná.

Ehhez Isten mindannyitoknak

Vitathatatlan jogot ad:

Szántó Noémi

Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

Ti megbecsültök minden rendet,
Melyen a béke alapul.
De ne halljátok soha többé
Isten igéjét magyarul?!
S gyermekeket az iskolában
Ne hallja szülője szavát?!
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

E templom s iskola között
Futkostam én is egykoron,
S hűtöttem a templom falán
Kigyulladt gyermek-homlokom.
Azóta hányszor éltem át ott
Lelkem zsenge tavasz-korát!
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

Tárkány-Szücs Kornél

A koldusnak, a páriának,
A jöttmentnek is van joga
Istenéhez apái módján
És nyelvén fohászkodnia.
Csak nektek ajánlgatják templomul
Az útszélét s az égbolt sátorát?
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

Fábri Léna Róza

Sopov-Elekes Michaela

Kicsi fehér templomotokba
Most minden erők tömörülnek.
Kicsi fehér templom-padokba
A holtak is mellétek ülnek.
A nagyapáink, nagyanyáink,
Szemükbe biztatás vagy vád:
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

1925

„Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!”

A vesszorokat olvasva egy küzdelem képe rajzolódik ki előttünk, de én most mégis három olyan gondolattal kiegészítve kívánom e Reményik-idézetet értelmezni, amely talán az első pillantásnál és a leegyszerűsített jelentéstársításnál összetettebben világítja meg a templom és az iskola kérdéskörét. A Heidelbergi Káté 103. kérdés-felelete mindennél világosabban tárja ezt elénk: *Mit akar Isten a negyedik parancsolatban? Először azt, hogy tartsuk fenn az igehirdetés szolgálatát és az iskolákat [...]* Ahogy Fekete Károly püspök tanévkezdő írásában egy korábbi kátémagyarázattal rávilágított: az iskolafenntartás az ünnepszentelés és az örökkévaló ünnep fundamentuma, így hitéletünk és gyülekezeti szolgálatunk is kizárólag ezek összességében teljesezhet ki. A „keresztyén iskola” tehát túlmutat a jelenlegi három évszázados vásárhelyi (református) oktatás-nevelés infrastrukturális helyzetén, kérdésein, olykor vitáin, illetve igencsak akut és aktuális problémáin. Az iskola lelki tartalma a naponkénti igeolvasásban, a hit általi elmélyülésben és a Lélek ereje általi folyamatos – divatos szóval élve élethosszig tartó - tanulásban teljesez ki mindannyiunk életében életkortól függetlenül.

Ne hagyjátok IMÁDSÁG NÉLKÜL a templomot, / A templomot s az iskolát!

Keresztyén életünk sarokköve Mennyei Atyánk felé forduló hálaadás és a Jézus nevében történő kérések. Nem lehetünk eléggé hálásak jelenlegi sokszor hányatottnak érzett helyzetünknek, hiszen minden „vihár és vész közepette” gyülekeztünk él, iskoláink minden eddiginél nagyobb gyermek- és alkalmazotti létszámmal szolgálják a fent említett parancsolatot. Szívünk azonban sokszor megszorodik, amire nem kevés hatással van, hogy talán túlzottan a világ felé fordulunk, és sokszor talán kizárólag vagy erőteljesen „világi szemüvegen át” értékeljük jelenünket. Valóban példátlan(nak tűnik) az, hogy olyan bírósági perekben veszünk részt, amelyeknek erkölcsi igazságához nem férhet kétség, mégis a jogszolgáltatás útvesztőiben kell megélnünk azt, hogy az iskolafenntartói szolgálatunk nem feltétlenül állja ki a törvényesség próbáját. Bizodalmunk mégis az egyetlen isteni igazságban van, amelyért azonban napjában és állhatatosan szükséges könyörögnünk, és amelyet nem a saját érdemeinkkel, hanem kizárólag kegyelemből nyerhetünk el. Emberileg mégis nehéz elfogadnunk az olyan helyzeteket, hogy templomunk karzatlépcsője nem lehet a miénk, gyogyepedagógiai iskolánk tulajdoni lapjának téves bejegyzését nem lehet egy egyszerű eljárással „kitisztázni”, vagy egy aláíráson vagy néhány kézfelemelésen bukott meg szényiseink „szűk esztendeinek” száma, de ugyanígy mélabúsan vesszük tudomásul, hogy oktatásfejlesztési elképzeléseinket csak egy cinikus válaszra méltatják. De miért emelnénk panaszra hangunkat, hiszen eleink vagy a korai keresztyén gyülekezetek összehasonlíthatatlanul tragikusabb és kilátástalanabb helyzetekben voltak és valódi üldöztetésben részesültek, mégis szilárd hittel és reménységgel állták a történelem próbáit.

Mindezek tehát ne csüggedésre, hanem tettekre sarkalljanak bennünket, ahogy a napokban Dávid és Góliát történetében olvastuk. Mielőtt azonban a Kedves Olvasó azt gondolná, hogy parittyával egyszemélyes harcot hirdetek, az Istenbe vetett hit erejére szeretném felhívni a figyelmet. Mert milyen tanulsággal is szolgált e fenti ige (1Sám 17) számomra? A nép megrettent a hatalmasnak tűnő gyalázótól és ezáltal az adott élethelyzettől, senki nem mert kiállni, nemcsak párbajra, de a többiek lelki erősítésére sem! Egyedül egy olyan fiatalban van meg a Lélek ereje, aki erős hittel vallja, „Az Úr, aki megmentett engem”, és így megszabadítja az Úr.

Legyünk először is bűnvallással, és vegyük számba hibáinkat, mert mind egyéni életünkben, mind gyülekezetünk irányításában, szolgálatainkban számtalan alkalommal térünk le „vakon”, önnön gondolatoktól vezérelve az Isten által kijelölt ösvényről. És itt visszakanyarodva iskoláinkhoz, feltehetjük a kérdést: vajon ez a mi utunk? Ingtalanok, építkezés, fejlesztés, infrastruktúra, mindezek mindenáron vagy csak szinte e látható dolgokra fókuszálva? Vagy a gazdag ifjú példájából okulva: „adjuk el mindenünket”, és kizárólag a krisztusi tanításnak, a református szellemben való oktatásnak éljük? Nehéz kérdések ezek, Testvérek, amelyekre választ magunktól nem kapha-

tunk. Legyünk hát szüntelen imádságban, a fentieket kéréssel víve Urunk elé, aki Krisztus által meghallgat bennünket, és ha nyitott szívvel fordulunk felé, válaszokat lelünk, így építve lelkünk templomát.

*Ne hagyjátok **EL** a templomot, / A templomot s az iskolát!*

E felszólítással erőteljesebben, példákkal kívánok szólni e lapokat olvasókhöz, leginkább a hitben járókhoz. Bár teremtő Istenünk teljes szabadságot ajándékozott az embernek, mégis le kell szögeznünk, hogy életünkben egyetlen út van, az pedig Jézus Krisztus. E szabadsággal vagy szabadosággal él a világ, és ahogy a Jelenések könyve felhívja a figyelmet, nincs az a katasztrófa, pusztulás, ami eltántorítaná még e csapások és az ítélet idején sem a sokaságot: „nem tértek meg cselekedeteikből” (Jel 16,11b). Így ez meglátásom szerint hozzánk, Krisztus-követőkhöz szól felekezettől függetlenül. Minden tehát, ami Krisztustól eltávolodik, a semmibe vezet. A hozzá vezető út mindig nyitva lévő kapuja pedig templomunk, amelyet soha ne hagyjunk el! Gyülekeztünk és városunk ökumenikus imaközösségének szépkorú tagjai legyenek előttünk világító lámpások (őrizzük az ő fényüket!), ők azok, akik időjárástól, „láb fájtól”, betegségtől gyötörtén, sokszor megpróbáltatásokkal együtt vannak jelen alkalmainkon, olvassák *Üzeneteinket*, nézik közvetítéseinket, így mondanak határozott szóval hálaadást Krisztus megtartó kegyelméért, és imádkoznak iskoláinkért, gyülekezetünk és városunk minden polgáráért, a világ békéjéért. Csodás volt megtapasztalni azt a hálát és örömet, a belőlük áradó krisztusi szeretetet, amellyel egy-egy házi istentiszteleten, úrvacsorai közösségben vagy éppen egy kórházi ágyon együtt lehettünk. Szívünkhöz közel áll az a gyülekezeti tagunk, aki magától már nem jutna el vasárnaponként az istentiszteletre, mégsem hagyja el sem a templomot, sem az iskolát. Több testvérünk áldozatos szolgálata, odafigyelése, óvó szeretete nyomán hétről hétre velünk, de leginkább Krisztussal van, legutóbb az úrasztalát nálánál több emberöltővel fiatalabbakkal körülállva egy iskolai hálaadáson együtt részesülhettek az úrvacsora sákramentumában. Kívánom, hogy éljük ezeket a közös pillanatokat át vasárnapról vasárnapra, alkalomról alkalomra, tanuljunk tőlük hűséget, mert a Krisztusba vetett hűség mindennapjainkra is áldást hoz.

Elmondhatjuk, hogy a korábban felemlgetett nehézségnek tűnő helyzetek ellenére áldásokkal teli az életünk, hiszen soha nem látott számú gyerek, tanár és alkalmazott tartozik az Ótemplomhoz, szakiskolánk bővül, új óvodai telephelyünk létesült, több fiatalról gondoskodhatunk, immár a hónap minden vasárnapján, nemcsak fél tíz órakor, hanem 11-kor is összegyűlhetünk Isten dicsőítésére.

Ezért a bevezető mondattal iskolai közösségeinkhez, nemcsak a tanárokhoz, hanem a végzős diákokhoz és a szülőkhez is szólok: Ha elhagyom az ótemplomi iskolát, vajon ezt a lelki templomot, Krisztus óvó szeretetét, máshol megkaphatom? Mert ahogyan korábban írtam: a világ – csábításával és a pillanatnyi jólét kecsegtető ígéretével – csak az ürességbe vezet. Mi fenntartóként szolgálni kívánjuk e közösséget, és szeretnénk a lehető legteljesebb lehetőségeket nyújtani a reánk bízottaknak, de ehhez együtt, egy test tagjaiként kell Krisztus közösségének lennünk.

*Ne hagyjátok **SZOLGÁLAT NÉLKÜL** a templomot, / A templomot s az iskolát!*

Keresztyén életünk a szolgálatot jelenti. Krisztus tulajdonai vagyunk, ahogy a káté első kérdésére adott válaszuk is szól. A Krisztus-ügy szolgálói vagyunk életünk minden területén és pillanatában. Tegyük fel magunkban a kérdést: mivel tudom én személy szerint ezt előmozdítani és tettekre váltani? Szelíd megszólalásommal, indulatom visszafogásával, egy ismerős vagy családtag felé odafordulással, rokonaim irányába szeretetem kimutatásával és gyakorlásával, adakozással, a rászoruló felé gondoskodással, egyszerűen csak reggeli imámmal, napi feladataimmal, tanulással, munkával, vagy éppen, ha valamilyen talentumból (nemcsak anyagi, szellemi, idő, tehetség stb.) több adatott, annak megosztásával? A felsorolást végtelen hosszan lehetne folytatni, és ismét csak hálásnak kell lennünk azért, hogy gyülekezetünk is ilyen kiterjedt, így van lehetőség az egyéni és közösségi szolgálat kiteljesítésére. Felemelő pillanatok voltak szintén az elmúlt hetekben, hogy más-más iskolákból és osztályokból érkező diákok, számukra ismeretlen és távolinak tűnő idősök számára készítettek saját kezükkel ajándékokat, vagy teljesen ismeretleneket szólítottak le gimnazisták egy forgalmas áruházban, hogy felhívják a figyelmet nehézsorsú embertársainkra. A szívből jövő szolgálat áldássá lesz, ezt napról napra megtapasztalhatjuk. És ahogy a tavalyi újságban is megfogalmaztam: szolgálatunk erősíti közösségünket, példaként áll(hat) a világban élőknek.

Az idei évben új presbitérium kezdte meg „működését”, és ez tanulással jár, valamint az egyházközség működési kereteit biztosító „kötelező” feladatán túlmutató szolgálatot jelent. Kedves Presbiter Testvéreim! Járjunk nyitott szívvel és szemmel gyülekezetünk háza táján, szemlélődjünk, keressünk feladatokat, fogalmazzuk meg céljainkat, induljunk meg az úton, és szolgáljunk kitartással, odaadással!

Végül lelkészeink szolgálatát szeretném megköszönni, amivel gyülekezetünk és iskoláink testi-lelki épülésére vannak a nap minden órájában. A templomért és az iskoláért szóló imádságunkba mindenképp foglaljuk bele őket, hogy Isten igéjének hirdetésén túl pásztorainkként legyenek velünk!

Áldott Krisztusvárást, minden kedves testvérünknek áldott szolgálatot kívánva, nem feledve, hogy *Ne hagyjátok a templomot, / A templomot s az iskolát!*

Szeremlei 100 emlékév

Dr. Nagy Gyöngyi
presbiter

Szeremlei Sámuel - Aki fél évszázadot töltött Hódmezővásárhely szolgálatában A hódmezővásárhelyi Szeremlei Társaság névadója halálának centenáriumát üli

Szeremlei Császár Sámuel régi nemesi családból származik. Zsigmond nevű őse a nemességet Luxemburgi Zsigmond királytól nyerte 1413-ban. Zsigmond ős unokája harcolt Mátyás király fekete seregében, és 1477-ben, a Frigyessel vívott háborúban halt meg. Másik unokája, Illés, Wittenbergbe ment, majd hazatérve a ma Horvátországhoz tartozó Laskó és Hercegszöllős lelkészeként működött.

Szeremlei Sámuel 1837. szeptember 4-én született a Borsod vármegyében található Árpád-kori településen, Gelejen. Édesapja, Szeremlei Császár Mihály református lelkipásztor első három fiúgyermekét maga tanította és vizsgáztatta, de Sámuel és ikertestvére, Lajos esetében ezt már nem tudta megtenni, mert 1844. november 21-én meghalt. Ezután a 7 gyermek édesanyjukkal (Igaz Sára) Miskolcra költözött.

A Szeremlei 100 emlékév megnyitója

Együttműködés a Hódmezővásárhelyi-Ótemplomi Református Egyházközséggel,
az Újtemplomi Református Egyházközséggel és a Tornyai János Múzeummal – 2024. február 2.

A miskolci gyermek- és tanulóévek (1851-1854) után teológiai tanulmányok következtek Debrecenben. „*Ekkor azt tettem fel magamban, hogy papi tanulmányok után az orvosi pályára is felkészülök, mert szépnek és magasrétosnak találtam azt a gondolatot, hogy leendő híveimnek – Jézus példájára – testi-lelki betegségeikben egyaránt gyógyítója leendek*” - írta Szeremlei 1912-es önéletrajzában. A hittudomány, valamint a történelem iránti érdeklődése és érzéke azonban felülírta ezirányú terveit. Miután 1858-ban végzett a teológián, Hajdúböszörményben lelkészi oklevelet szerzett, majd rektornak hívták a neves városba. Már itt megmutatkozott, hogy Szeremlei ritkaságszámba menő széles látó- és tevékenységi körrel rendelkezik. Polihisztorként tekinthetünk rá, hiszen: tanított, tanítványainak tankönyveket írt, sokszor a taneszközöket is maga készítette; szervezte az ifjúság életét, és ha kellett, megírta az intézeti értesítőt is; számos lapba publikált tanügyi, természettani, etnográfiai, teológiai tárgyú cikkeket; közben lelkészi oklevelet szerzett; fordított és olvasott – legtöbbször a Szentírást. Külföldre 1866-ban csak azért látogatott, hogy ottani tapasztalatait a hazai tanügy és vallásügy javára fordítsa. Svájci és franciaországi útból hazatérve szülővárosa, Gelej és Bihardiószeg is lelkésznek hívta. Szeremlei az utóbbit fogadta el, így 1867-ben Bihardiószeg református lelkésze lett. Ugyanebben az évben jegyezte el Daróczy Ilonát, akivel ezt követően 57 éven át élt házasságban. Hét gyermekük született.

Az 1848-as forradalomról írott munkáját olvasva a hazafi szől hozzánk. Mindössze 30 éves volt, amikor a kiegyezés évében közzétette az 1848-49-es forradalomról és szabadságharcról szóló munkáját, amit hajdúböszörményi rektorsága alatt kezdett írni, és végül makói segédlelkészként tett rá pontot.

1870. november 16-án Hódmezővásárhely megválasztotta lelkészének Karancsi Dániel ellenében, amit ő csak 1871 májusában fogadott el. Itteni munkássága kivételesen széleskörű: Jótét Egyesületet alapított, és a helyi Református Nőegylet létrehozását is ő ösztönözte. Nagy rálátása volt az országos egyházi és politikai mozgalmakra, de azt is fontosnak tartotta, hogy a tanyán élő emberek számára is tartson istentiszteletet. Tereh Gyula református lelkipásztor 1927-ben találóan írta róla, hogy „*Amire irányul tekintete, mindenütt élet indul.*”

Szeremlei korában városunkban valóban pezsgett az élet, s a város arra is megérett, hogy történetét szakavatott kezek foglalják össze, s tárják az akkori és a későbbi vásárhelyi polgárok elé. A millennium kapcsán városunk ismert és szeretett lelkésze nagy dologra szánta el magát: elvállalta Hódmezővásárhely történetének a megírását. Nem túlzás azt állítani, hogy Szeremlei Sámuel a modern magyar történetírás egyik úttörője volt, akinek műveit ma is levehetjük a könyvespolcra, mert kutatási eredményei időtállóak. Fő műve, az ötkötetes városmonográfia megírásához minden lehetséges forrástípust felhasznált: a levéltári forrásokon kívül néprajzi kutatásokat végzett, és közvetetten a vásárhelyi embereket is megszólaltatta. Újat hozott abban is, hogy művének elkészítéséhez régészeti ásatásokat végzett.

Szeremlei Sámuel mindenhol mély nyomot hagyott, ahol dolgozott. Hajdúböszörmény, Makó és Hódmezővásárhely mellett országosan is elismert tekintélynek számított, a történettudományban éppúgy, mint a református egyházon belül. Jól mutatja ezt, hogy 1907-ben a Dugonics Társaság tiszteletbeli tagjává, 1908-ban a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagjává választotta, míg a gróf Tisza István Tudomány Egyetem 1917-ben a teológia díszdoktorává avatta. S bár tervei között szerepelt, hogy a bécsi teológiai tanszéket elfoglalja, az állást végül mással töltötték be. Külföldről hazatérve báró Eötvös József miniszter alkalmazni akarta hivatalában, de Szeremlei nemet mondott. A sors is úgy akarta hát, hogy élete nagy részét városunknak szentelje, és fél évszázadnál is többet töltsön el Vásárhely szolgálatában. 1924. november 20-án hunyt el, sírja a hódmezővásárhelyi Kincses temetőben található.

A rendszerváltozást követően az egyesületi élet – hasonlóan az országos trendhez – Hódmezővásárhelyen is felélénkült. A város és környékének múltjával foglalkozó hivatásos és amatőr helytörténészek 1991. február 26-án jutottak el oda, hogy társaságot hozzanak létre a város múltjának feltárása, valamint feltárt munkájuk megismeretése és népszerűsítése céljából.

A Társaság névadója Szeremlei Sámuel (1837–1924) református lelkipásztor, Hódmezővásárhely mind a mai napig legnagyobb hatású helytörténetírója.

A Szeremlei Társaságot 11 fő hozta létre: dr. Dömötör János művészettörténész, a Tornyai János Múzeum igazgatója; Farkas Ferenc, a Bethlen Gábor (ma Református) Gimnázium tanára; Herczeg Mihály, a Hódmezővásárhelyi Levéltár nyugalmazott vezetője; Kárász József, a Németh László Városi Könyvtár nyugalmazott könyvtárosa; Kovács István, a Frankel Leó (Ma: Eötvös József) Szakközépiskola tanára; Kőszegfalvi Ferenc, a Németh László Városi Könyvtár könyvtárosa; dr. Kruzslicz István Gábor, a Hódmezővásárhelyi Levéltár igazgatója; Lőkös Imre agrármérnök; Makó Imre, a Hódmezővásárhelyi Levéltár levéltárosa; Szentí Tibor író, néprajzkutató; végül Szigeti János, a József Attila Általános Iskola tanára.

A Szeremlei Társaság helytörténeti évkönyve 1996-ban jelent meg első ízben. 2021-ben a Szeremlei-emlékév kapcsán 30. születésnapunkat ünnepeltük.

A mostani centenárium, a Szeremlei 100 emlékévé célja, hogy felhívja a figyelmet Hódmezővásárhely kivételes krónikására, polihisztorára, akinek szavai ma is számot tarthatnak a figyelmünkre:

„Ha szabadok lenni óhajtotok, legyetek felvilágosultak elfogultság nélkül, buzgók türelmetlenség nélkül és önállok önféjűség, civakodás nélkül.” Szeremlei Sámuel

A gyülekezet zenei életéről

Jambrich Virág és Hegyi Bálint
kántorok

„Az én énekeim nagyon fáznak az ördögnek, míg ellenben türelmetlenségünknek és jajgatásunknak nagyon örül. (...) A zene tudniillik nyugodt és örvendező lelket ad” - Luther Márton

Luther Márton gondolata nagyon szépen leírja, hogy a zenének milyen nagy jelentősége van egyéni és közösségi életünkben egyaránt. Éppen ezért igyekszünk minél több lehetőséget teremteni annak érdekében, hogy a gyülekezeti közösségben meg tudjuk élni Isten gazdag áldását, melyet a zenén keresztül ad számunkra.

Az egyik legalapvetőbb terület az istentiszteleti éneklés. Fontosnak tartjuk, hogy a vasárnapi istentiszteleteken a zenén keresztül Isten közvetlenül tudjon hozzánk szólni, elcsendesíteni, bátorítani lelkünket a szöveg, a dallam, a közösségi, illetve zenei élmény által. Ennek érdekében igyekszünk az orgona mellett a hegedű megszólaltatásával ezt a szolgálatot minél színesebbé tenni, illetve a kevésbé ismert dallamok elsajátítását segíteni. Új gyülekezeti énekeskönyvünk rengeteg gyönyörű énekkel gazdagodott, ez is nagy lehetőség. A legnagyobb öröm számunkra az, ha érezzük a Szentlélek erejét a lendületes gyülekezeti éneklésben, így mindenkit bátorítunk, hogy merjen énekelni az istentiszteleteken.

Az istentiszteleti alkalmak mellett 2021 karácsonya óta énekes áhítatokat szervezünk, melyek általában egyházi ünnepekhez kapcsolódnak. Az eredeti elképzelés, hogy ezeken az áhítatokon lehetőségünk legyen egy kis időre kifejezetten az énekeken keresztül kapcsolódni Istenhez, hiszen az alkalmakon gyülekezeti énekek, illetve igeszakaszok követik egymást. Lehetőség nyílik új énekeket is megismerni, illetve szeretett énekeinket közösségben énekelni. Az évek folyamán az orgona, illetve hegedű mellé kisebb alkalmi zenekar is társult, majd a 2023-as bőjt énekes áhítatra megalapítottuk gyülekezeti kórusunkat is. Ezzel most már igazán színes zenei és lelki élményben lehet része azoknak, akik áhítatainkra ellátogatnak. Jó azt látni és hallani, hogy egyre többen dicsőítjük együtt Urunkat énekszóban. Szeretettel hívunk mindenkit énekes áhítatainkra, melyekről mindig időben lehet értesülni a gyülekezeti hírek között, valamint a faliújságokon.

Örömmel tölt el bennünket, hogy lassan két éve folyamatosan működik kórus is gyülekezetünkben. Általában a különböző áhítatokra, illetve ünnepi istentiszteletekre készülünk fel énekekkel, de már kétszer is jártunk Makón a helyi gyülekezet meghívására. Együttesünk kezd igazi közösséggé formálódni, illetve célunk az, hogy egyre tevékenyebb életet éljünk. Szeretettel várunk még énekelni szerető és tudó jelentkezőket, nőket és férfiakat, az ótemplomhoz, illetve más gyülekezethez vagy gyülekezethez nem tartozókat egyaránt. Több felvételünk elérhető a gyülekezet YouTube csatornáján is.

Az elmúlt évben egy különleges zenei élményben is részünk lehetett, mivel a gyülekezeti tagok, illetve a Szőnyi iskola tanárai közül páran részt vehettünk az Operában megrendezett Református Énekek XXI. koncerten, ahol többszáz fős kórusban énekelhettünk népszerű gyülekezeti énekeket, kórusműveket.

Érezzük az Isten gazdag áldását szolgálatunkon. Felemelő tapasztalni, hogy egy-egy zenés alkalom milyen örömmel tölti el a résztvevőket és a szolgálattevőket egyaránt. Meggyőződésünk, hogy ha az életünknek szerves része a zene, a Szentlélek egyre boldogabbá tud minket tenni, így erőt és bátorságot ajándékozva ahhoz, hogy szeretettel, jóakarattal, krisztusi lelkülettel tudjunk fordulni embertársainkhoz, jobbra téve ezzel világunkat.

ÜZENET a templomból és az iskolából

Czeglédi Ernőné
gyülekezeti tag

„... tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben.” (Gal 6,10)

Egyházközségünkben évek óta missziós szolgálatunk egyik fontos eleme, hogy hetente eljuttatjuk az Ótemplom ÜZENETét azoknak az idős gyülekezeti tagjainknak, akik ezt igénylik, akik egészségi állapotuk miatt már nem tudnak részt venni a vasárnapi istentiszteleten, és otthoni internet hiányában nézni sem tudják élő közvetítéseinket. Az újsággal Krisztus üzenetét vesszük, szinte átvéve a szószék szerepét. Ezt az érzést segíti, hogy a heti ÜZENET ígéhirdető lapból a templomi liturgia a köszöntéstől kezdve az áldásig végigkövethető, így az otthonában olvasó is úgy érezheti, hogy részese az istentiszteletnek. Ez ugyan a személyes jelenlétet nem pótolja, de fontos eszköze a gyülekezethez való kötődésnek, hiszen többeknek mára már csak ez maradt az egyetlen kapcsolata az Ótemplommal.

Az újság kihordását a címzetek zavarása nélkül végezzük, a postaládába tesszük az aktuális lapot. Mégis az évek során a többségükkel kialakult valamilyen kapcsolat, mert aki erre nyitott, annak ez lehetőséget ad egy rövid beszélgetésre. Van, aki a megszokott időben a háza előtti virágokat ápolgatva várja a lapot, de látható, hogy igazából inkább csak néhány kedves szóra vágyik, de van, akinek egészségi állapota miatt a hozzátartozója olvassa fel a házhoz vitt ígét. Az évek óta súlyos beteg feleségét ápoló testvérünkkel csak kaputelefonon beszélünk néhány mondatot. Mindig hálásan köszöni az ótemplomi híradást, reménykedünk abban, hogy az érdeklődő, biztató szavakból érzi a törődést, a gyülekezet figyelmét, és mindennapi küzdelméhez ez is erőt ad neki.

Örömmel tapasztaljuk, hogy gyülekezetünk legidősebb tagja 102 évesen is teljes szellemi frissességgel és kíváncsisággal várja a lapot. Jólesik, hogy a szeretet és féltés jelét is érezhetjük. A legnagyobb nyári kánikulában az egyik belvárosi háznál a félig kinyitott kapualjban ülve csak azért várt idős testvérünk, hogy elmondja, ebben a hőségben ne fáradjunk, nem baj, ha késik vagy elmarad a heti újság, mert neki a Bibliája mindig kéznél van.

Időseink az ige mellett a templomi hírekre is kíváncsiak. Örülnek annak, hogy a gyülekezeti események mellett híreket olvashatnak az iskoláinkban elért szép eredményekről is. Ezt a törekvésünket megerősíti Reményik Sándor versének visszatérő üzenete, amikor összekapcsolja a két legfontosabbat, a templomot és az iskolát.

Sajnos gyülekezetünkben csak néhányan végezzük ezt a szép és nemes szolgálatot, így hetente összesen mintegy 50-60 címre juthat el az ÜZENET. Itt is igazak Máté evangéliumának szavai:

„... Az aratnivaló sok, de a munkás kevés: kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásba.” (Mt 9,37-38)

Az idén először köszöntöttük szervezett formában a kerek évfordulót ünneplő szépkorú, 80, 85, 90 éves, illetve ennél idősebb gyülekezeti tagjainkat. Akik ezt elfogadták, azokat lelkipásztoraink egyikével otthonukban látogettuk meg. A másik kezdeményezés első alkalommal az előző évi adventi készülődéskor valósult meg. Egy kis

beszélgetés, néhány kedves szó kíséretében szerény, jelképes ajándékot vittünk negyven idős testvérünknek, akik azt meghatódottsággal, hálásan fogadták.

Hálásak vagyunk, hogy a magunk lehetőségei szerint ilyen módon is hozzájárulhatunk gyülekezeti életünk erősítéséhez. Szívesen és örömmel tesszük. A megkezdett szolgálatot folytatni, az ezt önként vállalók kis csapatát erősíteni kellene. Pál apostol levelének szavaival is hívogatjuk a testvéreket, hogy ha erre biztatást éreznek, csatlakozzanak hozzánk: „*A jó cselekvésében pedig ne fáradjunk el, mert a maga idejében aratunk majd, ha meg nem lankadunk.*” (Gal 6,9)

Üzenet Tarjánból

Geráné Szemenyei Olga
presbíter

Gyönyörűen, kívül-belül felújított (volt iskola) épületünk számunkra is belső feltöltődést, megújulást hozott. Kis közösségünk vasárnaponként örömmel várja az együttlétet, az igehirdetést és a közös - kántori kísérettel szóló - éneklést. Bár lélekszámban kicsik, de lelkiekben igen erősek vagyunk. Tudunk egymás örömről, bánatáról, rendszeresen látogatjuk egymást.

Mi nem hagyjuk a templomot, a templomot s az iskolát! Nagy-nagy örömmel és szeretettel hívjuk és várjuk a hozzánk betérőket, kérjük, látogasson el Ön is hozzánk!

A Malom utcai egyházi ingatlan fejlődése

Mátész Jánosné
presbíter

„*Az Úr ... az igazaknak lakhelyét megáldja*” (Péld 3,33)

Az épület fejlesztése 2024-ben tovább folytatódott, az idei munka célja az épület homlokzatának felújítása volt. A kivitelezést a K-BAUWERK Kft. nyerte el.

Az önkormányzattól 2 millió Ft, a Nemzeti Kulturális Alaptól 1 millió Ft segítség érkezett, az utóbbi összeget a szalagfüggöny elkészítéséhez vettük igénybe. A felújításánál figyelembe kellett venni az ingatlan műemlék jellegét, így az eredeti terv szerinti állapot lett visszaállítva.

A munkálatok a boltíves bejárat kibontásával kezdődtek, majd az udvari ablakok átalakításával folytatódtak. Az üzemeltetési iroda megrendelte az eredeti boltíves ablakok legyártását, így a folyosó kinyitásával helyreállt a gyönyörű eredeti állapot. Ezután tovább folytatódott a homlokzat felújítása, a munkások a nagy hőség ellenére szorgalmasan dolgoztak, felállították az állványokat, és biztosították a járda védelmét. A vakolat leverése, a fal lemosása, az alapozás, hálózás, a 10 cm-es szigetelőanyag felragasztása, dűbelezés, tapaszolás, glettelés következett az épület minden oldalán. A befejező művelet az épület halványzöld festése lett.

A kutatószoba az egyházi anyakönyvek adataihoz való hozzáférést segíti elő, családfakutatás vagy bármilyen más célból.

A műszaki munkálatok során az elektromos hálózat felújítása megtörtént, a falat kijavították, gletteltek, fehérre festették. A fal kiszáradása után az új tárolószekrény beállítása következett.

Az anyakönyvek az 1747-es évtől kutathatóak. A kutatásokra egyre nagyobb igény mutatkozik. A kutatás segítésére 1 fő személy áll rendelkezésre. Október közepén Főtiszteletű Dr. Fekete Károly, a Tiszántúli Református Egyházkerület püspöke is megtekintette és elismeréssel nyugtázta a látottakat.

Büszkék vagyunk arra, hogy kis közösségünk összetartó, remélem, a szép környezet felkelti a tarjáni emberek érdeklődését. Szeretettel várunk mindenkit Isten áldásával minden vasárnap 8.30 órától.

A diakónia szó jelentése: szolgálat, szolgálni. Célja elsősorban az, hogy: „*Amit csak tesztek, lélek-
ből tegyétek, úgy, mint az Úrnak...*” (Kol 3,23). Ez azt jelenti, hogy belső indítatásból, ahogyan Jé-
zus is tette, segítünk rászoruló embertársainkon, testi és lelki támaszt nyújtva nekik. Ennek járulékos ju-
talma, hogy a közösségépítésben is fontos szerepet játszik, a közösségünk pedig a mi templomunk.

A 2024-es év igen gazdag volt a szolgálattelvésekben. Januárban a csúcsi református testvérek kérésére egy idős
bácsi házánál segítettünk rendet rakni, mind a házban, mind annak környékén.

Márciusban az egyik bevásárlóközpont előterében, a csúcsi gyülekezettel karöltve, a Magyar Református Szeretetszolgálat színeiben szerveztünk gyűjtést. Ebben négy talpraesett bethlenes diáklány és más önkéntesek segí-
tettek. Az első napon 6, a folytatásban pedig további 19 doboz tartós élelmiszer gyűlt össze. A csomagok olajat,
rizst, lisztet, konzerveket, cukrot, csokoládét és egyéb élelmiszereket tartalmaztak, amelyeket a Magyar Refor-
mátus Szeretetszolgálat még a húsvét előtti napokban juttatott el több száz rászorulóknak a környéken.

Áprilisban is volt alkalmunk szolgálatra: egy szombat délelőtt néhány diákkal és gyülekezetünk tagjaival segítettünk egy mozgásában korlátozott fiatalember kertjének rendbetételében.

Idén augusztusban is meghirdette a Magyar Református Szeretetszolgálat a *Radírozzuk ki a különbségeket* áru-
házi tanszergyűjtő akcióját. E gyűjtés után a kis szolgálattelvő csapat hálás szívvel mond köszönetet Istennek és
mindenkinek, hiszen az országban a hódmezővásárhelyi és környékbeli jókedvű adakozók gyűjtötték össze a leg-
nagyobb értékű adományt. Az adományban füzetek, tollak, vízfestékek és egyéb iskolakezdéshez szükséges tan-
szerek voltak, amelyek segítenek abban, hogy a rászoruló gyermekek megfelelő eszközökkel kezdjék az új tanévet.

A cikk írásakor november eleje van, ám a diakóniai szolgálat tevékenységeinek java az adventi időszakra össz-
pontosul. Az *Asztalt terítesz...* adventi akciónk keretében évek óta segítünk 150-200 környékbeli tanyán élőknek,
illetve iskoláink rászoruló tanulóinak.

Tavaly indítottuk el azt a kezdeményezést, hogy advent idején meglátogatjuk gyülekezetünk szépkorú tagjait.
Ilyenkor egy kis ajándékkal és szívélyes beszélgetéssel örvendeztetjük meg őket.

Továbbá a Magyar Református Szeretetszolgálatnak is segítünk mind az áruházi, mind a Nyilas Misi (cipősdoboz) gyűjtésekben.

Végezetül szeretném megköszönni mindenkinek a sok odaadó munkát és fáradozást, akik önzetlenül részt vettek
a feladatokban. Külön kiemelném a diákokat, akik minden alkalommal lelkesen közreműködtek, legyen szó kerti
munkáról vagy áruházi gyűjtésről. A beszélgetések során világossá vált, hogy nemcsak mások életére, hanem
saját magukra is nagy hatással voltak ezek a szívvel-lélekkel végzett szolgálatok.

„Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek
az én nevemben, ott vagyok közöttük.”
(Mt 18,20)

Férfikörünk immáron hatodik évébe lépett az idén. Lehetőséget adva nekünk, férfiaknak, hogy hitben erősödjünk, közösségben támogassuk egymást, és együtt mélyüljünk el a hit dolgaiban. Az évek során elértük az „iskoláskort,” és bátran kimondhatjuk, hogy kis csapatunk nem csupán egy baráti társaság, hanem egy olyan közösség, ahol az Úrban való bizalom és a kölcsönös támogatás áll a középpontban.

Kéthetenkénti találkozásainkon nemcsak megosztjuk egymással életünk kihívásait és mindennapi örömeinket-bánatainkat, hanem éneklünk, és természetesen bibliai ismereteinket is bővítjük. Emellett rendszeresen vállalunk „férfias” fizikai szolgálatokat, például az Aranyossy iskola melletti tereprendezeit, a gyülekezeti napok padpakolási feladatait vagy rászoruló embertársaink házának, kertjeinek rendezését.

Fontos számunkra az is, hogy időt szakítsunk egymás születésnapj köszöntésére, közös meccsnézésre, nagyobb kerékpártúrákra vagy akár egy csendes hétvégére, például Békésszentandrason.

Célunk nemcsak a magunk és „körünk” építése, hanem a példamutatás is, hogy megbízható és felelősségteljes vezetőkké váljunk otthonunkban és gyülekezetünkben egyaránt.

Zárásként álljon itt az ige, amely szerintem hűen tükrözi férfikörünk életét: „*Vas vasat élesít, és egyik ember formálja a másikat.*” (Péld 27,17)

„Te gyermeked lettem, köszönöm, Istenem, én!”

Talán a leghálásabb szolgálat kicsi gyermekeket tanítani Isten szeretetéről, ami leginkább szívhez szólóan Jézus Krisztus földi életében és szavaiban fejeződött ki. A gyerekek érdeklődően fogadják a bibliai történeteket és saját megtapasztalásainkat is, és jó dolog, hogy ez nem csupán a múlt, hanem a jelenben is megélhető és megtapasztalható számunkra és számukra is! Ezt próbájuk lelkesen átadni ennek a korosztálynak, s erről próbálunk most beszámolni.

Vasárnapi gyermekistentisztelet

Isten indíttatására a kisgyerekek között végzett szolgálat kétféle formában is elindult.

Az egyik: a korábbi évek munkáját folytatva, óvodákba is kimennek hirdetni az ígét munkatársaink. Vajnai Márta írta erről: „*Nem lehet egy gyermek sem túl kicsi, túl fiatal ahhoz, hogy Isten szóljon hozzájuk. Jézus is magához engedte a gyerekeket. Őt óvodában, 16 csoportban összesen 72 kisgyermek jár református hittanra. Őten járunk az ovikba hitoktatni. Van, ahol a délelőtti programba fér bele a hittanóra, de van óvoda, ahová délután mehetünk. Szeptemberben a szülői értekezleteken sikerült bemutatkoznunk, és a hittanórákat „reklámoztuk”. Az a tapasztalat, hogy erre szükség volt, leginkább azoknál a családoknál, akiknek nincs kötődésük gyülekezethez. A gyermeket rábízni oktató, nevelő pedagógusra: ez mindenképp bizalom kérdése. De a legnagyobb öröm, hogy ennyi családnak van bizalma az Úr felé, hogy a legnagyobb kincsüket, a kicsi gyermeküket az Úr felé vezetgetik már a korai években.*”

A másik: a vasárnap reggeli istentisztelet időtartamában (minden vasárnap 9:30-tól) megszerveződött nemrég a gyerekfoglalkozás. Ezekre az alkalmakra leginkább a 3-8 éves gyermekeket, óvodásokat és kisiskolásokat várjuk. Célunk, hogy a gyülekezethez kapcsolódó szülők és a keresztlőkön résztvevő családok ilyen korú gyermekeinek életkoruknak megfelelő foglalkozást biztosítsunk.

A vasárnapi gyerek-istentiszteletek megtartását többen is vállaltuk: Benák Flóra és Kun Ildikó, Nagyné Börzsönyi Judit pedig Nagy Balázs Tamás segítségével. A gyülekezettől kaptunk kellékeket és támogatást: segédanyagokat, könyveket, színezőket, írószereket és bibliai játékokat, új szőnyeget és új ülőpárnákat is, amiket ezúton is hála-lásan köszönünk.

Az alkalmakat egyelőre pár fő részére tartjuk, családi hangulatban, de ez lehetőséget biztosít a személyesebb légkörre. Vidámság és tartalmasságra törekvés jellemző lelkes kis csapatunkra, és reméljük, hogy a gyermekek Istenhez fűződő kapcsolata szorosabbá válik – s közben mi magunk is épülünk a gyermeki hitet, nyitottságot és bekapcsolódást látva.

Gyakorló anyukaként és hitoktatóként is nagyon érdekes bepillantást nyerni a gyermekek fejébe, hallani jó kérdéseiket, és látni, ahogy Istennel számolnak a világról alkotott (alakuló) elképzeléseikben. Arról már nem is beszélve, amikor énekkel dicsőítik az Urat!

Köszönjük és kérjük is az imádságokat a gyerekszolgálatokra, a gyermekekre és családjaikra, hogy a Lélek gyümölcsöket teremjen közöttünk és bennünk!

Méltatlanul elfelejtett hőseink, Dr. Cseszkó Gyula és felesége

Czeglédi Ernő
presbiter

„*Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.*” (Jel 2,10)

Néhány évvel ezelőtt Kádár Péterné lekipásztorunk egy vásárhelyi református orvos házaspár tragikus sorsáról beszámoló régi újságcikket hozott be a Lelkészi Hivatalba. Történetük nem volt ismert, de az írás bekerült történelmi dokumentumaink közé. Különös egybeesés, hogy Kubassek János geográfus ebben az időszakban a vásárhelyi orvos és felesége életét kutatva eljutott Vásárhelyre is. Az anyakönyvekben rátalált Cseszkó Gyula 1902-es, és későbbi felesége, Hadady Emma 1907-es kereszteleési adataira, valamint a házasságkötési bejegyzésükre is. Kutatása addig összegyűjtött adatait egy Debrecenben tartott missziói konferencián összegezte, melyen az ótemplomi gyülekezetből néhányan részt vettünk. Kubassek János 2023-ban elutazott a Cseszkó család szolgálatának helyszínére, hogy megismerje, összegyűjtse és közkinccsé tegye a még fellelhető emlékeket. A kutatót meghívtuk a 2024. szeptemberi gyülekezeti napunkra, ahol vetített képes előadást tartott kutatása eddigi eredményeiről.

Cseszkó Gyula a Bethlen Gábor Református Gimnáziumban érettségizett, 1928-ban szerzett orvosi diplomát. A vásárhelyi kórházban dolgozott, 1929-ben magánrendelőt is nyitott. Az 1920-as években kitört gazdasági világválság, a kilátástalan gazdasági helyzet miatt elfogadta egy holland missziós szervezet ajánlatát, és igen magas

fizetés mellett orvosi küldetést vállalt a világ egy távoli szigetén. Az Ótemplomban 1930-ban kötött házasságuk után Hollandiába utaztak, ahol a református egyház támogatásával a fiatal orvost és feleségét felkészítették a missziós szolgálatra. 1931-ben elindultak az akkori Holland Kelet-India szigetvilágába. Hatvan napi hajóutat követően Jáva szigetén néhány hónap alatt kiképezték őket a trópusi betegségek ismeretére, kezelésére. Így indultak tovább a Celebesz szigetekhez tartozó Tahuna nevű településre, ahol az európai kultúrának nyoma sem volt. Itt éltek több mint egy évtizeden át, és nevelték négy gyermeküket. A Holland Kelet-indiai Társaság anyagi támogatásával a fából tákoltszó helyett európai szemléletű kórházat, orvosi lakást építettek, és megszervezték a környező szigetek orvosi ellátását. Az egyik legnehezebb feladatnak a hat-tíz hónapot utazó európai gyógyszerbeszerzés bizonyult.

A második világháborúban a japánok terjeszkedtek Délkelet-Ázsiában, elfoglalták Indonéziát is. A megszállók a helybéli európaiakat és a misszionáriusokat ellenségnek tekintették. A Cseszkó házaspár legnagyobb bűne az volt, hogy nemcsak a japánokat gyógyították, hanem befogadták a kórházba a sebesült amerikai, holland és filippínó katonákat is, azaz támogatták az ellenséget.

Cseszkó Gyulát 1944 tavaszán elfogták, internálótáborba vitték, ahol egy bombatámadás során ért sérüléseibe 1945. február 21-én belehalt. Hadady Emma a férje elhurcolása után a kórházban maradt, azonban 1944. november 9-én kegyetlen kínzások után több helyi vezetővel együtt nyilvánosan kivégezték. Négy gyermeküket a helyiek mentették meg a japánoktól, amerikai katonák segítségével kerültek Ausztráliába, majd Vilma, holland királynő személyes utasítására Hollandiába. Felnevelésükről az ottani református egyház gondoskodott.

A hős magyar orvos házaspár felbecsülhetetlen érdemeket szerzett, áldozatos és kitartó munkájukat nagy tisztelet övezte. Tahunában sírkövet állítottak nekik, emléküket őrzik, az általuk alapított kórház épülete a mai napig áll. Az új kórházépület udvarán 2022-ben szobrot emeltek Dr. Cseszkó Gyulának.

Ottlétük többlet jelentett a gyógyításnál, misszió volt. Példaértékű életútjuk a szeretetről, hűségről, kitartásról, hitről és önfeláldozásról szól. A Cseszkó házaspár élete gyümölcsöző volt, egészen biztos, hogy munkájuk révén az emberek gyógyulást, nyugalmat, békességet találtak.

Magyarországon ma (még) szinte senki sem ismeri történetüket, pedig arról a korabeli helyi újságok gyakran beszámoltak. Ezeket igyekeztünk felkutatni, és egy részüket Ótemplomunk honlapján közzétettük. A rendkívüli történettel való találkozás az első alkalommal megérintett bennünket. Már ott megfogalmazódott bennünk, hogy az ótemplomi gyülekezetnek erkölcsi kötelessége, hogy méltatlanul elfelejtett mártírjainak maradandó emléket állítson, életútjukat, hősies helytállásukat megismertesse (nem csak) a vásárhelyi emberekkel.

Presbitériumunk kezdeményezésére Dr. Cseszkó Gyula orvos és felesége, Hadady Emma mártírhalálának 80. évfordulója emlékére domborművet állítunk, melynek költségeit részben adományokból szeretnénk fedezni. Kotormán László szobrászművész, gyülekezeti tagunk alkotásának avatását 2025 tavaszán tervezzük. Életük áldozattá vált, emléküket legyen áldott!

Cseszkó házaspár tahunai kórház dolgozókkal

„...ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá...” (1Pt 2,5-6)

Gondolataimban sokszor kavarnak Reményik Sándor csodálatos verssorai, és felteszem magamnak a kérdést, hogy miért hagyják sokan a templomot és az iskolát. Nehezen találom a választ.

Mindig erős kötődésem volt a városhoz, a benne élő emberekhez és a hitük erejéből épült Isten házához, a református Ótemplomhoz, valamint a ráépülő iskolákhoz. Itt kötöttek örök hűséget a felmenőim, és mindnyájan itt nyertünk keresztséget is.

Fiam a református hit kötelekében nevelkedik, születésétől kezdve. Gyermekeim istentiszteleti alkalmain, egy szívemhez közeli közösségben találtam magam. Szeretettel segítenek, bátorítanak és tanítanak, mára Édesanyám is velem tart. Ahogy hitemben erősödöm, bizalmat és feladatot is kaptam. Presbiterre választottak. Felmenőim öröksége és a családom, köztük fiam jövője, mind arra biztat, ne hagyjam a templomot és az iskolát.

Hívlak Benneteket, ne csak kerüljétek és kívülről csodáljátok a templomot, lépjétek át a küszöböt, és a virtuális tér helyett valódi kapcsolatokat teremtsétek! Békét és nyugalmat, emberi közösséget találhattok ebben a zaklatott világban. A gyülekezetnek, mint az egymásra épülő köveknek, megtartó ereje van, segítjük egymást és az iskolát. „Ti magatok is mint építő kövek épüljétek fel lelki házzá.”

Közfoglalkoztatás az Ótemplom berkeiben

- Hol sikerben, hol gyászban -

Kádárné Zsoldos Edit
foglalkoztatásipont-szervező

Lassan egy évtizede folyamatos résztvevője az Ótemplom a közfoglalkoztatási programoknak. Hol több, hol kevesebb foglalkoztatottal együttműködve, a program kapcsán már százak fordultak meg felvételi beszélgetéseken a parókián. Ezek a találkozások igen színesek és tanulságosak, hiszen az esetek döntő többségében a jelentkező számára nincs jobb lehetőség, életének abban a szakaszában van, mikor a jövedelmet a közfoglalkoztatás biztosíthatja. Válás, mentális problémák, alkohol, családi gondok, betegségek és számos egyéb indok vezet el addig az élethelyzetig, míg a szükség meghozza a döntést, hogy munkába kell állni, bármi áron. Ebben a nehéz helyzetben kell nekünk partnerré válnunk, míg egymás segítségére tudunk lenni. Ennek a szimbiózisnak időnként nagyon vékony a határmezsgyéje... Azonban éppen ez a nehezítettség az, ami mozgatja a programot.

Néha csak egy kis türelem és munka kell ahhoz, hogy valaki talpraálljon, magára találjon, és újra a társadalom hasznos tagjává tudjon válni, helyet találva a szakmájában, a munka világában. A fiatal, pályakezdő történészünk erre egy életszerű példa, aki csonka családban nőtt fel, diákhittel sikerült diplomát szereznie, de a szakmájában egy percet sem dolgozott, kevéssé támogató közegben él, ahol nincs munkamotiváció, sem jó minta előtte. Évekig segítette nálunk a könyvtári feldolgozást, mellette állásinterjúkra járt, illetve újra elkezdett tanulni, majd sok-sok próbálkozás után a nálunk szerzett könyvtári gyakorlatnak köszönhetően beadta a pályázatát a Somogyi könyvtárba, ahol állás kapott. Rengeteg beszélgetés és nevelés volt a nálunk töltött éveiben, s talán mi a program által épp így tudtuk más mederbe terelni az életét.

A nyugdíj előtt állók is gyakran kerülnek kényszerpályára, amikor nagy segítség tud lenni, ha még pár hónapra nyugodt körülmények között tudjuk biztosítani a szükséges munkaviszonyt, ami számukra sem olyan megterhelő, mintha a versenyszférában idősebbként kell bizonyítani a rátermettségüket.

2024-ben egy közfoglalkoztatásban dolgozó kollégánkat tragikus hirtelenséggel veszítettük el, munkavégzés közben. Számára a Református Alapítvány programjában végzett munka jelentette a kiteljesedést. Egész életében fizikai munkát végzett, szabad idejében a könyvekbe menekült, s az itt kapott prédikációk gépelésével két kötetbe bekerülhetett a neve. Munkája nélkül a kiadvány sem született volna meg, több száz oldal kézzel írt prédikáció begépelésére nem lett volt kapacitásunk. Egy olyan sors kapcsolódott be az ótemplomi közösségbe, amelynek itt

hasznos teendője lehetett, de máshol már nem tudott boldogulni.

Akikkel jó munkakapcsolat alakul ki, számukra adódhat más lehetőség is, hiszen intézményen belül is működik a továbbfoglalkoztatás. Az idei év gyakorlatában is több esetben volt módunk a közfoglalkoztatásból alkalmazotti státuszba léptetni kollégát.

Nehéz, de értékes munka a közmunka. Motiváló ereje a demotiváló anyagiakkal az első perctől kényszerpályaként tekintendő, de így tud olyan úttá válni, amin, ha segítjük a hozzánk érkezőt, nem hagyjuk elveszni, akkor sok esetben magabiztosabban tud tovább haladni.

Református gyűjtemény az AI világban - Gazdálkodás örökségünkkel -

Kádárné Zsoldos Edit
gyűjteményvezető

„A legtöbb, amit gyerekeinknek adhatunk: gyökerek és szárnyak.”/Goethe/

2124-ben hogyan keresünk vissza egy 2024-ben a gimnáziumban tanuló diákot a digitális naplóban? Az idei tanévben megírt iskolaújságok tartalma hová lesz? A digitális kor tudását és értékét hogyan őrizzük meg?

Az 1924-es évkönyvünk elérhető, az osztálynaplók és az akkor megjelent írások is, ahogyan a születési anyakönyvek, az esketési anyakönyvek és a halálozási anyakönyvek is. A kor fotóműhelyeinek munkái a mai digitális fotókkal vetekszik minőségében, a mesterséges képalkotás illúzióit talán ne is említsük.

Gyűjteményünk az évszázadok óta gyarapodó kulturális örökséget hivatott összegyűjteni és gondozni. Minde mellett folyamatosan alakul, hiszen a 2000-es évek egészen más kihívásokat jelentenek abból a szempontból, hogy a döbbenetes mennyiségű információt, ami rendelkezésre áll, hogyan is raktározzuk el a következő nemzedékek számára. Korábban az jelentett gondot, hogy hozzájussunk az információhoz, s azt kincsként őriztük, ami kisebb mennyiségű, de jobb minőség jellemezte. A jelenben a mennyiség határtalan, a minőség rovására, de évtizedeken keresztül megőrzése még nem megoldott. Más a lehetőség-igény-minőség kapcsolata.

2024 nyár

2024 ősz

Az anyakönyvtár új helyszíne

Gimnáziumunk és egyházunk története könyvtárainkban és iratainkban követhető legpontosabban nyomon. Ezek rendezéséről időről időre beszámolunk, örömünkre folyamatos fejlődésről számot adva. A 2024-es év a gyűjtemény levéltárában hozott leglátványosabb fejlődést... Széchenyi gondolatait magunkra vetítve, ha egy közösséget meg akarsz ismerni, nézd meg, hogyan tiszteli a múltját, miként őrzi értékeit: rendezi vagy szétszórja? Tudott ahhoz hozzátenni, amit ő is örökölni kapott?

Az összerendezés sok éve tart, most már az összegyűjtés következik. A belső rendhez a külsőbb jegyek is hozzárendeződnek, ahogyan az idei évben homlokzatszigetelést és -felújítást is kaphatott a Malom utcai épület, amelynek renoválása hosszú évtizedek óta váratott magára. Az elemi iskola bezárásakor sem volt már jó állapotban, így a felújítás nem várhatott tovább. Az épület megújult külsőleg és belsőleg, napelemeket kapott, hőszigetelést, és egyre bővülnek a lehetőségek is benne. Értékes anyagot őríz, munkát adva az ott dolgozóknak, gondozva tereit és a gyarapodó gyűjteményi darabokat.

Az épületben is finomodnak a részletek, hiszen a kutatószoba berendezése megújult, s az új találkozott a régivel. Az egyházközség anyakönyveinek szekrényt készítettünk, amelyben elhelyezésre került egy anyakönyvolvasó szekrény is, így biztonságosabban és komfortosabban lehet kutatni a múlt titkait, gyökereinket.

Sosem volt még akkora szükség és egyben lehetőség, hogy múltunk és érték(rend)ünk kulturális emlékeit összegezzük és összegyűjtsük. A mesterséges intelligencia virtuális valóságot generál abból a tudásból, amit mi biztosítunk számára, korlátait egyelőre mi határozzuk meg. Hogy ebből mennyi válik a mi valóságunk részévé, azon múlik, hogy tudásunk a mi hatalmunk marad-e.

A református egyház szerepe Hódmezővásárhely történetével egybefonódott, iránymutatása megkérdőjelezhetetlen. Szellemi fejlődését az egyház által biztosított iskolák, a tanyai tanulók otthona és a gimnázium formálta, nevelte évszázadokon keresztül. Közös ügyként megélve a tarjáni iskola építését, az Ótemplom felújítását, a bazársor építését és bontását, a gimnázium növekedését, költözéseit vagy építtetését, s a Szőnyi iskola elindítását. Ebből a közegeből tudott sok ezer diák „útnak” indulni. Tudósok, orvosok, kutatók, írók, pedagógusok, akik

tudásának gyökere a vásárhelyi iskolából táplálkozik. Nyomot hagyunk azokban, akikkel találkozunk, hatványozottan is igaz ez a lelkészekre, vagy a pedagógusokra. Úgy élni, hogy mintaként lehessen elől járni, nagy feladat, de ha jól sikerül, akkor a gyökerek mellett szárnyakat is adtunk.

Erre törekedni közös ügy, bár az emberi természet alapvető tulajdonsága inkább a felejtés, mintsem az emlékezés, holott a múlt nem létezik önmagában, csak ha rekonstruáljuk, ha az emlékeket őrizzuk, összegyűjtjük, továbbadjuk. Valahol a nevelés lényege is ebben rejlik, amit mi már tudunk, átadjuk, megtanítjuk azoknak, akiknek még új ez az információ. Mi nagyon szerencsések vagyunk, mert feldolgozhatatlan mennyiségű információ örökösei lehetünk, ami 2023 óta a Hódmezővásárhelyi Református Egyházi Gyűjteményben igyekszik testet ölteni. Fosz-lásnak indult az a szöveg, amit a korábbi évszázadok egyházi nevelése szőtt, de helytörténetünk, egyháztörténe-tünk és oktatástörténetünk kollektív emlékezete megkívánja, hogy értékeinket és általuk múltunkat gondozzuk és tovább adjuk. Mindig volt egy nagy szellem, erős egyéniség, aki akarta és merte a közösség ügyét előbbre vinni, így ha sokszor csak utólag megbecsülve is, de van mire emlékeznünk.

Szeremlei Sámuelre emlékezünk a napokban, amihez a gimnázium és az egyházközség levéltári és könyvtári anyagában kutattunk, hogy pontos információkat és megfelelő kiállítási tárgyakat tudjunk biztosítani. Szenci Molnár Albertről is következik gimnáziumunkban egy előadás, melynek apropója egyrészt a gyűjteményünkben őrzött Bibliája, illetve hogy erről tud egy volt tanárunk, aki azóta a Debreceni Egyetem Bölcsészettudományi Ka-rának emeritus professzora, s kollektív emlékezetünk részeként alkalmat keresünk arra, hogy mindenki számára megidézödjön, és közös emlékké válhasson a lelkész, filozófus, nyelvtudós élete és munkássága. A folyamat körbe is ért: a református egyház iskolákat alapított, majd gimnáziumot, ahol latin nyelven folyt az oktatás a kezdetek-ben, megismerték a zsoltárköltő, műfordító nevét a tanárok, diákok, a gyűjteményünk része lett a saját Bibliája, amely ma is egyik unikális darabja állományunknak. A könyv kultúrtörténeti értékét felismerve, tulajdonosára emlékezve máris a kollektív emlékezet részeseivé váltunk. Közös emlékezet egy nagy közösségen belül, amihez hozzátartozik minden résztvevője, családok, gyülekezeti tagok, öregdiákok. S ennek gazdagsága azon múlik, hogy mit őrzünk meg, mennyire mélyek a gyökerek, mire tudunk majd 2124-ben emlékezni.

Áldott pillanatok

Elek András
főgondnok

*„Dúslakodnak házad bőségében, örömet
árasztasz rájuk, mint patakat.”
(Zsolt 36,9)*

Óteplomi közösségünk élete számtalan felemelő, meghitt, ünnepélyes és vidám momentummal telt ez év-ben is. A gyülekezet főgondnokaként lehetőségem nyílt jónéhány helyre és alkalomba bepillantani Erdélytől Belső-Somogyig, püspök úr dolgozószobájától az uszoda versenybírói helyiségén át a mártélyi óvoda vízóraak-nájáig, a festményrestaurálástól a kollégisták farsangján át tudományos eseményekig, valamint megélni nyolc- van, nyolcvanöt, kilencven és százegy éves gyülekezeti tagok köszöntését, megindult szívvel hallgatni kórusunk hangját, és együtt úrvacsorázni nagyobbik lányommal a konfirmációi fogadalomtételét követően. Ezekből a (em-lék)képekből kívánok egy csokorra valót képeslapszerűen felvillantani.

Zoltán Péter klarinétjátékát figyelve a gyülekezeti napon (Fotó: Benczúr Gyula)

A Kotormán család Kató Béla főtisztelőtű és Bán Csaba nagytisztelőtű úrral a székelyszenterzsébeti templom hálaadó istentiszteletét követően

Óév búcsúztató hangulat St. Martin koncertjén

Szőnyis diákok konfirmációi meghallgatása

Az ótemplomi kórus szolgálata az ökumenikus imahéten

A keresztség sákramentumában részesül egyik legifjabb gyülekezeti tagunk

Steve Mason kanadai professzor dedikálja *Josephus és az Újszövetség* című könyvét a révkomáromi bemutatót követően

Asztalt terítész csomagok kézbesítése
a tanyán élő egyedülálló időseknek

Dure Endréné Vicuska néni köszöntése

Szendvicskészítés az Országos Református
Úszóverseny résztvevőinek

A Magyar Református Szeretetszolgálat
tanszergyűjtésén a hódói áruházban

Nyizsnyay Aranka óvónő, a Református Nőszövetség
elnökének portréja is megújult

Lelkészeink bevonulása a konfirmáció vasárnapján
(Fotó: Kiss János Tibor)

Tisztelt Olvasó!

A mi intézményünkben

Ránk bízott, hogy minden gyermeket - köztük a fogyatékos gyermekeket is - elfogadással és szeretettel neveljünk.

Egyedi a szolgálatunk, hiszen a Tiszántúli Református Egyházkerületben az egyetlen szakiskolai képzést elindító egyházi fenntartásban levő intézmény munkatársai vagyunk.

Fejlődő a közösségünk, az elmúlt évek áldozatos együttműködésének köszönhetően nagymértékben növekedett az infrastruktúra, az óvodai és iskolai gyermek- és felnőttlétszám, az igehallgatók száma, de az ellátott feladat mértéke is, így a jövőbeni fejlesztési lehetőségek feltérképezését is megkezdjük.

Oltalmazó szeretettel várjuk az érkezőket, hiszen olyan családok és gyermekek számára nyújtunk segítséget, akiknek a szolgálatára elkötelezettek a kollégák, és tudják, hogy „*Isten nem személyválogató.*” (Róm 2,11)

Rendkívül fontosnak tartjuk az egyetemről gyakorlatra érkezők szakmai támogatását.

Minden gyermek egyedi és megismételhetetlen ajándék, akikben Isten különleges terve bontakozik ki.

Átsegítjük a nehézségeken a hozzánk vezetett gyermekeket és családokat az óvodai ellátástól a munkavállalásig tartó úton.

Tanítási órákon és csoportfoglalkozásokon a kollégák fokozottan figyelnek a gyermekek egyéni képességeire.

Utunk, küldetésünk és felelősségünk, hogy minden egyes gyermeket – adottságaitól függetlenül – szeretettel, türelemmel és elhivatottsággal neveljünk. A fogyatékos gyermekek Istentől kapott értéke nem kevesebb, mint bárki másé. „*És aki befogad egy ilyen kisgyermeket az én nevemben, az engem fogad be.*” (Mt 18,5)

Soli Deo Gloria!

Szeretettel kérem Önöket, hogy a fentebb leírt gondolatok vezérfonalaként fogadják szeretettel az Aranyossy Ágoston Református Óvoda, Általános Iskola és Szakiskola intézményi lelkészének, a tanítványaink, szüleinek és kollégáimnak tollából született írásokat.

Óvodai életképek Mártélyon

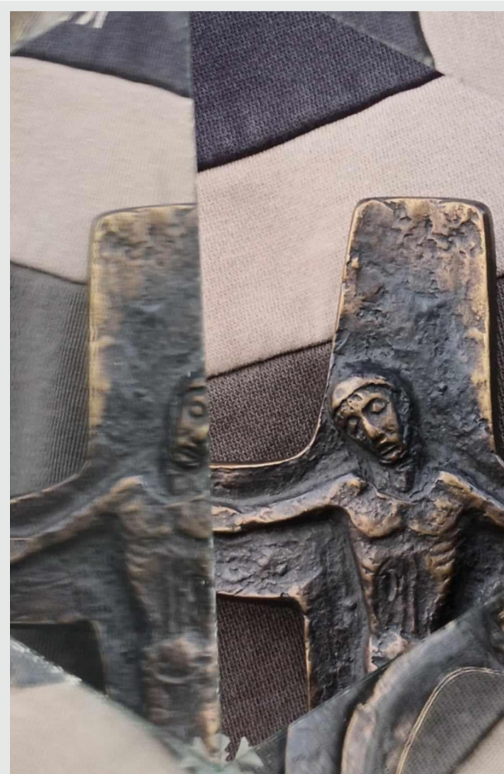
A karmesternek: „A szőlőtaposók” kezdetű ének dallamára. Dávid zsoltára. Ó, URunk, mi Urunk! Mily felséges a te neved az egész földön, az égen is megmutattad fenségedet! Gyermekek és csecsemők szája által is építéd hatalmat ellenfeleiddel szemben, hogy elnémítsd az ellenséget és a bosszúállót. Ha látom az eget, kezéd alkotását, a holdat és a csillagokat, amelyeket ráhelyeztél, micsoda a halandó – mondom –, hogy törődsz vele, és az emberfia, hogy gondod van rá? Kevéssel tetted őt kisebbé Istennél, dicsőséggel és méltósággal koronáztad meg. Úrrá tetted kezéd alkotásain, mindent a lába alá vetettél: juhokat és marhákat mind, még a mezei vadakat is, az ég madarait, a tenger halait, amelyek a tenger ösvényein járnak. Ó, URunk, mi Urunk! Mily felséges a te neved az egész földön! (Zsolt 8)

Fohász zsoltárhangra

Ó, Urunk, mi Urunk! Milyen felséges a te neved az egész Aranyossyban! Az óvodában, az általános iskolában és a szakiskolában is megmutattad fenségedet. Gyermekek és felnőttek szája által is építéd dicsőségedet a te intézményedben a tiéd között lakozván. Akik látnak minket, akik a te kezéd alkotását szemlélik, csodálkozva mondják: micsoda az Aranyossy, hogy gondod van rá? Micsoda néked a mi közösségünk, hogy törődsz vele? Kevéssel tettél minket kevesebbé az angyaloknál, dicsőséggel és méltósággal koronáztál meg minket. A te alkotásaidat nekünk ajándékoztad, őket feladatul lábunk elé helyezted. Egy évtizede van szánkban a te neved dicsérete, tíz éve fejlődik a te igéd magja szívünkben. Íme, magokat hordoztunk, de fává lettünk előtted, cserjévé növekedtünk benned. Ágaink között menedékre lelnek madárkánk, verebecskéink fészket raknak szerető ágaink között. Áldunk téged mustármagnyi hitünkért, magasztalunk hegyeket rengető reménységünkért. Ó, Urunk, mi Urunk! Megváltasz minket minden nehézségből. Szeretetben jövőnket elrejtetted. Iskoládban és templomodban dicsőségedről énekelünk. Jöjj el, Urunk, és állj mellénk! Ámen.

Óvodai életképek Mártélyon

Dömötör Menta Kiara díjnyertes fotója

2024. szeptember 1-jén fontos változás történt az Aranyossy Ágoston Református Óvoda, Általános Iskola és Szakiskola életében: óvodai egysége új helyszínre, Mártélyra költözött. A költözés jelentős lépés az intézmény fejlődésében, hiszen a tágasabb, természetközeli környezet még inkább támogatja az óvodáskorú gyermekek harmonikus fejlődését, valamint hozzájárul a nevelési program minőségének további emeléséhez. Az épület iskolaként szolgálta Mártély lakosait, megérdemli, hogy méltóképpen megőrizzük, vagyis felújítsuk, és olyan célt találjunk neki, amellyel továbbra is szolgálhatja a gyermekek ellátását.

Az utóbbi időszakban tapasztalható gyermeklétszám-növekedés miatt intézményünk vezetősége úgy döntött, hogy újabb óvodai csoportot nyit. A döntés hátterében az áll, hogy az óvodai ellátást fel kellett készíteni a megnövekedett igényekre. Az új csoport létrehozása lehetővé teszi, hogy minden gyermek megfelelő figyelmet és gondoskodást kapjon. A csoport nyitásával párhuzamosan új kollégákat is kellett alkalmaznunk, akik elhivatottak a gyermekek fejlődésének támogatásában. Az új munkatársak szaktudásukkal és lelkesedésükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy az óvoda környezete még barátságosabb és támogatóbb legyen. Az újabb csoport megnyitása nemcsak a gyermekek számára jelent előnyöket, hanem a szülőknek is megkönnyíti a mindennapokat, hiszen több férőhely áll rendelkezésre. A célunk, hogy minden kisgyermek számára biztosítani tudjuk a megfelelő óvodai nevelést.

Ahhoz, hogy beköltözhessünk, jelentős felújítási munkák folytak az óvoda épületében. Korszerűsödött a fűtési rendszer, új kazánt építettek be, megújult a vizesblokk, belső festést is kapott az épület. Az intézményben öt csoportszoba kapott helyet, így hatvan gyermeknek tud férőhelyet biztosítani. A csoportszobák mellett elkészültek a szükséges kiszolgálóhelyiségek, az orvosi szoba, elkülönítőhelyiségek, fejlesztőszoba, a tornaterem is felújításra került. Az új helyszínre költözés nemcsak a gyermekek életére, hanem a szülők és a kollégák közötti összefogásra is nagy hatással volt. A költözés előkészítése során a szülők önzetlenül segítettek a feladatokban. Sokuk hozzájárult a csomagoláshoz, bútorok átköltöztetéséhez és az új helyszín berendezéséhez. A kollégák is kiemelkedő munkát végeztek, az együttműködésük nélkül nem lett volna ilyen gördülékeny a váltás. Az új helyszín berendezése során közösen ötleteltek, hogy a gyermekek számára a lehető legbarátságosabb és inspirálóbb környezetet alakítsák ki.

Ez a közös erőfeszítés nemcsak az óvoda működését segítette elő, hanem erősítette a közösségünket is. A szülők és kollégák együttműködése példaértékű volt, hiszen a közös célunk mindig is az volt, hogy a gyermekek boldog és biztonságos környezetben tanulhassanak és fejlődhessenek. A szakiskola diákjai oktatóik segítségével rende-

zettebbé, virágosabbá varázsolták környezetünket. Köszönet mindenkinek, aki hozzájárult az óvoda külső és belső környezetének megfelelő kialakításáért.

A fenntartó, a református egyházközség pedig bizakodó, hogy Mártélyra költözve az intézmény továbbra is a legjobb feltételeket biztosítja az oktatás és nevelés számára, szem előtt tartva a református értékeket és hagyományokat.

Az Aranyossy szakiskolája

Kerec Suzan
szakiskolai igazgatóhelyettes

Az Aranyossy Ágoston Református Óvoda és Általános Iskola szülői munkaközösségének kezdeményezésére egy régóta vágyott szakiskola tervezése kezdődött el 2,5 évvel ezelőtt, melynek eredményeképpen 2023. szeptember 1-én megvalósult közös álmunk: a Hódmezővásárhely-Ótemplomi Református Egyházközség fenntartásában megkezdte első tanévét a szakiskolai évfolyam. Immár második tanévünket töltjük Aranyossy Ágoston Református Óvoda, Általános Iskola és Szakiskolaként. A 2024/2025-ös tanévet már két szakiskolai évfolyammal kezdtük meg. Egy újabb 9. előkészítő évfolyam indult meg 11 fővel, valamint a 9. osztályos (11 fő) tanulóink megkezdtek a szakmai képzést. Szakiskolánk két képzést biztosít, ezek a háztartásvezető és parkgondozó részsakképzések. A szakmai tantárgyakat oktató pedagógusok és az ő munkájukat segítő asszisztensek arra törekednek, hogy családias légkört teremtve, szeretetben, minél nagyobb szakmai tudást és gyakorlatot adjanak át diákjainknak. Fenntartónk képviselője, Bán Csaba nagytiszteletű úr - támogatva diákjaink fejlődését és önállóságát - különböző telephelyeket biztosít, valamint busszal segíti a köztük való ingázást. Ezeken a helyeken - óvó-védő környezetben - sajátíthatják el tanulóink minél nagyobb önállósággal a gyakorlati elemeket, a szerszámok és eszközök használatát.

Hódmezővásárhelyen eddig nem működött olyan intézmény, amely a többi gyermekkel, tanulóval sajátos nevelési igénye miatt együtt haladni nem tudó, enyhén értelmi fogyatékos (tanulásban akadályozott), beszéd-fogyatékos, autizmus spektrum zavarral küzdő, egyéb pszichés fejlődési zavarral (súlyos tanulási, figyelem- vagy magatartás-szabályozási zavarral) küzdő tanulókat lát el. A szakiskolánkba járó tanulók szülei nagyon hálásak azért, hogy a közelben és biztonságban tudhatják gyermekeiket, ezt a következő apró gondolatokból is láthatjuk.

„Mi 14. éve az Aranyossy közösségéhez tartozunk, az óvoda és általános iskola után 2. éve már a szakiskolába jár gyermekünk. A 8. osztály utáni továbbtanulás minden gyerekek és szülőknek fontos és igen nehéz döntés. Az iskolánkban ez fokozottan érvényes, hiszen igen korlátozottak a lehetőségeink még Szegeden is. A szakiskola indulása abban segített, hogy gyermekünknek nem kellett új iskolába, közösségbe beilleszkedni. Helyben, rendezett környezetben járhatnak középfokú iskolába, továbbra is kisebb létszámú osztályokba. Biztonságot ad a gyermekeknek a régi társakkal, ismerős tanárokkal való folytatás. Nem szakadnak el az általános iskolai közösségtől sem, mert a projektnapokra, ünnepekre és egyéb rendezvényekre rendszeresen, örömmel visszajárnak.” – Molnár László (szülő)

„Nagyon örülünk, hogy ezt a szakiskolát választhattuk továbbtanuláskor gyermekünknek, mivel az általános iskolai kis közösség nagy része együtt maradhatott. Sokat számított a választásnál, hogy nem kell másik városba átmenni naponta. Itt lehetőséget kap gyermekünk, hogy a saját tempójában haladjon a választott szakmájában, nem kell attól tartania, hogy lemarad. Fontos az iskolában a tanár-diák és a tanár-szülő kapcsolat, bizalommal fordulhatnak egymáshoz a felmerülő problémákra megoldást keresve. Hálásak vagyunk, hogy a gyerekeket szeretetben, biztonságban és sok-sok türelemmel terelgetik az önálló, boldog élet felé. Úgy érezzük, hogy az iskola célja ebben teljesen megegyezik a miénkkel.” – Fenesiné Takács Irén (szülő)

A 2024/2025-ös tanévtől intézményünk teljesen nyitottá vált, és olyan tanulókat is szeretettel fogadtunk, akik régen diákjaink voltak, vagy akik még sosem tanultak intézményünkben. Egy tanulóink, aki általános iskolánkban végzett, majd Szegedre sodorta az élet, részletesen írt arról, hogy miért szeretett volna újra visszatérni hozzánk:

Szakiskolai életképek

„Kedves Olvasó!

A nevem Simon Gábor, 20 éves autista. Az Aranyossy Ágoston Református Óvoda, Általános Iskola és Szakiskola tanulója vagyok. A szakiskolában háztartásvezetést tanulok.

Hogy kerültem ide? Az óvodát és az általános iskolát is itt végeztem, nagyon szerettem a tanáraimat, az itt dolgozókat, a kedves és szerető környezetet. A 8. osztály elvégzése után Szegeden találtunk befogadó iskolát, ahol számítógépes adatrögzítést tanultam. Ezt a szakot szintiszta ötösre végeztem. Nagyon jó tanáraim voltak ott is. Én mégis visszavágytam az Aranyossy iskolába. A vizsgák után nem tudtam elhelyezkedni sajnos sehol, szüleim keresték a lehetőségeket, de hiába kutattak, nem volt eredménye, így egy évig otthon voltam. Anyukám telefonon tartotta a kapcsolatot a régi tanáraimmal, osztályfőnökömmel, s így tudtam meg, hogy indult szakiskolai képzés, a már jól ismert és kedvelt tanárokkal. Mivel nem lett munkahelyem, és kevés befogadó iskola van a megyében, itt pedig olyan dolgokat tanulhatok, ami segítséget jelent a mindennapokban az önellátásban, jelentkeztem a képzésre. Nagy örömet szerzett, hogy újra ismerősök között lehetek. Már eltelt két hónap, megismertem a társaimat, a tantárgyakat, persze sok új dolog vesz körül, és vannak új emberek a környezetemben, akik nagyon kedvesek. Szeretek ide járni. Ha van olyan fiatal, aki hasonló hozzám, csak ide iratkozzon iskolába, ez a megfelelő!”

Az Aranyossy szakiskolája tehát olyan űrt töltött be Hódmezővásárhelyen, amire már régóta nagy szükség volt. Örömmel jelenthetjük ki, hogy közösségünk nagyon összetartó, remek kapcsolat van a szülők és pedagógusok, valamint a pedagógusok és diákok között is. Tanulóink szeretnek hozzánk járni, és élmény a pedagógusoknak is velük foglalkozni, ezt talán jól tükrözi a következő pár sor, melyet Gyenes Vivien osztályfőnök és a szakiskolai diákok fogalmaztak meg:

„Amikor a vezetőség felajánlotta a lehetőséget tavaly, hogy az újonnan induló szakiskola osztályát átvehetem egy kolléganőmtől, nagyon izgatott lettem. Ez a feladat egyszerre megtisztelő, hiszen friss diplomásként ez hatalmas feladat volt, tele kihívásokkal és lehetőségekkel, másrészt teljesen új, így a szakmai fejlődés lehetősége is adott volt. Az elmúlt egy év minden váromozásomat felülmúlta, a kezdeti izgalom nyugalommá alakult át, melyben az osztályom, a kolléganőim és a szülők is fontos szerepet játszottak. Az iskolai tanulmányok mellett igyekszünk a tanulókat az életre is felkészíteni, hiszen lassan kirepülnek a kezeink közül. Legfőbb célunk a szakmai tudásukat a lehető legszélesebben kitágítani a mindennapokban is hasznos tevékenységek elsajátítása mellett. Úgy gondolom, ez a közösség, ami kialakult, nemcsak egy iskolai osztály, hanem család is egyben, ahol bármiben segíteni tudjuk egymást minden helyzetben.” – Gyenes Vivien (osztályfőnök)

Diákjaink véleménye a szakiskoláról és válaszuk arra, hogy miért szeretnek az Aranyossy Szakiskolába járni:

„A szakiskola az a hely, ahova én tartozom, ahol örömet tudnak nekem okozni a diákok és a tanárok.” – Kiri Armand

„Én azért szeretek ide járni, mert itt vannak a barátaim, jók a tanárok, nagyon összetartó csapat vagyunk, és mindenki szeretetteljes és elfogadó, ezért mindenki megtalálja itt a barátját.” – Dóczi Nóra

„Azért szeretem a szakiskolát, mert szeretem a parkgondozást, szeretek gereblyézni. Lettek új barátaim, akik nagyon kedvesek, és sokat tudok beszélgetni velük!” – Vass Ákos

„Azért szeretem a szakiskolát, mert kedvesek a tanáraim és a felnőttek, érdekesek az órák, szép helyen vagyunk, jó nagy az udvar, és van egy szép könyvtárunk.” – Bese Máté

„Azért vagyok itt, mert nem vettek fel másik iskolába. Tetszik ebben az iskolában, hogy nincs messze és nem nagy.” – Kóródi Ferenc

„Azért járok ebbe az iskolába, hogy több mindent megtanuljak és lerakjam a szakmát, hogy a későbbi időkben el tudjak kezdeni dolgozni. És azért szeretek ide járni, mert kedvesek velem, és ismerjük egymást.” – Mészáros Alexandra

„Szeretnék egy szakmát! Ez az iskola megszokott, közel van, és szeretem a tanárokat. Nagyon tetszik az iskola!” – Zsingellér Martin

„Szeretnék szakmát tanulni, és azért szeretek ebbe a suliba járni, mert ez a hely csendes, és szeretem a csendet és a békét, és jól érzem magam ebben a suliban!” – Márkus Attila

Ezeket a sorokat olvasva, mi, gyógypedagógusok is meghatódunk és elgondolkodunk azon, hogy milyen sokat jelent a munkánk tanulóinknak és családjaiknak. Mi továbbra is azon leszünk, hogy az óvodánkban és általános iskolánkban jól bevált szemléletet, értéket, összetartást és azt a fajta védőhálót biztosítsuk a szakiskolai oktatásunkban is, amire tanulóinknak szüksége van a fejlődéshez és a minél nagyobb önállóság eléréséhez.

Hálával tölti el szívünket, hogy nem kell elbúcsúznunk, elengednünk diákjaink kezét 8. osztályban, hogy továbbra is szeretettel, megértéssel és nagy odafigyeléssel oktatjuk és neveljük őket, ápolhatjuk a személyes kapcsolatot velük és szüleikkel, valamint örülünk, hogy ennek gyümölcseként egy nagyon jó és összetartó csapat alakulhatott ki. Jó hírünk egyre több családhoz eljut, így már több olyan érdeklődő is van a szakiskola iránt, akik eddig még sosem voltak aranyosys diákok. Reméljük és küzdünk azért, hogy nekik is segítséget tudjunk nyújtani a jövőben.

Miért pont az Aranyosy?

Amikor egy szülőnek azzal a ténnyel kell szembenéznie, hogy gyermeke nem úgy viselkedik, nem úgy beszél, nem úgy játszik, vagyis nem úgy fejlődik, ahogy az a nagykönyvben meg van írva, akkor először egy mérhetetlen magány és félelem telepszik a lelkére. Hogyan tovább? - teszi fel a kérdést magának. Ám a sok kétely, szorongás és bizonytalanság közepette el kell indulni ezen a nehéz, göröngyös úton. Magunk mögött kell hagyni a miérteket, csak előre kell tekinteni, és keresni, kutatni a lehetőségeket, megoldásokat. Ez óriási türelmet, kitartást és mindenekelőtt hitet követel, hiszen meg kell birkózni - sokszor napi szinten - a környezet, társadalom elvárásaival, előítéleteivel. Sok család évekig, évtizedekig vívja ezt a harcot, sok lelki sebet, fájdalmat szerezve, átélve. Aki olyan szerencsés, hogy az Aranyosy Ágoston Református Óvoda, Általános Iskola és Szakiskola közösségének tagja lehet, megtapasztalhatja a teljes empátia, tolerancia, elhivatottság és magas fokú szakmai hozzáértés pozitív hatásait, következményeit szülő és gyermek számára egyaránt.

Szülőként én is félelemmel és aggodalommal töprengtem azon, mi lesz az óvoda után, hol, melyik intézményben lesz jó helyen kisfiam, megfelelő helyen a társai, tanítói, a családunk és elsősorban maga számára. Pedagógusként tudom, sokszor tapasztalom, mennyi élettörténetet tud tönkretenni, megnyomorítani az, ha nem vagyunk képesek szembenézni a tényekkel, elfogadni a valóságot. Márpedig ezeknek a gyerekeknek elfogadó, szakmaisággal rendelkező környezetre van szükségük, olyan tanítókra, nevelőkre, akik meglátják bennük a rejtett kincseket, apró csodákat, és hozzáértő kezekkel tudják végigvezetni őket az oktatási rendszer hosszú, kicsit sem könnyű évein.

Az Aranyossy egy olyan hely, ahol a gyerekek teljes érzelmi biztonságban tölthetik napjaikat, fejlődhetnek, kiteljesedhetnek saját tempójukban, pedagógusaik támogató, segítő munkája által legyőzhetik korlátaikat, mielőtt bátor és megerősödött szívvel kilépnek majd az életbe. S ekkor jön rá az ember, hogy az elsőre nehéznek, göröngyösnek érzett út nem is olyan nehéz, hiszen tele van szépséggel, csodával és sikerrel, ha szakértő kezek vezetik végig rajta, ahogy azt teszi nap mint nap az Aranyossy iskola áldott családja.

Kozma Mariann

szülő

Hosszú, rögös út vezetett minket az Aranyossy iskoláig. A határon túlról indultunk, a vajdasági Csantavérről 13 évvel ezelőtt.

Fiunk 2007 decemberében született egy fagyos, hideg vasárnap éjszakán, kis súllyal, soványan, a fertőzéseket már a kórházban összeszedve, élete első napjaiban... A kezdeti nehézségek után azt hittük, már minden csatát megvívunk, de a tapasztalt fül-orr-gégész orvosunk észrevette azokat a jeleket, amiket mi nem akartunk látni, nem akartunk észrevenni... A szabadkai nevelési tanácsadóba küldött minket, ahol autizmusra gyanakodtak. Diagnózisért Szegedre és később Budapestre is felmentünk. A szegedi Odú Korai Fejlesztőben először egyéni, később már csoportos fejlesztéseket is kapott Lacus. Csodás fejlesztőink javaslatára látogattuk meg az Aranyossy iskolát. Az igazgatóasszony megmutatta az intézményt, ami felülmúlta a várakozásainkat, hiszen autizmus specifikus iskolát Szabadkán sajnos nem találtunk. Egy év ingázás után Hódmezővásárhelyre költöztünk, és lányunk már a Szőnyi Benjámin Református Általános Iskolában fejezte be a nyolcadik osztályt, majd a Bethlen gimnáziumban folytatta.

Legnagyobb öröm számunkra, hogy autista fiunk a képességeinek megfelelő oktatásban részesül. Megkapja a számára szükséges fejlesztéseket, és saját tempójában fejlődik. Nagyon szereti az istentiszteleteket és a bibliai énekeket, amiket szabad idejében is örömmel hallgat itthon. Gyermeünk lassan elballag az iskolából, mi szülők eddig jó helyen tudtuk. Izgatottak vagyunk a jövő miatt, mert új mérföldkőhöz érkezik élete, elhagyja a biztos fészket, az ő iskoláját, ahol őt körbeölelte a hit és a szeretet.

Hévízi Mónika

szülő

Én azért választottam az Aranyossy iskolát, mert mindenképpen azt szerettem volna, hogy KIS LÉTSZÁMÚ CSOPORTBA kerüljenek a fiaim. Így jut elég figyelem az én okos, de kicsit más, (a megszokottól) aktívabb, érzelmekben dúsabb fiaim számára. Itt oda tudnak figyelni rájuk érzelmileg és tanításban egyaránt. Az ő tempójukban megy a tanítás, ami nagyon pozitív. Itt ragadnám meg lehetőséget, hogy köszönetet mondjak a pedagógusoknak, fejlesztőknek, hogy ezt a szép, de sok esetben nehéz hivatást választották. Mi a szeretetünkkel és a hálánkkal és persze a velük való együttműködéssel tudunk segíteni, hogy minden a legnagyobb rendben és zökkenőmentesen menjen. Örök HÁLA az intézménynek!

Lőrincz Krisztina Adrienn

szülő

Már az egyetemi tanulmányaim alatt volt lehetőségem betekinteni az intézmény életébe. Egyszer az óvodát kértem segítségül egy beadandó elkészítéséhez. Ekkor megnézhettem egy babzsákfejlesztést, illetve a fejlesztőpedagógussal készítettem egy interjút. Már ekkor megtapasztaltam azt, hogy az intézmény mennyire befogadó és segítőkész a leendő gyógypedagógusokkal. A tanulmányaim utolsó félévében a hosszú gyakorlatomat az iskolában töltöttem, ekkor döntöttem el, hogy minden esélyt meg szeretnék ragadni annak érdekében, hogy itt dolgozhassak a diplomám megszerzése után. Az egyetemi záróvizsgám előtt kaptam lehetőséget arra, hogy kipróbálhassam magam mint betanító kolléga. Számomra ez nagy meglepetés volt, igyekeztem mindent megtenni, hogy meghosszabbítsák a szerződésemet. Ez alatt a félév alatt a mentorpedagógusomtól és a többi kollégámtól rengeteg

szakmai segítséget kaptam. Amióta főállásban az iskolában dolgozom, lehetőségem volt továbbképzéseken részt venni, ahol a megszerzett tudást tudtam alkalmazni a mindennapokban. Összességében nagyon hálás vagyok, hogy az Aranyossyban dolgozhatok, hiszen mindenféle segítséget megkapok, és a támogatásból sosem éreztem hiányt.

Gulyás Orsolya

gyógypedagógus, gyakornok

Az egyetemi éveim alatt kerültem először az intézmény falai közé, ahol már a gyakorlatok során rengeteg tapasztalatot gyűjtöttem. Már hallgatóként is szívélyesen fogadtak minket, bátorítottak és támogattak. A légkör és az oktatási-nevelési módszerek miatt is választottam az intézményt munkahelyemül. Örömmel tölt el, hogy olyan helyen dolgozhatok, ahol összetartó a közösség, ahol mindenki a gyerekekért van. Mindennap kaphatok valami újat, amiből építkezhetek. Kezdő pedagógusként rengeteg dolgot kell még megtanulnom, de szerencsére mindig számíthatok a kollégáimra. Az intézmény lehetőséget ad arra, hogy folyamatosan fejlődjek, tapasztalatot cseréljek, kérdezzek, hospitáljak, vagy csak megosszam az örömeimet. Sok mindent köszönhetek az Aranyossy intézménynek. Nemcsak tapasztalatot, gyakorlatot, módszert, technikát, tudást, jó gyakorlatot, praktikát, hanem örömet, adrenalint, mosolyt, ölelést, támogatást, bátorítást, ösztönzést és barátokat is kaptam.

Szabó Anna

gyógypedagógus, gyakornok

Az intézménnyel először 2021-ben találkoztam, ahol a rövid gyakorlatomat teljesítettem. Ezt követően 2023-ban az egyetemi hosszú gyakorlatom helyszínének választottam az Aranyossyt. Ennek több oka is volt, köztük az, hogy nagyon jó hangulata volt a helynek, segítőkészek voltak az ott dolgozó munkatársak.

A hosszú gyakorlatom során olyan sok pozitív tapasztalat ért, amit nem gondoltam volna. A gyerekek együttműködése, elfogadása, az ott dolgozó munkatársak megnyugtató szavai és készséges segítségnyújtásuk meghatározó volt számomra. Az egész intézmény, a vezetőségtől a pedagógusokon keresztül a gyerekeken át olyan hangulatot és atmoszférát sugárzott, ami miatt nem volt kérdés, hogy miután befejeztem a gyakorlatot és megkaptam a gyógypedagógus diplomát, ebbe az iskolába szeretném beadni először az önéletrajzomat.

Nagy öröömre a vágyam teljesült, és 2023 szeptemberében az intézményben kezdhettem meg első évemet gyakornokként. Az eddig tapasztalatokhoz képest megismertem a pálya nehézségeit, megismertem saját magam erősségeit és gyengeségeit. Megismertem az intézmény programjait, amiért még izgalmasabbá vált számomra az ittlét, rájöttem, hogy mennyi háttér munka van abban, hogy mindenki jól érezze magát ezen a helyen.

Remélem, hogy az elkövetkezendő években én is hozzá tudok ehhez a munkához járulni, és segíthetek megtartani az Aranyossy Ágoston Református Óvoda, Általános Iskola és Szakiskola jó hírnevét, és szakmai színvonalát emelni.

Bozsogi Henriett

gyógypedagógus, gyakornok

Az intézményt először 2023-ban látogattam meg az utolsó féléves szakterületi összefüggő gyakorlatom keretében. Annak ellenére, hogy az egyetemi tanulmányaimat Sopronban folytattam, nem is volt kérdés számomra, hogy az utolsó éves gyakorlatomat az akkor még Aranyossy Ágoston Református Óvoda és Általános Iskolában fogom végezni. Sopronban több intézményt is meglátogattam az egyetemi éveim alatt, és bár azok is remek iskolák voltak, mégsem tudtam elképzelni jövőbeli munkahelyemként egyiket sem. Úgy éreztem, számomra valami hiányzik az intézményekből. Ezért is kerestem meg az Aranyossyt, melynek egyik oka az volt, hogy a lakóhelyemhez közeli intézményt is szemügyre szerettem volna venni, illetve több pozitív véleményt is hallottam az iskolában folyó oktató és nevelő munkáról, az ott dolgozó pedagógusokról. Nagy szerencsémre - külsős hallgatóként is - szeretettel fogadott az intézmény. Nem is csalódtam, ahogyan beléptem az iskola kapuin, egyből

érezni lehetett a családi, bensőséges, szeretettel teli hangulatot, ami az első pillanattól fogva magával ragadott. Úgy éreztem, megtaláltam ebben az intézményben, amit kerestem, otthonra leltem. Nem is volt kérdés számomra, hogy jelentkezem gyógypedagógusi állásra. Így az egyetemi tanulmányaim befejezése után itt kezdtem dolgozni napközivezető gyógypedagógusként. Úgy gondolom, rendkívül értékes tapasztalatokkal gazdagodom nap mint nap, kivételes szakmai tudással rendelkező gyógypedagógusoktól tanulhatok, rengeteg játékos fejlesztő eszközt használhatok. Bízom benne, hogy ennek az értékes közösségnek még sokáig a tagja lehetek.

Farkas Evelin

gyógypedagógus, gyakornok

Egyetemi gyakorlat keretein belül jártam először az Aranyossyban, és már akkor megfogott az intézmény légköre. A diploma megszerzése után bizakodva adtam be jelentkezésemet, és 2023 szeptembere óta büszkén mondhatom magam aranyosys gyógypedagógusnak. Az intézményben minden lehetőséget megkapok a szakmai fejlődésre és a tapasztalatszerzésre. A kollégákhoz bármilyen helyzetben fordulhatok tanácsért, segítségért. Úgy gondolom, hogy a gyerekek is mindent megkapnak, amire szükségük van a fejlődéshez, és ami szintén fontos, hogy szeretők kezekben vannak ebben az intézményben.

Pappné Hortobágyi Julianna

gyógypedagógus, gyakornok

A 2021/2022-es tanév lezárása után fogalmazódott meg bennem a gondolat, hogy „haza szeretnék menni”, hiszen az Aranyossy Ágoston Református Óvoda és Általános Iskolában eltöltött időszak volt számomra a legboldogabb, ahol valóban azt éreztem, hogy otthon vagyok. A nyár végén részt vettem az intézményvezetővel és a fenntartó képviselőjével egy szívélyes és lelkesítő beszélgetésen, ahol napközivezetői állást kaptam. Az intézmény természetesen nem volt számomra ismeretlen, hiszen minden alkalommal, amikor választani lehetett a partneriskolák közül tanulásban akadályozottak szakirányon, ezt jelöltem meg első helyen, emiatt háromszor is itt töltöttem a rövidebb-hosszabb gyakorlati alkalmakat. Már az első alkalommal is elvárásolt az iskolát belengő barátságos légkör, a pedagógusok kedves mosolya és segítőkészsége, bátorítása a tanítások alkalmával, illetve az a páratlan hivatástudat és tenni akarás, amit itt tapasztaltam. Nem is volt akkoriban kérdés számomra, hogy a hathetes, szakterületi féléves gyakorlatomat tanulásban akadályozottak pedagógiája szakirányon itt szeretném eltölteni. Ebben az intézményben rendkívül jó példát láttam, hogy hogyan kell a gyerekekhez fordulni, milyen kreatív módszereket lehet alkalmazni tanításuk során. Sosem fogom elfelejteni a zárótanításomat követő beszélgetést a végtelenül kedves és odaadó intézményvezető asszonnyal és mentorommal, akik amellet, hogy néhány építő javaslatot adtak útravalóul, nagyon megdicsérték, és a pályára való alkalmasságról biztosítottak, s ez rendkívüli mértékben megörvendeztetett. Végül pedig a Jóisten úgy alakította és formálta a sorsomat, hogy visszatérhettem az intézménybe, és örömmel állok elébe az új kihívásoknak és tapasztalásoknak, amik rám várnak.

Benkó-Bagdi Boglárka

gyógypedagógus, gyakornok

Az iskolát unokatestvéremmel keresztül ismertem meg, aki számos intézménybe nem tudott beilleszkedni, itt viszont megtalálta a helyét. Sok negatív tapasztalat után végre pozitívan számolt be az iskoláról, és egyből lehetett érezni mondataiból az „aranyosys mentalitást.” Egyetemi éveim után mindenféleképpen itt szerettem volna dolgozni, mert a gyakorlati helyszínek közül itt éreztem magamat a legjobban. Legnagyobb pozitívum az iskolában a fiatalos és családi légkör, ahol meg tudjuk beszélni egymással a problémáinkat.

A református iskolák nevelési elveiben a templom és az iskola kapcsolata meghatározó szerepet játszik, hiszen az oktatást és a hitbéli nevelést egységben szemléljük. A templom és az iskola összefonódása nem csupán helyszínek kapcsolata, hanem olyan lelki és közösségi út, amely a gyermekeket a teljes emberré válás felé vezeti.

Cseuz Ildikó

gyógypedagógus

„Tanítsátok meg ezeket a fiaitoknak is: ezekről beszélj, akár a házában vagy, akár úton jársz, akár lefekszel, akár fölkelsz!” 5Móz 11,19

Gyerekszáj rovatunkban valóban a gyerekek szólnak meg, nemcsak beszámolunk róluk, hanem az ők maguk eredeti módon, őszintén fogalmazzák meg, mindazt, amit gondolnak, azaz tudnak az Istenről. Az ő valóságukat mutatjuk be, nyitott, tiszta, néha szellemes, lelkületüket. Nem sokára 10 éve, hogy hittant oktatok, amire - bátran kimondom - az Isten hívott el, és adta fokozatosan a feladatokat. Hálás vagyok a megbízásért, és büszke a munkámra, szeretek együtt lenni és dolgozni a gyerekekkel, amelynek most már szép eredményi vannak. Hittanoktatói célom a gyerekek és családjaik gyülekezetbe való integrálása, amit legjobb, ha a legkisebbeknél kezdünk. A kertvárosi óvodában református hittanra járó gyerekek nagy részét aztán tanítom a kertvárosi iskolában, ami a folytonosság szempontjából nagyon eredményes. Így módom van a szülőkkel is megismerkedni, személyesen megszólítani őket, aztán látni, hogy a kísérő szülő nemcsak leteszi a gyereket, és elviharzik az istentisztelet alatt, hanem ül a padban, ölelve gyermekét, hallgatja az igét, elgondolkodik, és látom, hogy énekel. Mi tudjuk, és tovább kell adnunk, hogy a megtartó erő az Isten, a háza és az iskola. Hála legyen az Úrnak:

„Azért szeretem a karácsonyt, mert akkor született az Isten.” (1.B osztály, kislány 2024.)

„Azt szeretné, hogy egy héten legyen három hittanóra.” (1.C osztály, kislány 2023.)

„Olyan régen láttalak, örülök neked, pusziom az egész családot.” (Tekla 7. éves)

„Lujzi néni, engem az Isten a sakkozásra tervezett, mert én abban vagyok jó.” (2. osztály, kislány 2022.)

„Lujzi néni, te az égben laksz?” (4. éves óvodás kislány)

„A húgomnak születéskor kiesett egy kronoszómája, és nem tud rendesen gondolkodni, ezért nem rendes iskolába jár.” (1. osztályos kislány 2024.)

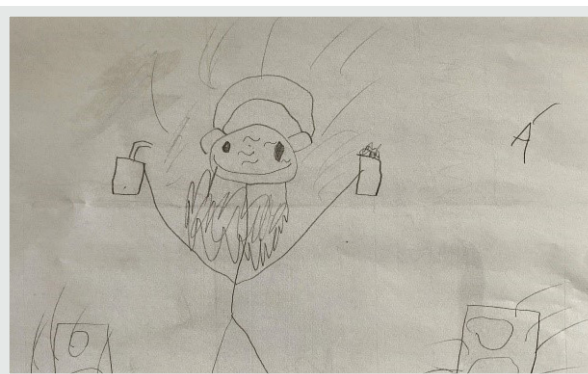
Óvodai hittan foglalkozáson, elhangzik a kérdés: Tudjátok ki volt Jézus? Egy kislány nagyon jelentkezik: - „Én tudom, én tudom, az a zöld kalapos bácsi!” (5. éves óvodás kislány)

Közösen lapozzuk a gyerekbibliát, nézegetjük a képeket és találgatjuk, melyik történetet ismerjük. Az egyik kép ábrázolásán egy térdeplő imádkozó férfi. „Ezt, tudom, ezt tudom melyik történet - szólít izgatottan az egyik kislány. Ez az a történet, ahol Jézus megbocsájt Istennek!”

Egy összevont (katolikusok, reformátusok együtt vannak) hittanórán a második osztályban órai feladat: rajzold le a kedvenc bibliai történeted. Sok szép rajz készül: a csodálatos halfogás, karácsonyi/húsvéti események, Nőé bábája stb. Az egyik kislány rajzol egy gyönyörű teli képes rajzot: a hullámozó tengeren egy nagy hajó magyar felségjelző zászlóval. Odamegyek és megdicsérem: Milyen ügyes vagy, hogy odarajzoltad a magyar zászlót is. Erre ő azt mondja:

Miért, Lujzi néni, Noé nem magyar volt?

„Gyerekek, hogy hívták Jézus barátait, akik mindenhová elkísérték őt? Kalitványok!” 5. éves óvodás kislány

Isten munkálkodik és megpihen gyerekszemmel

A 2024. évi *Üzenet* újság a templom és iskola gondolatával búcsúzik a naptári évtől, így tekint vissza az elmúlt esztendőre. Egy olyan intézményvezető szempontjából, aki maga is a templom és iskola egységében nevelkedett, kicsit csodálkozva fogalmazódnak meg a helyzetre reflektáló gondolatok, hogy most az evidenciaként tekintett, a mindennapokat meghatározó keretokről kell írni. Ugyanis a több száz éves múlta visszatekintő református iskolák pedagógiai elveiben kezdettől fogva meghatározó a templom és az iskola egysége, hiszen a templom és a mellé épült iskola két külön térben, de azonos értékrend mentén segítették a gyermekek felnövekedését. A tudomány megszerzése mellett a gyermekek lelki éréseire, hitük elmélyítésére is lehetőséget adott, így e két „intézmény” együtt vált olyan egységgé, ahol a templom a hit alapjait, az iskola pedig a tudás iránti vágyat és az erkölcsi értékrendet adta, azt a küldetést teljesítve, hogy a diákok egy olyan jövő alapjait építsék, ahol a tudás, a hit egyaránt jelen van.

Egy református iskolában a közösség olyan támogató háttér, amely segít a tanulóknak megbirkózni a kihívásokkal; olyan lelki otthon, amelyben minden gyermek és pedagógus megtalálhatja a helyét. A közösség megtartó ereje a gyermekeket egész életük során végigkísérheti. Ennek megtartó ereje kiemelt szerepet kap intézményünkben is. A nevelés célja tehát nemcsak a tudás átadása, hanem a hitre alapozott értékek és a közösségi érzés megerősítése. Az itt tanuló gyermekek erkölcsi és lelki értékeket is kapnak, amelyek a társadalom hasznos tagjaivá, és Isten hitben gyarapodó gyermekeivé teszik őket.

Ezek az alapvetések nem kérdésesek az intézmény törekvéseiben, hiszen a pedagógiai program is ezt tűzi ki célként. A törekvések eredményessége viszont folyamatos vizsgálat tárgya, és csak úgy lehetünk elégedettek, ha maradéktalanul egységben van a gimnáziumban is a templom és az iskola által kitűzött célok megvalósulása.

Az alábbi írások a teljesség igénye nélkül, tehát a megítélhetőség csekély kritériumaival próbálnak képet adni arról, hogy miként zajlanak a mindennapok egy olyan 21. sz.-i gimnáziumban, mely a templom és iskola egységében neveli diákjait.

A tanítványság útja a gimnáziumban

Szabó Ákos
intézményi lelkipásztor

„Kérlek azért titeket, testvéreim, az Isten irgalmasságára, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda magatokat élő, szent, Istennek tetsző áldozatul” Róm12,1

Az idei tanév vezérigéjének a Bethlen Gábor Református Gimnáziumban Pál apostol egyik fontos tanítását választottuk. Pál ebben a részben a világból kiszakadni vágyó római gyülekezet számára ad egyértelmű útmutatást: életüket éljék meg okos istentiszteletként, amellyel szolgálják Istent. Az apostol tanítása ma különösen is aktuális, hiszen ahogyan tapasztaljuk, a diákok nagy része „templomtalanul” érkezik ősi iskolánk falai közé. Számukra az Isten tisztelete, követése éppoly nagy kérdés, mint amilyen volt az első keresztyének számára, akik teljesen újként hallottak Jézus Krisztus váltságáról. Ismeretek hiánya, szakadék a templomos, hitvalló világ között, érdektelenség, a valódi, bibliai értékek háttérbe szorulása – sajnos ezek mind akadályok, amelyekkel nap mint nap találkozunk. Azonban keresztyénségünk nem az akadályok kereséséről, hanem a keskeny út megtalálásáról szól, amely Krisztushoz vezet el.

Éppen ezért tegyük fel a kérdést: mit lehet ma okos istentiszteletként az Úrnak szentelni? Életünket, tanulmányainkat, kapcsolatainkat mennyiben hatja át az, hogy ezzel is betöltsük a ránk mért szolgálatot? Az ige bátorít, egyben figyelmeztet is: nem mindegy, hogyan éljük életünket! Tudatosan figyelniünk kell arra, hogy Jézus Krisztus követésében maradván, egész életünket okos istentiszteletként szánjuk oda az Úristennek. Az idei tanévben erre a rendkívül nehéz feladatra próbálunk különösen is figyelni a gimnázium hitéleti alkalmain: a tanítványság,

Krisztus követésének útját úgy felmutatni a diákok, tanárok, szülők számára, hogy minél többen életüket okos istentiszteletként Istennek szenteljék. Ez lehet a jövő útja is iskolánk számára: a gimnázium lelki közössége akkor fog épülni és fejlődni, ha minden erőnkkel törekszünk az ismeretek átadása mellett a lelki élmény átélésére is. Hála-
adás vagyunk, hogy a Bethlen közösségében az elmúlt években érezhetően erősebben jelen van ennek megélése a hétköznapi életben, iskolai és tanórán túli programokon is. Akkor válunk élővé lelkileg is, ha követve Pál apostol szavait: magunkat Istennek szenteljük. Ez fogja megtartani a jövőben is több mint 300 éves iskolánkat – szilárd hitbeli és erkölcsi alap, amely Jézus Krisztusban gyökerezik.

Hitélet a gimnáziumban

Szabó Ákos
intézményi lelképásztor

A gimnázium ősi falain belül az elmúlt években kiemelt szerepet kapott a hitélet megerősítése. Hála-
adás vagyunk, hogy akár a saját szervezésű programjainkon, a gyülekezet alkalmain és országos rendezvényeken is ak-
tívan részt tudunk venni bethlenes diákokkal. Az alábbiakban a sokrétű hitéleti mindennapok néhány jelentősebb
eseményéről szeretnénk hírt adni.

Iskolánkban a hitélet megélésében fontos szerepe van az SDG Református Diákmozgalomnak. Hála-
adás vagyunk, hogy a velük kialakult közeli kapcsolat idén is épült tovább. Részt vettünk az SDG minden alkalmán – az adventi
találkozón, a bibliaismereti versenyen, a tavaszi találkozón és a nyári táboron is. Az SDG elnöksége és önkéntesei
részt vettek a tanév végi csendesnapon is, amelyen az áhítaton való szolgálás mellett a 9. évfolyamnak szerveztek
programot. Az elmúlt időszakban Kovács Márk Péter mellett, Szabó Ákost is az SDG tiszteletbeli tagjává választ-
otta a szervezet.

Az SDG Református Diákmozgalom Tavaszi Találkozóját ebben az évben is Balatonszárszón, az SDG Konfe-
rencia-központban rendezték meg. A Bethlen Gábor Református Gimnáziumot összesen tizenkét 9-10. osztályos
diák képviselte Szabó Ákos lelkész, vallástanár és Kovács Márk Péter okl. teológus, vallástanár vezetésével.
Emellett László Judit öregdiákunk, volt hittanosunk is jelen volt, aki csoportvezetőként és már állandó önkén-
tesként is tevékenykedik a mozgalomban, illetve ettől a félévtől SDG-kört is vezet gimnáziumunkban. A három
nap alatt előadásokon, műhelymunkákon, kiscsoportos beszélgetéseken, témafeldolgozásokon, hangszeres-ze-
nés-énekes dicsőítő alkalmakon, SDG-közgyűlésen, valamint egyéb szervezett programokon (táncház, imaséta,
társasjátékozás, lelkigondozás) vehettünk részt. Fontos megjegyezni, hogy a diákmozgalom ez évben ünnepli
újraindulásának 30. évfordulóját, melyet visszaemlékezéssel, állófogadással és ünnepi vacsorával ünnepeltünk

Balatonszárszó SDG találkozó

Kiss Bálint Református Multimédia Verseny Szentes

meg, az erre az alkalomra meghívott még elő seniorok, továbbá volt vezetők és egykori tagok társaságában. Az SDG vezetése Szabó Ákos lelkipásztort a diákokat kísérő teológusok/vallásstanárok/lelkészek kiscsoportos témafeldolgozásainak koordinálására, Kovács Márk Péter tanár urat pedig a szombat esti áhítaton imaszolgálatra, illetve azt követően imaközösség vezetésére kérte fel.

A vasárnapi úrvacsorás istentiszteleten ünnepélyes keretek között idén is tagavatás volt. Nagy örömünkre László Juditot (öregdiák) és Varga Dórát rendes, Szabó Ákost pedig tiszteletbeli taggá avatták. 2023-ban Kovács Márk Péter részesült ugyanebben az elismerésben, így már elmondhatjuk, hogy nemcsak mindkét gimnáziumi református vallásstanárunk, hanem volt és jelenlegi diákunk is rendelkezik tagsággal.

Ebben az évben Pécsi Református Kollégium adott helyet a Soli Deo Gloria Református Diákmozgalom által – immár harmincadik alkalommal – meghirdetett országos bibliaismereti verseny döntőjének, melyen idén is két csapat képviselhette iskolánkat, a Bethlen Gábor Református Gimnáziumot.

A versenyanyag a mostani megmérettetésben Mózes I. könyve volt. Ennek tartalmáról igencsak részletekbe menően kellett a diákoknak beszámolniuk. A pénteki napon az úgynevezett kalandversenyre, míg szombaton a tesztversenyre került sor. 22 református középiskolából összesen 102 résztvevő tanuló 34 csapatot alkotva adott számot lexikális tudásáról, továbbá logikai és problémamegoldó képességeiről. Míg a diákok versenyeztek, addig a felkészítők a Református Pedagógiai Intézet szakemberének vezetésével lelkész-vallásstanár fórumon, szakmai eszmecserén bővítették ismereteiket.

Bár a bibliaavasárnap hétvégéjén a főszerep a Szentírás ismeretére épülő versenyzése volt, de emellett énekes-zenés áhítatok, kulturális programok, csapatépítő alkalmak is fogadtak bennünket. Az első napon a világörökség részét képező pécsi ókeresztény sírkamrák, valamint az ahhoz tartozó mauzóleum, továbbá a Szent Péter és Szent Pál Székesegyház megtekintése volt a menetrendünkben. Szombaton kisvonatozás, táncház, fizika és kémia kísérletek, illetve a Zsolnay Negyed muzeális, kulturális és vizuális élményei színesítették napunkat.

Dákjaink részt vettek egyházmegyei programokon is, a tavalyi tanévhez hasonlóan az egyházmegyei konfirmanduskiránduláson. Jó tapasztalatok mellett gazdag élményeket is kaphattak ezeken az alkalmakon.

Szép esemény volt a gimnázium hitéletében idén is a konfirmáció alkalmá. Idén, május 12-én a gimnázium 18 nyolcadik évfolyamos diákja tett konfirmációi fogadalmat Szabó Ákos lelkipásztor felkészítésével. Ez gyakorla-

tilag a teljes csoportot jelenti, amiért külön is hálásak vagyunk.

A gimnázium kórusával idén is szolgáltunk kiszálláson a Szentés-Nagytemplomi Református Egyházközségben. Köszönjük szentesi testvéreink vendégszeretetét, illetve az örömet, amellyel fogadnak minden évben bennünket. Az SDG Református Diákmozgalom támogatásával, László Judit öregdiákunk, SDG-tag egyetemista vezetésével megalakult a gimnáziumban egy SDG-kör. Ezzel évszázados hagyományt ébresztünk fel, hiszen a gimnázium 1948-as államosításáig, szintén működött ilyen csoport a gimnáziumban. A délutáni alkalmak mély lelki közösségben, 5-8 diák részvételével szinte minden héten megrendezésre kerültek. Reménységgel vagyunk afelől, hogy ez a megkezdett szolgálat folytatódni fog.

A tanév során több diákunk, több csoportban részt vett a Magyar Bibliatársulat online országos versenyén, amelyen szép eredményeket értek el.

Március 22-én pénteken, a szentesi Kiss Bálint Református Általános Iskola által szervezett Országos Református Multimédiás Bibliaismereti és Komplex Tanulmányi Versenyen vettünk részt iskolánk diákjaival. A megmérettetésen 8 intézmény 23 csapata vett részt. Iskolánkat Bende Alex, Horváth Levente (6.a), Herczeg Zsófia és Kádár Zoé Vivien (7.a), valamint Buzás Bálint Bende és Farkas Zalán (8.a) képviselte. Felkészítő tanárunk Szabó Ákos volt. A verseny jó hangulatban, szép eredményekkel zárult számunkra. Buzás Bálint Bende és Farkas Zalán kiemelkedő eredménnyel, országos **III. helyezést** ért el.

A tanév végén megszerveztük az immáron hagyománnyá vált nyári hittanos táborunkat. Ebben az évben **23 diákkal** augusztus 21-27 között Balatonfenyvesen voltunk. A tábor jó élményként, hitbeli, lelki és testi felüdülésként szolgálhatott a jelenlévő diákok számára.

Kórusmunka a gimnáziumban

Csorba Emese

kórusvezető, gimnáziumi tanár

2023 őszén közel 41 fővel kezdtem meg az énekkari tevékenységet, tanév végére 45 fős vegyeskarként működünk. Nagyon örülök, hogy ilyen szép számra duzzadtunk, hiszen vegyeskari művek hatalmas repertoárja nyílt meg előttünk.

Az előző Üzenet újság lapzárta után történt eseményekből az alábbiakat emelném ki. Az állandó heti rendszerességű próbák után iskolánk kamarakórusa nagy szorgalommal készült a „*Psallite*” *Kárpát-medencei gyülekezeti ének, egyházi népének és zsoltáreklési versenyre*, melyet Nagykőrösön rendezett meg a Károli Gáspár Református Egyetem Pedagógiai Kara 2023. december 6-án. Kamarakórus és kvartett kategóriában is I. helyezést értünk el. E lelkes kis csapat november 26-án Szentésre is ellátogatott, ahol iskolánkat mutattuk be a nagytemplomi református egyházközség gyülekezete előtt egy vasárnapi istentisztelet keretein belül, valamint énekszóval dicsérhettük Istenünket.

A tanév során számos egyházi, városi és iskolai rendezvényen énekeltünk. Kiemelném a 2023. december 12-én 18:00-kor a Református Ótemplomban tartott jótékonyági adventi hangversenyt, melyen az Életünkért-Egészségünkért Hódmezővásárhely és Makó Lakosságáért Közhasznú Alapítványt támogattuk. A városi Éneklő Ifjúságon és iskolánk estjén maximális odafigyeléssel és tiszta hangokkal kápráztattuk el a szakmai zsűrit és a közönséget. A sok fellépés mellett igyekeztem közös programokat szervezni e lelkes iskolai közösségnek. A kóruséneklés összetartja az embereket, hiszen amikor minden hang összecseng, egy szívvel és egy lélekkel szólal meg az adott darab. Az egymásra utaltság kórusban mindennél jelentősebb, így fontos, hogy szeressék és tiszteljék egymást a diákok, ezért tavasszal iskolánk Szathmáry Kollégiumában kórushétvégét tartottunk, ahol csapatépítő játékok mellett kórusművek elmélyítése és tanulása színesítette napjainkat. 2024. május 28-án Budapestre kirándultunk, ahol egy csodálatos délelőttöt töltöttünk el a Magyar Zene Házában. A *Hangdimenziók* kiállítás keretein belül bepillantást nyerhettünk a zenetörténet csodálatos alkotásaiba jutalmul egész éves kitartó munkánkért, amit ez úton is köszönünk iskolánk vezetőségének.

Az elvégzett közös munka, a fellépések előtti izgulások, az éneklés szeretete és a csapatépítő kirándulások, zenés hétvégék, társasjáték délutánok, bográcsozások egy közösséggé kovácsolja a csapatot. Jó látni, hogy életre szóló barátságok köttenek egy-egy kórusév alatt. Bízom benne, hogy e sikeres és sokszor hétvégéket, szabadidőt igénylő nemes munka folytatódni fog.

Egyháziének-tanárok szakmai napja

Csorba Emese
gimnáziumi tanár

2024. március 7-én az a megtiszteltetés érte gimnáziumunkat, hogy a Református Pedagógiai Intézet minden évben ősszel és tavasszal megszervezésre kerülő egyháziének-tanárok szakmai napjára felkérést kapott. A tavaszi szakmai napon 15 hallgató vett részt, 11 református intézményt képviselve. Bán Csaba lelkipásztor áhítatával indítottuk napunkat, melyen a kántori szolgálatot a helyi gyülekezet kántora, Hegyi Bálint látta el.

„*Frissesség és figyelem töltse bé a szívünket*” – énekes bevezetővel indult a fórumbeszélgetés. A kapott kottacsomagból választott Bárdos-kánon tanulásával, éneklésével és rövid beszélgetéssel zártuk napunk ezen részét.

A szakmai nap részeként Csorba Emese tanárnő a 11/D osztályban tartott egy bemutató egyháziének-órát, melyen Krisztus feltámadásának ünnepére készültünk. „*Dicsőséggel fényes diadalod*”- avagy a húsvéti ünnepkör kórusműveivel folytatódott a közös ebéd után a szakmai nap a gimnáziumi énekkar előadásában.

A bemutató óra és a kórusmunkába való betekintés után a záró előadás is a nap témájához kapcsolódott, a húsvéti ünnepkör egyik eseményére téve a hangsúlyt. „*Virágvasárnap a zene nyelvén*”, avagy a bibliai történet értelmezése a zene segítségével - Varga Judit ének-hittan szakos tanár előadásában.

A visszajelzések alapján nagy élmény volt mindenki számára mindezt látni, hallani, megtapasztalni. Az örömteli, lelkes éneklés, a jó hangulatú, lendületes, intenzív kóruspróba a jelenlevő hallgatók számára különösen nagy élményt jelentett.

Határtalanul Erdélyben

Prikler Ágnes
osztályfőnök, gimnáziumi tanár

A 7.a osztály a Határtalanul 2023 nyertes pályázatának köszönhetően 2024. április 22-25. között Erdélyben kirándulhatott.

Április 22-én hétfőn reggel indultunk 26 diákkal Prikler Ágnes, Sziroviczáné Gál Katalin és Tóth József kíséretében Nagyszalonta felé. Arany János szobrának megtekintése után a Csonka-toronyba is ellátogattunk, ahol 100 lépcsőfok és több kiállítóterem várt ránk.

A következő állomás Nagyvárad volt, ahol egy séta keretében nyomon követhettük Ady Endre életének színtereit. Utunk Magyarremetén keresztül folytatódott, itt megnéztük a gyönyörű református templomot, és ha már templomban voltunk, elénekeltük közösen a 42. zsoltárt.

És még mindig nem ért véget a nap: vártak bennünket a várasfenesi tájházban, amit teljes egészében egy innen származó lakos hozott létre és működtet. A sok érdekesség között rácsodálkozhattunk a régi népviseletre is. A hosszú nap végén megérkeztünk a szállásunkra a Pádisra. Mindenki legnagyobb öröme hóval borított tájra leltünk, a faházak elfoglalása után volt idő egy kis hógolyózásra, hóemberépítésre. A finom vacsora után mindenkinek jólesett a pihenés.

A keddi napunk a kirándulásról szólt, aminek az előző napi sok-sok buszozás után nagyon örültünk. Csodaszép vidéket láttunk, de nem mindenki készült fel a zord időjárási körülményeknek megfelelő bakancssal. Végül a tár-

saság három részre szakadt, és csak a legelszántabbak teljesítették az egész napos túrát, ők a Csodavár bejáratáig jutottak.

Szerdán reggel búcsút vettünk a Pádistól, és újra buszra szálltunk. Nagyvárad után ismét Ady nyomába eredtünk, elutaztunk Csucsára, megnéztük az Ady-emlékházat. Innen a körösfői református templomba vezetett az utunk, ahol nemcsak a szép fakazettás épületet jártuk végig, hanem megismerkedtünk Károly Károly lelkipásztorral, aki rengeteget tesz a település, a gyülekezet fennmaradásáért, a hagyományok ápolásáért. A 25. zsoltár elénekklésével nagy örömet szereztünk számára.

Innen Kolozsvárra indultunk, bejártuk a Házsongárdi temetőt, megnéztük a Farkas utcai református templomot, végül a Mátyás-szobornál fejeztük be a városnézést.

Egy kis szabadidő után elindultunk a közeli Magyarlónára, ahol az utolsó éjszakát töltöttük. Itt helyi szállásadók fogadtak minket, három csoportra oszlottunk, és három különböző családnál aludtunk.

A kirándulás utolsó napjára ébredve reggeli után bepillantást nyerhettünk az egyik szállásadónk gazdaságába, röviden bemutatta, miket termelnek, milyen állatokat tartanak. Ezután sem hagytuk még el Magyarlónát, hanem ellátogattunk a román általános iskolába, ahol magyar osztályok is működnek. Mi a hetedikes magyar osztályba mehettünk be, miután az igazgatónő beszélt az iskola történetéről, és arról, hogyan tudnak egymás mellett békességben élni románok és magyarok a településen és az iskolában.

Az itteni hetedikeseknek éppen angolójuk volt, de nem bánták, hogy a látogatásunk miatt ez elmarad. Kialakult egy kis beszélgetés arról, milyen lehetőségei vannak egy hetedikes magyar nemzetiségű gyerekek a továbbtanulásra, miben tér el mienktől az, amit ők tanulnak. Az egyik tanár Magyarlóna történetét is megismertette velünk.

Végül elbúcsúztunk és folytattuk az utunkat. A következő állomás a Sárkányok kertje volt, ahol érdekes képződményeket figyelhettünk meg, csak sajnos nagyon csúszós és sáros volt az út, emiatt többen visszafordultak. Az utolsó állomásunk Nagykárolyban a Károlyi-kastély. Egy gyönyörűen felépített épületet találtunk érdekes kiállításokkal, de ekkorra már mindannyian gondolatban kicsit otthon jártunk.

Hosszú buszozás után érkeztünk haza késő délután, fáradtan, tele élményekkel.

Hálásan gondolunk vissza erre a négy napra, a rengeteg élményre, a sok szép helyre és a közösen eltöltött időre.

Magyarlónán

Idén első alkalommal rendeztük meg iskolánkban az *Olvasás éjszakáját* — csatlakozva az országos programhoz, kezdeményezéshez. Az ötletet Szabó Ildikó kolléganőm vetette fel, s rögtön el is kezdtük a szervezést. November 7-én, csütörtök éjjel aludtunk bent az iskola olvasótermében 21 nagygyimnazista diákkal. A létszámot 20 főnél húztuk meg, hogy bensőségebb legyen a hangulat, tudjunk beszélgetni is; egy fővel azért megengedtük magunknak, hogy túllépjük a kitűzött „határt”.

Este fél hatkor érkeztek meg a diákok a kis bőröndjeikkel, táskáikkal. Az olvasóterem már készen várta őket, a tornaterem matracai el voltak helyezve – ehhez több kolléga és diák előzetes segítségére volt szükség. Hat és hét óra között közös novellaolvasás, beszélgetés volt a program. Karinthy Frigyes *Találkozás egy fiatalemberrel* című írását olvastuk el, s a beszélgetésbe belecsempészttem az irodalomterápiát is, hogy minél több diák ismerkedhesen meg ezzel a lehetőséggel (azokon kívül is, akik irodalomterápiás foglalkozásra járnak hozzám az iskolában). Utolsó feladatként kaptak a gyerekek egy kis szürke füzetet, amilyen a novellában is szerepel, és abba kellett vágyaikat, álmaikat, céljaikat összegyűjteni.

Apróbb, kiegészítő programokkal is készültünk. Volt „haikupárosító” is, ahol könyvjelzőt készítettek a diákok versek és képek összeválogatásával; berendeztünk egy „Szép könyvek asztalát”, ahová a kolléganőmmel saját könyvtárunkból hoztunk érdekességeket – nézegetésre, lapozgatásra. Reggel „verskóstoló” kísérte a közös étkezést; kis idézeteket húzhattak a diákok, „ízlelgetésre”.

Este, a közös vacsora után (a tea főzésben, rendezkedésben Csipakné Nagy Bertilla kolléganőm is segített) pizsamába bújtunk, és kezdődött az irodalmi kvíz. A fogmosás után az utolsó, már éjszakai programunk a közös könyvolvasás volt, kislámpánál, olvasófotelből. Többen adtuk át egymásnak a stafétabotot, de a gyerekek hamar elszundítottak a sok program és a fárasztó iskolai nap után. Fél 12-kor már mindenki aludt.

Kedves emlékként fogom őrizni többek között azt, ahogy a reggeli derengésben pizsamás diákok kódorognak az iskola folyosóján, majd teát kortyolgatunk együtt az E/3-as teremben. Jó visszagondolni erre az estére; jó látni, tudni, mennyi jó, kedves diákunk van – és igenis, szeretik a könyveket, szeretnek olvasni! Biztosan lesz a programnak folytatása jövőre is.

Kis tudós tábor

Gyarmatiné Tóth Renáta
táborszervező pedagógus

Gimnáziumunkban idén már 4. alkalommal került megrendezésre a nagy népszerűségnek örvendő tudományos tematikájú nyári napközis tábor. A KIS TUDÓS TÁBOR-t 8-10 éves alsó tagozatos tanulóknak hirdettük meg 2024. július 1. és július 5. között.

Ebben az évben is közel 20 tudósjelölt vett részt a színes programokon, rendezvényeken, amelyeket a gimnázium pedagógusai és oktatást segítő alkalmazottainak közreműködésével sikerült megvalósítani.

A kalandos, egyebek mellett fizikával, kémiával, biológiával vagy informatikával átszótt programok tulajdonképpen megerősítik a gyerekek természettudományos érdeklődését. Ízelítőt kaphatnak a nálunk vendégeskedő gyermekek abból a keresztyén értékrendből, melyet a Bethlen igyekszik közvetíteni.

A színes programsorozat egy kalandos történelmi sétával kezdődött a gimnázium épületében, ahol a diákok megismerkedhettek a nagy múltú intézmény történetével. Műemlékek, szobrok és a régmúltba visszatekintő tablók mellett iskolánk természettudományos gyűjteménnyel büszkélkedhet, így a kis tudósokat iskolánk reál tantárgyakat tanító pedagógusai, különböző állatpreparátumok, fossziliák világába is elkalauzolták. A felfedezés, kincskeresés közepette a program résztvevői a gimnázium egész épületét bebarangolták a pincétől a padlásig.

A következő napon az Ótemplom bemutatása következett hitoktatóink segítségével, ahol a templom történetének

megismerése mellett az orgona megszólaltatására és a templomtorony megmászására is lehetőség adódott. A diákok különösen élvezték a város látképét madártávlatból.

Mozgalmas délelőtt után a gimnázium többszáz éves fizikaszertárának bemutatása következett, ahol a kis tudósok izgalmas fizikai kísérletekben vettek részt.

Ezután következett a tábor talán legszínesebb napja, ahol a diákok különböző laborfoglalkozásokon vehettek részt. Többek között említésre méltó az informatika, ahol LEGO robotok programozásába, irányításába nyertek betekintést, vagy a kémialabor, ahol az érdekes kísérletek során a tejből és mosogatószerből szivárvány született, de nagy népszerűségnek örvendett a játékos angolóra is, ahol a gyerekek szórakozás és kvízzjátékok keretében tanulták az idegen nyelvet, és még II. Erzsébet angol királynő kedvenc desszertjét is elkészítették.

Táborzárás napján a Kubinyi Zoltán Cserkészcsapat tagjait láttuk vendégül, akik izgalmas sportprogrammal foglalkoztatták a tábor résztvevőit a hódói parkban. De a kézműves-foglalkozás és a mozi-, illetve társasjáték-délután is emlékezetes pillanatokat szerzett a gyerekek számára.

A táborról nagyon pozitív visszajelzések érkeztek mind a résztvevő gyerekek, mind a szülők részéről. Sok a viszáterő diák, a táborozók fele a gimnáziumunkba jelentkezik majd a természettudományos és nyelvi tagozattal működő nyolcosztályos képzésre.

Kis Tudós Tábor az ótemplomban és a gimnáziumban

Emlékek és emlékezések a Bethlenben

Kádárné Zsoldos Edit
igazgatóhelyettes

A 2024-es évben is számos rendezvénynek adott otthont a gimnázium olvasóterme, illetve maga az épület is. Csak néhányat kiemelve közülük idézném fel a februári alkalmat, melynek helyszínt biztosított a diákkönyvtár: A dunántúli, aki az Alföldnek szentelte az életét - címmel, Blazovich László életéről forgatott Pataki Béla portrét, melynek bemutatójának adhattunk otthont. A filmbemutatóra 2024. február 16. (péntek) 16:30-kor került sor, nagy érdeklődés mellett. Blazovich László Kőszegről érkezett a Dél-Alföldre, ahol otthonra talált. A Bethlen gimnáziumban töltött évei alatt azt vallotta, hogy Kőszegről hozott közösségépítő szemléletmódját tükrözte tanítványai felé óráin és a diákszínpadi munkájában is: „A közösségi szemléletemet még Kőszegről hoztam, tovább fejlesztette azt a középiskolai kollégium és a sportban a csapatjáték. Vásárhelyen kiváló diákokkal találkoztam, akik nagyon szép magyarsággal, kiválóan artikulálva beszéltek. Könnyen alakult a diákszínpad szervezése. Őt darabunkat adta le a Petőfi rádió.”

Blazovich Tanár Úr példaként szolgálhat a mai kor számára is, szálfá termete, nyitott, érdeklődő személyisége, vidám és közvetlen kommunikációja olyan tanáregyeniségéről tesz tanúbizonyságot, akit büszkén emlegethet a gimnázium közössége. Gazdag életútja is magáért beszél, volt kollégái, tanítványai, ismerősei is tiszteletüket tették a filmbemutató alkalmán, zsúfolásig megtöltve a diákkönyvtárunkat.

Dr. Blazovich László

A nyáriszünet hónapjaiban előkészített, majd az ős hónapjaiban aktuálissá vált dombormű avatás is nagy érdeklődésre adott okot. Október 13-án emléktáblát avattunk a földszinti folyósón, Id. Láng István volt tanárunk emléke előtt tisztelegve családja, egykori tanítványai, tisztelői és a vásárhelyi Bethlen-gimnázium öregdiákjai körében. A domborművet Návay Sándor szobrászművész készítette, a Hódmezővásárhely-Ótemplomi Református Egyházközség megbízásából.

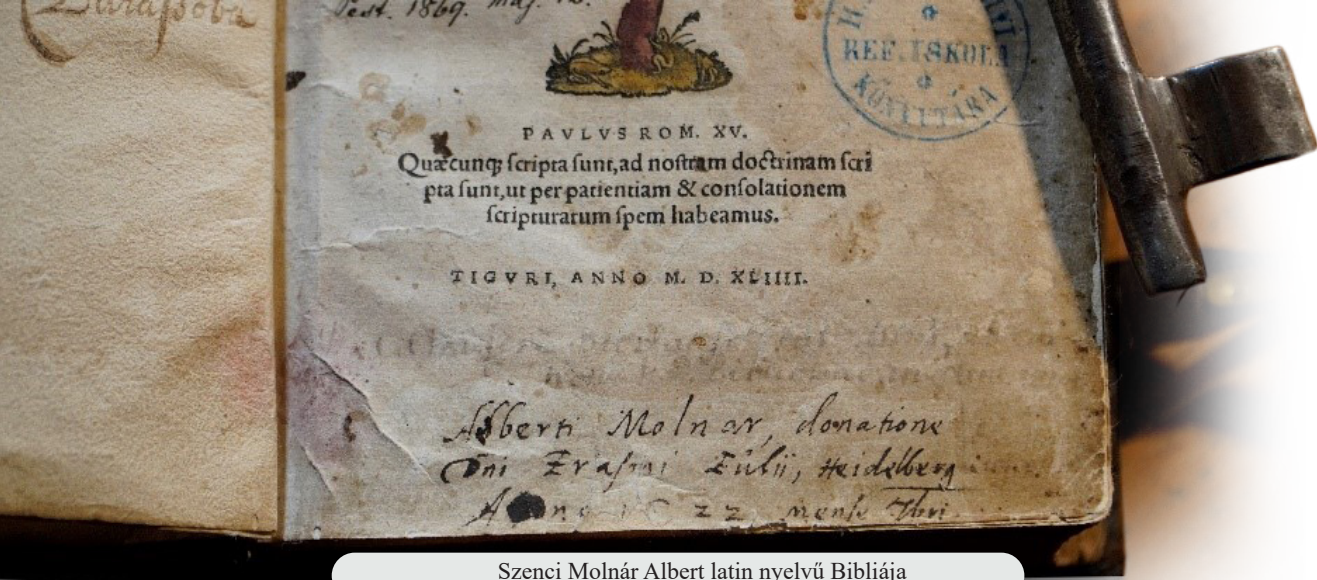
Id. Láng István Novajidrányban született 1913-ban; 1936-ban Debrecenben szerzett magyar–latin szakos diplomát, majd 1942-től a vásárhelyi Bethlen Gábor Református Gimnáziumban tanított. Láng István tanár úr a második világháborúban szovjet fogságba esett, és hazatérése után először Battonyán tanított, majd Vásárhelyre visszatérve újra a gimnázium tanára lett. Élete viszontagságait, megtört pályáját hivatott szimbolizálni a dombormű keretezése, mely több darabból tevődik össze. Az alkotás készítését a család, ifj. Láng István képviseletével nyomon követte, a családi album fotóit is segítségül kínálva. Méltó emlék állítatott volt tanárunk emlékezetének, aki így a múltból tekinthet a következő generációkra, példaként szolgálva a nehezebb időszakokban való helytállásról.

A Láng dombormű avatása.

A képek forrása: Hódpress

Az idei évben még egy jeles programnak adhattunk otthont, abból az alkalmából, hogy négyszázötven éve született Szenci Molnár Albert (1574-1634) református lelkész, zsoltárköltő, nyelvtudós, a reformáció hazai történetének és a humanista protestáns irodalom kiemelkedő alakja, s ennek alkalmából szakmai előadást tartott a gimnázium olvasótermében Prof. Dr. Imre Mihály irodalomtörténész. A zsoltárköltő bibliáját a gimnázium tanári könyvtára őrzi. Egyedi darab, megjelenésében és abban is, hogy Szenci személyes tárgyát birtokolhatjuk általa. Személyes begyejegyzései csak erősítik a nyomtatvány egyediségét, ezek közül talán a legismertebb: „Bizontalan helyeken budosunk.”-mellyel korának és saját küzdelmeinek lényegét is összefoglalta. A könyv is vele volt a nehézségekben, sorai támaszul szolgálták, ahogy a szép sötét bőr kötéses, fa fedeles, réz kapcsos, csipkézett-aranyozott szélű kiadványt olvasta. Kultúrtörténeti ritkaság, egy olyan darab, amely maga a történelem kézzelfogható formában.

Szenci Molnár Albert latin nyelvű Bibliája

Én és az iskola

Fejes Edina
gimnáziumi tanár

Bizonyára mással is előfordult már, hogy egy régóta dédelgetett vágya egyszer csak valósággá válik. Én olyan sokáig érleltem, mantráztam magamban azt, hogy egyszer úgyis a Bethlenben fogok tanítani, amíg a gondviselés végre ide is küldött.

Hódmezővásárhelyen születtem, apai ágon a családom nagy része most is itt él a városban. A szüleimmel hamar elköltöztünk, de gyermekkorom legszebb iskolai szünetei ide kötnek. Szerelmes nagymamám többször fogott kézen, és hozott el vasárnap az Ótemplomba, ahol ő gyülekezeti tag volt, és bár sokat nyilván nem értettem a liturgiából, de az az érzés, hogy a mamával vagyok, a mai napig meghatározó lelki emlék számomra. Nem is csodálkozom azon, hogy valahányszor belépek a templomba, mindig elfogódott leszek, és a lelkem megtelik valami különös és megmagyarázhatatlan belső nyugalommal.

Ezért is különleges élmény, hogy a Bethlen Gábor Református Gimnáziumban taníthatok. Lassan két éve, hogy ennek a közösségnek a része vagyok, és azóta úgy érzem, hogy otthonról minden nap hazajövök. Az a szellemiség, ami körül lengi az iskolát, szerintem nagyon fontos a diákok nevelése szempontjából, hiszen - a szaktantárgyak magas színvonalú oktatásán felül - lelki iránytűt is ad a tanulóknak. Jó olyan iskolában tanítani, ahol az értékrend a helyén van, ahol a hitre, a szeretetre nevelés a hétköznapiak természetessége.

Külön szeretném kiemelni a tanári kar elhivatottságát, valamint kollégáim emberi és szakmai segítőkészségét, mellyel az első pillanattól fogva támogatták a beilleszkedésem. Kedves, őszinte, nyílt szívű közösség ez, ahol rövid időn belül barátokra is leltem.

Az iskolában a francia nyelv tanítása régi hagyományokra épül, amit őrizni és ápolni szeretnénk, ugyanakkor a modern, 21. századi élet diktálta igényeknek is meg akarunk felelni.

Nagy öröm, hogy egyre több diák választja második idegen nyelvnek a francia nyelvet, egyre többen döbbenek rá arra, hogy az angol nyelvtudás ugyan szükséges, de önmagában már nem elegendő, ha az ember nemzetközi szinten is szeretne karriert építeni. A francia pedig a második leggyakrabban beszélt nyelv az unióban. Azért, hogy az oktatás színvonalát fejlesszük, francia anyanyelvi lektor munkája is segíti a tanítást, aki jelenlétével, tudásával, „franciaságával” igazi színfolt az iskolában. Közösén dolgozunk azon, hogy testvériskolai kapcsolatot hozzunk létre, hogy a nyelvtanulást minél vonzóbbá tegyük a gyerekek számára.

De ebben a gimnáziumban a tanárok is tanulnak ám: szakmailag ezt – angol kifejezést használva – úgy hívjuk, hogy ’lifelong learning’, vagyis a jó pap is holtig tanul. Éppen ezért az elmúlt tanévben a közreműködéssel tizenhatan pályáztunk az Erasmus-program keretében külföldi szakképzésekre. Sajnos akkor a pályázatunk nem nyerte el a bírálók tetszését, de mi nem adjuk fel, és ebben a tanévben újra megpróbáljuk bízva abban, hogy a tavalyi tapasztalatokat beépítve az idén sikerrel járunk.

„... vessétek le a régi élet szerint való ömbert, aki csalárd és gonosz kívánságok miatt megromlott; újuljatok meg lelketekben és elmétekben, öltsetek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtetett.” Ef 4,22-24

2024. április 15. és 20. között mi is megpróbáltunk valami újat megvalósítani, legalábbis hosszú idő után újat, mégpedig a Pécsi Református Kollégium és a hódmezővásárhelyi Bethlen Gábor Református Gimnázium és Szathmáry Kollégium kapcsolatát tekintve. Hosszú idő után újra megvalósult a két iskola között egy csere-diákprogram, melynek köszönhetően 7 pécsi diák érkezett Hódmezővásárhelyre, és tölthetett el egy hetet városunkban, és ezzel párhuzamban 7 hódmezővásárhelyi tanuló érkezett Pécsre, hogy annak csodás hagyományait, felbecsülhetetlen kulturális örökségét és fontos szakrális helyeit megtekintse.

Pécsi cserediákprogram

Érkezésünk napján Sümegi Péterné, a Pécsi Református Kollégium Internátusának vezetője fogadott minket. Majd az út fáradalmainak kipihenését követően egy hétindító áhítaton vett részt a társaság az internátus (kollégium) diákjaival együtt. Itt még kissé távolságtartóan viszonyult a két csapat egymáshoz, de ez nem volt sokáig fennálló állapot, hiszen nagyon gyorsan erős kötelékű barátságok alakultak ki. Az áhítatot követően a reflektor az érkezőkre terelődött, mivel iskolánk történetéről, képzési formáiról és a kollégiumunkról (internátus) számoltunk be a hallgatóságnak. Este a sportszakkörrel együtt fociztunk.

A keddi reggelünket borongós időjárás nyitotta, de lelkesedésünket picit sem csökkentette, és nagy érdeklődéssel és annál is nagyobb kíváncsisággal érkeztünk meg a Baranyai Református Egyházmegye Levéltárába. Aznap nemcsak itt hallhattunk érdekességet, hanem a nap folyamán részt vettünk a holokauszt áldozatainak megemlékezésén is, melyet az internátus, egy Bögre elnevezésű hitéleti alkalom keretei között szervezett meg.

A szerda délelőtti tanórákon való részvételt követően a társaság Pécs kulturális és szakrális örökségeit tekintette meg. Felemelő érzés volt azt látni, hogy a tanulók Mayer Ferenc tanár úr kíséretében mennyire elmélyedtek a város által nyújtott lehetőségekben. Első megállónk a Pécsi Bazilika volt, majd a Cella Septichora révén ismertük meg a város múltját. A városi séta közben felfedezett szerelemlakatok fala az itt lakók egymás iránti kötődését is megmutatta. Este pedig a Kesztyüs Ágnes tanárnő által tartott szakkörön a diákság röplabdázhatott egyet, mely tovább építette a két csapat közötti szoros kapcsolatokat.

A csütörtöki nap volt a társaság legmegterhelőbb napja, már nem a programok zsúfoltságát tekintve, inkább az egyes megállók közötti távolság miatt. E napon ugyanis a természet közelségét mutatva Kesztyüs Ágnes tanárnő és Vénosz József tanár úr kíséretében a Mecsek kanyargós ösvényeit tűztük ki célul. Bár a feljutás az alföldi

Pécsi csere-diákprogram

gyerekeknek nehézkes volt, de a TV-toronymnál élénk táruló látvány minden egyes izzadságcseppéért kárpótolt, arról nem is beszélve, hogy itt már a barátságok révén, melyek kialakultak a két társaság között, nagyon jó beszélgetések kerekedtek ki. Ezt mélyítve estére az internátus közösségi terét kihasználva egy pingpong-, biliárd- és csocsóbajnokságot hirdettünk, melyre sokan el is jöttek.

A pénteki nap volt az utolsó nap, melyet együtt töltöttünk, így a tanórát követően a bent maradt kollégistákkal és Feuerstahler Terézia tanárnővel ismét egy városnéző túrán vettünk részt. Ekkor megnéztük Pécs híres Zsolnay-negyedét, majd a Labor – Interaktív Varázstérnek köszönhetően megérinthettük a tudományt. Az est csúcspontjaként pedig a *Szellemirtók – A borzongás birodalma* c. filmet tekintettük meg, majd egy nagyon jót pizzáztunk.

Sajnos ezzel a programmal véget is ért a hét, és másnap Sümegi Péterné és Komor Csaba lelkipásztor által tartott záróáhítatot követően indultunk is haza. Ezúton szeretném megköszönni mindenkinek a diákok és a magam nevében, hogy egy ilyen csodás hetet tölthettünk el a városban, megismerhettük a kulturális örökségeket, elcsendesedhettünk a hitéleti alkalmakon, és élvezhettük a pécsiek vendégszeretetét. Remélem, hogy ennek a jó programnak lesz folytatása, mert van miért folytatni...

Tornyai Sándor Fizikaverseny

Berecz János
gimnáziumi tanár

A Bethlen Gimnázium 1997 óta rendezi meg a református középiskolák országos fizikaversenyét, a **Tornyai Sándor Fizikaversenyt**. A legutóbbi, 27. versenyre 2024. április 12-13-án került sor.

A létszám a tavalyihoz hasonló volt: ezúttal 11 iskolából 62 diák jött el a megmérettetésre, tanáraik kíséretében. A két debreceni, a kecskeméti, a mezőtúri, a tatai, a pápai, a miskolci, a kiskunhalasi, a budapesti Baár-Madas és a rendező gimnázium számít évtizedek óta a törzsgárdának. A feladatsorok és javítókulcsok összeállítását az elmúlt két évhez hasonlóan Győri István tanár úr, az SZTE Gyakorló Gimnáziumának Rátz Tanár Úr Életműdíjas, nyugdíjas fizikatanára (iskolánk 52 éve érettségizett öregdiákja) állította össze magas szakmai és módszertani színvonalon. Ezt az is igazolja, hogy a *Középiskolai Matematikai és Fizikai Lapok* levelező pontversenyében két feladatot is kitűztek közülük a szeptemberi számban.

A versenyhez a hagyományoknak megfelelően színvonalas és szemléletformáló előadások kapcsolódtak. Péntek délután először Kovács Eszter tanárnő számolt be a franciaországi Cadarache-ban, a Nemzetközi Kísérleti Termionukleáris Reaktornál (ITER) tett látogatásáról, melyhez egy európai pályázat keretében választották ki egyedüli magyarként. Az esti előadást Dr. Hanula Barna, a győri Széchenyi Egyetem Audi Hungaria Járműmérnöki Kar alapító dékánja tartotta *Megújuló energia?* címmel. A fenntartható energiaellátás kérdéskörét újszerűen, rendkívül érdekesen és sokrétűen járta körbe. A közönség gondolatait olyannyira meg-mozgatta, hogy a 60 perces előadás után még 45 percig válaszolt plenárisan a feltett kérdésekre.

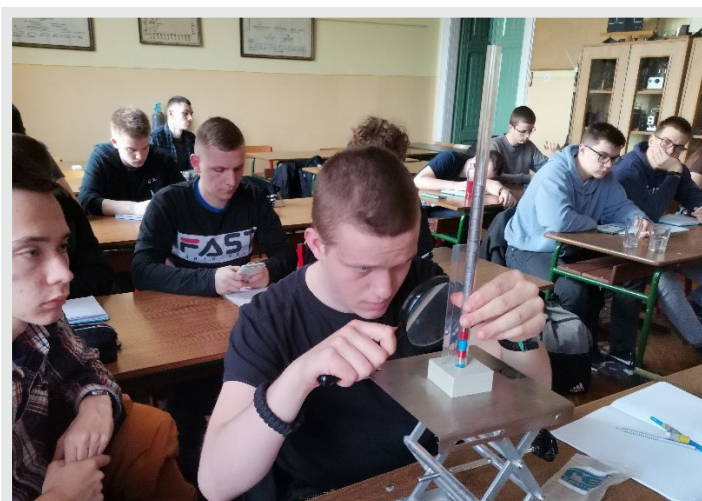

Tornyai verseny a Bethlenben

A dolgozatok kijavítását a kísérőtanárok végezték rohammunkában, mégis nagy odafigyeléssel, Győri tanár úr jelenléte, szakmai támogatása mellett. Az eredményhirdetésre szombaton délután került sor. Az értékes könyvjuttatásokat a hagyományoknak megfelelően a Mozaik és a Maxim Kiadók ajánlották fel. Minden résztvevő diák és tanár emellett három hónapos ingyenes licenszet kapott a mozaWeb alkalmazáshoz. A Baár-Madas Református Gimnázium diákjai 3 első helyet szereztek, de Kiskunhalasra és Béltéki Teó (azóta már 11. C osztályos tanuló, szaktanára: Kovács Eszter) révén iskolánkba is került egy-egy első díj.

Örömdetes, hogy újra együtt lehettek a fizika szerelmesei, s hisszük, hogy a diákok és a tanárok is feltöltökezve távoztak. Reméljük, a következő tanévben legalább a most tapasztalt érdeklődés mellett találkozhatunk újra.

A Tornyai-verseny szervezésében szerzett negyedszázados tapasztalatnak köszönhetően is 2022-ben a Református Tehetséggondozó Alapítvány iskolánkat kérte fel, hogy **Tálatum Programja** fizika szekciójának biztosítson helyet. Immár a 3. tanévben zajlik a program, tanévenként 4 teljes hétvégén, 16-16 órában. A fizikaprogram szakmai vezetője Berecz János. Évről évre 20-24 vendégdiák vesz részt a programban, ahol az SZTE oktatói mellett nemzetközi diákolimpiákra diákokat felkészítő kollégák (Tófalusi Péter, a debreceni Dóczy, valamint Horváth Norbert, a budapesti Baár-Madas Gimnázium tanára) garantálják a szakmai színvonalat. A programhoz jelentős, összesen 11 millió Ft értékű eszközbeszerzés is társult az RTA részéről, mely eszközök iskolánkban kerültek elhelyezésre.

Tornyai verseny a Bethlenben

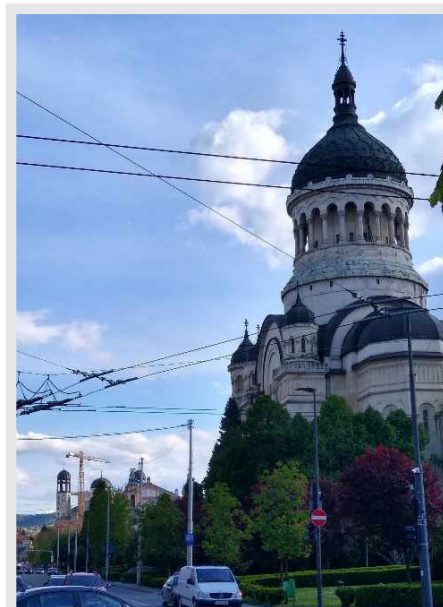
2024 áprilisában két bethlenes diák (Csóri Zsombor és jómagam) részt vehetett egy egyhetes kiránduláson Romániában, Kolozsváron, a két intézmény között megvalósuló cserediákprogram keretein belül.

A pontos úticélunk a Kolozsvári Református Kollégium volt. A programokat a tanári kar szervezte, és magukba foglaltak természetjáró túrát a Rekeci-vízeséshez és több történelmi és kulturális szempontjából fontos helyi látványosság meglátogatását is. Egy este keretein belül egy mozifilm megtekintésére is volt lehetőségünk francia szinkronnal és román felirattal, mely érdekes élményt nyújtott számunkra.

A kollégiummal szomszédos templomot, illetve más érdekes városrészeket az iskola fiatal lelkészével tekintettük meg. A megfelelő ellátást is a kollégium biztosította, minden nap meleg ebédet és vacsorát kaptunk. Ezen kívül, amennyiben a program időbeosztása engedte, meleg reggelit is kaptunk az útra szánt úticsomagok mellé.

Ugyanakkor, ha esetleg a szükség úgy kívánta, a bevásárlással sem adódott problémánk, ugyanis a helyi diákok kifejezetten segítőkészek voltak, és nagy örömmel kísérettek minket. A program egybeesett a Romániában ekkor tartott Zöld héttel, mely során az iskolák diákjai különböző ismeretterjesztő és játékos módokon foglalkozhatnak a természetvédelemmel. Ezeken a programokon mi is részt vehettünk, így volt lehetőség több természetvédelmi kvízben való részvételre is, melyekre egy pénteki napon került sor.

A kollégium távozásunkkor csokoládéval, egy iskolai pólóval, illetve további apróságokkal megajándékozva bocsátott utunkra. Nagyon örültem, hogy ezen a cserediákprogramon részt tudtam venni, sok jó élmény és emlék köt Erdélyhez és Kolozsvárhoz.

Kolozsvári cserediákprogram

Osztályfőnökként és magyartanárként kiemelten fontos feladatnak tekintem, hogy minden tanévben legalább egyszer legyen részünk közös színházi előadásban. Igyekszem a gyerekek érdeklődéséhez, életkorához illő darabot találni lehetőleg fővárosi színházban. Így az előadás élménye összekapcsolódik a vonatozás izgalmával, az utazás során teremődik idő a közös beszélgetésre, játékra. Ez az egész napos elfoglaltság többszörösen is hasznos a közösség alakulásának szempontjából.

A tavalyi tanévben január végén utaztunk Budapestre, hogy megnézzük a Vígsház legújabb zenés családi darabját, a Pinokkiót. Én magam is izgalommal vártam az ősbemutatót, hiszen Presser Gábor és Sztevanovity Dusan közreműködése (zene és szöveg) garancia a sikerre. A szereposztás sok jót ígért: láthattuk többek között Hegyi Barbarát, Kern Andrást, Igó Évát. Az előadás létrehozásában, a kreatív hangeffektek kidolgozásában részt vett gimnáziumunk egyik volt diákja is, a 2018-ban végzett Bánfi Bence, aki évek óta dolgozik a Vígben hangosítóként.

Az előadásban sem én, sem a gyerekek nem csalódtunk. Sodró lendületű, fantasztikus történetet láttunk, ami követte az eredeti Collodi-regény csapongó fantáziáját. Sok jó zenét hallottunk, némelyik dal rögtön a fülünkbe mászott. A magas színvonalú színészi játékot a jelmezek, a díszlet csak még feljebb emelték. A látványvilág mindannyiunkat magával ragadott, szinte percenként váltották egymást az izgalmasabbnál izgalmasabb megoldások. A tenger megjelenítése lélegzetelállítóra sikerült, Rudolf Péter állta a bálna szerepében felejthetetlen.

Élményekkel tele hagytuk el a színház épületét, és még hazafelé a vonaton is emlegettük az előadás egy-egy jelenetét.

Mindenkinek ajánlom a Pinokkiót kortól függetlenül!

Visszatérés a Bethlenbe – Diákból tanárként

Kovács Eszter
gimnáziumi tanár

Amikor a Bethlen Gábor Református Gimnáziumba jártam matematika-fizika-informatika tagozatos diákként, először még nem gondoltam volna, hogy egy nap majd visszatérek ide immár a tanári kar tagjaként. A bethlenes közösség mindig is különleges helyet foglalt el a szívemben, és diákéveim alatt azt a támogató légkört és közösségi szellemet tapasztaltam meg, amely azóta is meghatározó szerepet játszik az életemben. Akkoriban éreztem meg először, hogy a Bethlenben valódi csapatmunka zajlik, ahol a diákok és tanárok közösen alkotnak egy élő, összetartó közösséget. Ez az érzés akkoriban nagyban hozzájárult ahhoz, hogy végül magam is tanári pályára lépjek.

Tanáraim, akiktől megannyi bátorítást és példamutatást kaptam, számomra nemcsak a tudás forrását jelentették, hanem inspiráló mentorként is kísérték utamat. Már diákéveim alatt is számos lehetőség nyílt meg előttem a Bethlennek köszönhetően. Olyan projektekben vehettem részt, mint például az Erasmus-program, amely a tanulmányi fejlődés mellett fontos tapasztalatokkal is gazdagított. Ezek az élmények formálták a személyiségeimet, és megmutatták, hogy a tanulásnak milyen határtalan lehetőségei vannak, és a folyamatos fejlődés mennyire fontos. A legnagyobb megtiszteltetés számomra az volt, amikor az iskola tárt karokkal várt vissza, immár tanárként. Egykori tanáraim mellett kollégaként dolgozni nemcsak különleges élmény, hanem óriási felelősség is, hiszen most már én is a diákok fejlődését segíthetem – ugyanúgy, ahogyan annak idején engem támogattak. A bethlenes diákokkal való munka pedig hatalmas öröm és inspiráció: tehetséggondozó munkámban számos lehetőséget látok arra, hogy segíthessem őket kibontakozni, és különleges élményt jelent számomra, hogy támogathatom őket a céljaik elérésében.

A kollégáimmal alkotott összetartó munkaközösség igazi kincs, hiszen mindig számíthatunk egymásra, segítjük és támogatjuk egymást a mindennapi feladatokban. Ez a támogató környezet lehetővé teszi, hogy minden energiámat a tanításba fektethessem, és kiteljesedhessek abban a munkában, amit igazán szeretek.

A tanári pálya iránti elkötelezettségem mellett fontosnak tartom, hogy folyamatosan fejlődjek, új ismereteket sajátítsak el, és szélesítsem látókörömet. Nagy öröömre szolgált, hogy részt vehettem több külföldi szakmai programban is. Márciusban egy pályázat révén Franciaországban látogathattam el az ITER kutatóintézetbe, szeptemberben pedig Belgiumba, az Európai Űrügynökség robotikai továbbképzésére jutottam el. Az itt megszerzett tudást és tapasztalatokat pedig a Bethlen diákjainak és tanári közösségének javára tudom fordítani, így közösen profitálhatunk belőlük.

A továbbiakban erről a két szakmai utamról szeretnék részletesebben beszámolni.

2024. március 28-án egy különleges lehetőség nyílt meg előttem: Franciaországba utazhattam, hogy a világ egyik legnagyobb tudományos projektjét, az ITER atommagfúziós reaktort testközelből láthassam. A látogatást az Európai Bizottság és a GOPA Com. támogatásával megnyert pályázat tette lehetővé, melyre az Európai Unióban dolgozó természettudományokat oktató tanárok pályázhattak. A program két látogatási alkalomra biztosított lehetőséget, és körülbelül hatvan, különböző országokból érkezett kollégával vettünk részt ezen az inspiráló utazáson. A Dél-Franciaországban, Saint-Paul-lès-Durance mellett épülő ITER-létesítményben nemcsak a tudomány legújabb eredményeibe nyertünk betekintést, hanem az európai természettudományos oktatás sokszínű képét is megismerhettük. Kollégáimmal számos értékes beszélgetésben vettünk részt, megosztva egymással saját országaink oktatási tapasztalatait, módszereit és kihívásait. Ezek az eszmecserek nemcsak új barátságokat és szakmai kapcsolatokat eredményeztek, de bővítették az ismereteinket a természettudományok tanításának sokféle módjáról is.

A látogatás során lehetőségünk volt találkozni az ITER-nél dolgozó mérnökökkel és kutatókkal, akik részletesen bemutatták számunkra a projekt történetét, valamint a fúziós energia elméleti és gyakorlati megvalósításának mérföldköveit és kihívásait. Az előadások lenyűgöző betekintést nyújtottak abba, hogy a fúziós energia hogyan hozhat megoldást a globális energiaválság kérdéseire. Egy közös workshop-on külön foglalkoztunk azzal, hogyan lehet ezt az izgalmas tudományterületet, az atommagfúziót érthető és izgalmas formában tanítani a diákok számára.

Az egyik legemlékezetesebb élményem az volt, amikor egy buszos túra keretében körbejárhattuk az építési területet. A hatalmas építkezési terület közepén állva elénk tárult a lenyűgöző látvány: a már befejezett és a még folyamatban lévő épületrészek. Láttuk azokat a csarnokokat is, ahol a több száz tonnás reaktoralkatrészeket illesztik össze, és bepillantást nyerhettünk a reaktor magjába – arra a helyre, ahol majd az első atommagfúziós reakciók zajlanak. Testközelből láthattam mindazt, ami nemcsak a tudományos fejlődés szimbóluma, hanem rengeteg ember munkájának eredménye is.

Visszatérve az iskolába, diákjaimnak is beszámoltam a látogatás élményeiről, és örömmel láttam, hogy milyen érdeklődéssel és kíváncsisággal fogadták az új energiatermelési lehetőségekről szóló ismereteket. Értékes beszélgetéseket folytattunk a fúziós energia működéséről és lehetséges jövőjéről. Úgy érzem, hogy ennek az útnak az egyik legfontosabb hozadéka az a tudás és tapasztalat, amelyet hazahozhattam, és amelyet a diákjaim is magukévá tehetnek – hiszen számomra tanárként kiemelkedően fontos, hogy naprakész legyek a tudomány jelenlegi eredményeivel, és azokat a legjobb tudásom szerint továbbadhassam.

Az új tanévben az őszi félévem különleges lendületet kapott, amikor augusztusban értesítést kaptam: az Európai Űrügynökség (ESA) pályázatán teljes költségtérítéssel vehetek részt egy nemzetközi űrkutatási továbbképzésen Belgiumban, az ESA ESEC Galaxia központjában. Az ESEC (European Space Security and Education Centre) az európai űrkutatás fontos központja, ahol különféle kutatási és oktatási programok zajlanak, többek között kiberbiztonsági és műholdas projektek fejlesztése. A háromnapos képzés a robotikára fókuszált, azon belül is a Mars-kutatás gyakorlati kihívásaira, így ideális lehetőséget nyújtott számomra, hogy az űrkutatás legújabb eredményeit közvetlenül megismerjem, és azokat az iskolai oktatásba is beépítem.

A képzés hírét először egy nyári online konferencián hallottam, ahol az űrkutatás iránt érdeklődő tanárok számára ajánlották az ESA ilyen jellegű továbbképzési lehetőségeit. Amikor a pályázatomat pozitívan bírálták el, egy olyan utazás várt rám, amely tele volt gyakorlati feladatokkal és élményekkel. Az ESA által biztosított workshop-on a marsi robotikát vizsgáltuk, olyan projekteken dolgoztunk, amelyeket később a diákjaim számára is megvalósíthatok. A képzés során többféle modern technológiai eszközzel ismerkedtünk: dolgoztunk LEGO robotokkal, Raspberry Pi eszközökkel és Arduino Uno mikrokontrollerekkel is. Külön öröm volt számomra, hogy a LEGO és Arduino eszközök az iskolánkban is elérhetők, így a tanultak nagy részét azonnal át tudom ültetni a gyakorlatba.

A gyakorlati programokon túl izgalmas látogatást is tettünk az Euro Space Centerben, ahol a résztvevők kipróbálhatták az űrhajósok kiképzésében használt szimulációkat. Ez a központ nemcsak kiállításokat és bemutatókat kínál, hanem lehetőséget adott, hogy különféle nehézségi szinteken éljük át az űrkutatás élményeit: részt vettünk a Holdon járást, a háromszoros gravitációs terhelést és a szabadesés élményét szimuláló programokban. Minde mellett lehetőségünk volt megismerni az ESEC intézet kiberbiztonsági részlegét is, ahol az ESA számos fontos műholdjának, így a Galileo műholdnak is, a működéséhez nélkülözhetetlen antennákat láthattuk.

Ez a látogatás rengeteg ötlettel, új ismerettel és tananyaggal gazdagított, amelyeket diákjaimmal és kollégáimmal egyaránt megoszthatok. Az ESA program során számos további, űrkutatással kapcsolatos versenyről és projektről kaptunk tájékoztatást, amelyek közül néhányban már az idei évben indulnak a tanulóink. Nagyra értékelem az ott kialakított szakmai kapcsolataimat is – különösen fontos, hogy az európai kollégákkal közös tapasztalatainkat megosztva egymástól is tanulhattunk.

Visszatérve Magyarországra, a pécsi Országos Fizikatanári Ankét keretében egy műhelyfoglalkozást is tartottam, ahol örömmel számoltam be az ESEC-ben szerzett tapasztalatokról az ország különböző pontjairól érkezett fizikatanárok számára. Különösen motiváló, hogy a modern, gyakorlatias ismeretek nemcsak számomra, hanem kollégáim és diákjaim számára is új lehetőségeket teremtenek, hiszen az ESA és más nemzetközi programok révén a következő generációt is inspirálhatjuk az űrkutatás izgalmas világában.

Záró gondolatként, hálás vagyok azért, hogy ennek a különleges iskolának a tanára lehetek, és hogy bethlenes diákként és tanárként is részese lehetek annak a közösségnek, amely már diákkoromban is ennyire meghatározó volt számomra. Remélem, hogy a jövőben továbbra is lehetőségem lesz fejlődni, tanulni, és egyre több új tapasztalattal gazdagítani mind saját magam, mind a bethlenes diákok és tanárok közösségét.

Gólyanap a Bethlenben

az osztályfőnökök beszámolója

2024. augusztus 30-án iskolánk gólyanapot szervezett az új osztályoknak. Egy ötödik osztálynak, akik a nyolc évfolyamos képzést kezdték meg és két kilencedik osztálynak, akik pedig a négy évfolyamos képzésre jelentkeztek. A diákok az udvaron gyülekeztek, az ötödikeseket többnyire a szüleik kísérték be az iskola udvarára, és bizony nem könnyen engedték el a gyerekek kezét.

A nap egy közös, „gólyáknak „ szóló áhítattal kezdődött, amelyet Szabó Ákos intézményi lelkész tartott. Majd az osztályok külön-külön töltötték a délelőtti, ismerkedve egymással, az iskolával és az épülettel. A jó hangulatú délelőtti közös ebéd követte, majd folytatódott a játékos ismerkedés. Az új osztályok ezen a napon vették át a tankönyveiket is.

Az ötödikesek a nap végén kisebb csapatokban „Ki Mit tud a Bethlenről?” totót is játszottak, amelyen minden csapat szépen teljesített.

Mindhárom osztályfőnök, Halmosi Zsuzsanna, Szabó Ildikó, Vigh Szabolcs eredményesnek ítélte a napot, melyen a diákok is kiválóan érezték magukat, és az osztályok megtették a közösséggé formálódás felé vezető első lépéseket.

Gólyanap a gimnáziumban

Emelt szintű érettségi eredmények, továbbtanulás

Kiszely Andrea
igazgatóhelyettes

2023 előtt a felsőfokú oktatási intézményben való továbbtanulás egyik feltétele volt, hogy a felvételiző legalább egy emelt szintű érettségi vizsgával rendelkezzen. Ez a feltétel már megszűnt, de sok intézmény még mindig előírja követelményként, valamint az idén megváltozott felvételi pontszámítás is különbséget tesz a két szint eredményének beszámítása között.

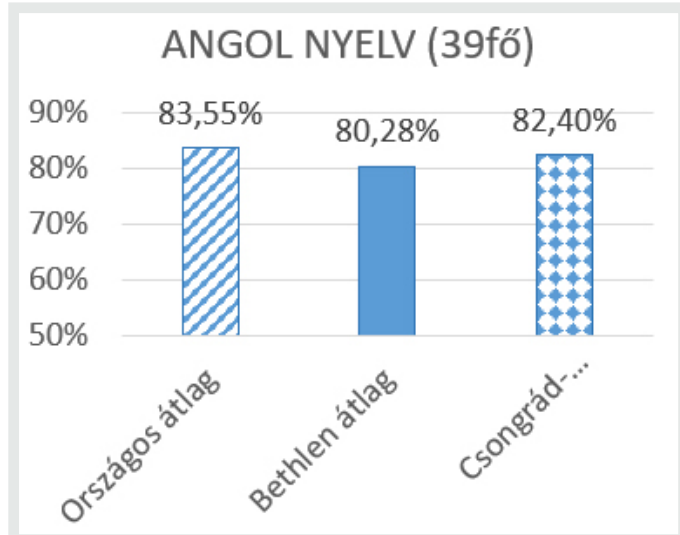
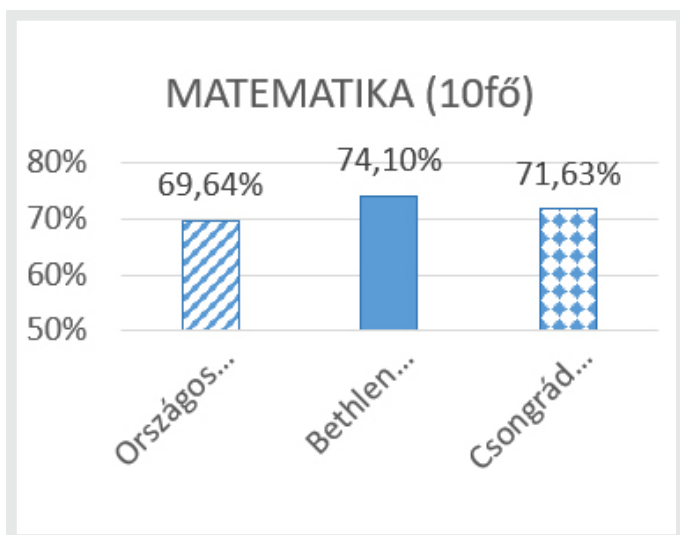
Az idén végzős 102 diák közül 88 fő vállalkozott legalább egy emelt szintű érettségi vizsga letételére. A legtöbben angol nyelvből és biológiából, míg a legkevesebben magyar nyelv és irodalomból vállalták a magasabb szintű megmérettetést. Az eredmények azt mutatják, hogy a matematika tantárgy eredménye meghaladja; az angol nyelv, a biológia, a kémia és a digitális kultúra tárgyak átlaga nagyon megközelíti az országos és a megyei átlageredményeket; míg a kis létszámú vizsgák átlageredményét jobban lehúzza egy-egy gyengébben sikerült vizsga.

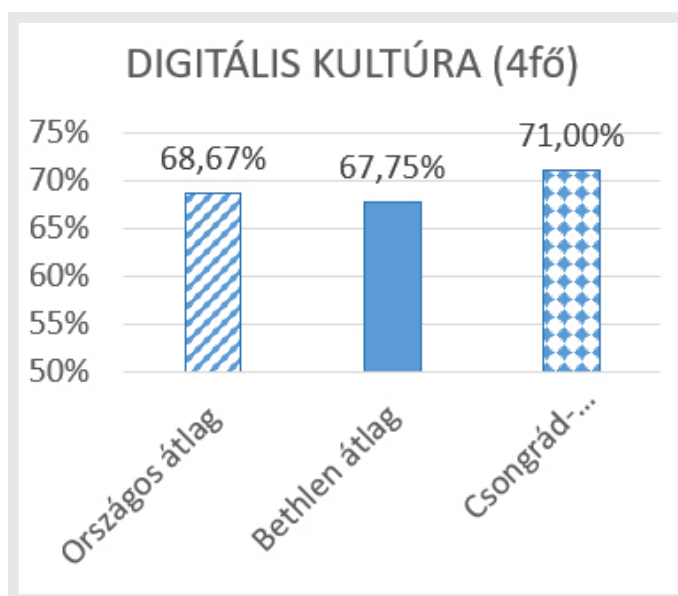
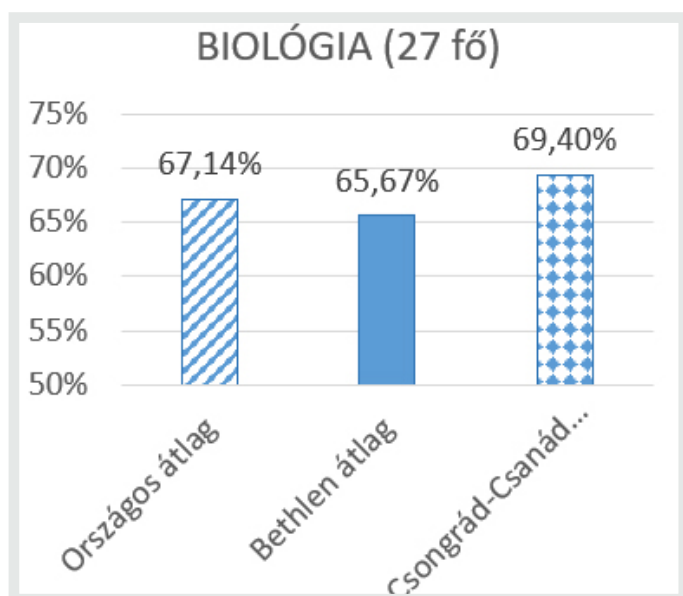
Az emelt szintű eredmények értékelése kapcsán két dolgot érdemes megjegyeznünk:

- sok egyetem további pluszpontot ad a 45%-nál jobb eredmény esetén
- 60%-tól jeles osztályzatnak felel meg az emelt szintű érettségi eredmény

A részletes eredmények az alábbi diagramokon láthatók. (Megjegyzés: mivel az oszlopok 50%-nál kezdődnek, így azok magasságai nem arányosak az értékekkel, de jobban kiemelik a különbségeket)

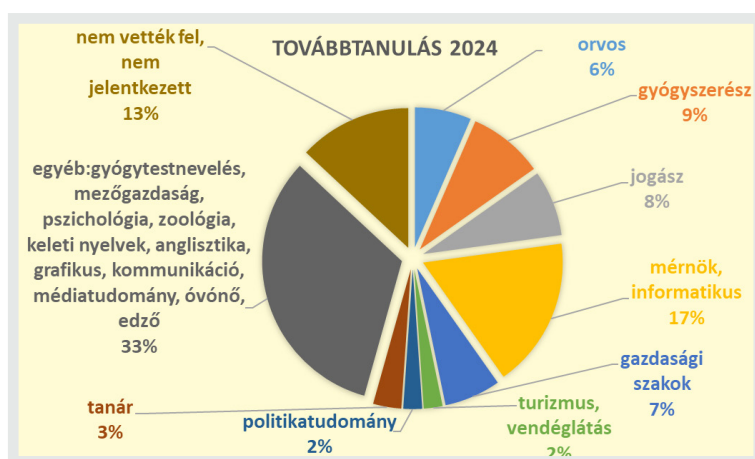
Az országos átlagok, valamint a Csongrád-Csanád megyei átlagok a gimnáziumban, tanulói jogviszonyban, nap-pali rendszerben tanuló vizsgázók átlagát jelenti.

Az elért érettségi eredményekkel diákjaink nagyon sokféle területen folytatják tanulmányaikat. A beérkezett visszajelzések alapján készült az alábbi diagram.

Reméljük, hogy diákjaink az egyetemeken helytállnak.

A kollégisták mindennapjai

Pásztor Sándor

kollégiumi nevelőtanár, gimnáziumi tanár

Egy kollégista hete a vasárnapkal kezdődik, ugyanis ekkor nyitja meg újra előttük kapuit a Klauzál utca 1-3. szám alatt található Szathmáry Kollégium.

Nincs két ugyanolyan elem, ahogyan a kollégista életében sincs két ugyanolyan nap, mégis a kollégium biztos pont a hozzánk érkező és nálunk lakó tanulóknak.

Minden nap kötelező szilenciumon kell részt venniük az iskolából való hazaérkezést követően, ilyenkor a kollégium vastag falaira a csend és a tanulmányok súlya ül rá, mely fontos a nálunk lakó diákok előremenetelét tekintve. A szilenciumok csöndjének, a gimnáziumi oktatásnak, az itteni csoportfoglalkozásoknak, a nevelőtanárok és a tanulók állhatatos munkájának eredményeként az itt lakó diákok tanulmányi átlagai és versenyeredményei kiválóak. Fontos továbbá megemlíteni, hogy a tavalyi évtől a kollégium földszintje helyet biztosít az Aranyossy Ágoston Református Óvoda, Általános Iskola és Szakiskola szakiskolai részének, mely a kollégistákban az empátiát kelt, így pozitív hatása lehet az itt élőkre és dolgozókra egyaránt.

Életképek a Szathmáryból

A kötelezettségek közé sorolható a keddi áhítat, amely az életre való felkészítés mellett a lelki elcsendesedést is szolgálja. A kiváló tanulmányi eredmények mellett a kollégium célkitűzése az is, hogy segítse az itt lakó diákokat, hogy egy pillanatra megálljanak és elcsendesedve, közösen imádkozva kérjék a Mindenható Isten segítségét életükre és tanulmányaikra egyaránt. Tudjuk ugyanis, hogy a 20. századi felgyorsult világban nehéz az Istenbe vetett hitüket megélni. Az áhítatok lehetőséget nyújtanak arra, hogy a diákok letegyék mindennapi fizikai terheiket, és lélek által feltöltekve elgondolkozzanak az életüket jelentősen meghatározó főbb történéseken.

A kollégium a számos kötelezettség mellett azonban lehetőséget biztosít arra is, hogy tanulóink sportolhassanak a kollégium hátsó udvarán található focipálya, pingpongasztal és egyéb sportolási lehetőségek révén.

Kikapcsolódásra is számtalan program van, pl.: társasjátékesterem, karaoke alkalmak, táncbázis, közös beszélgetések, közös meccsnézők a tévésobában, májusfaállítás a lánycsoportnak a fiúcsoport ajándékaként vagy közös szalonna- és pillecukor-sütögetés a kollégium hátsó udvarán.

Ezen programok között mégis az a legörömtelibb pillanat, amikor a családi napon láthatjuk a tanulók örömét, hogy újra együtt tudnak vacsorázni szüleikkel, el tudják mondani minden örömeiket és bánatukat.

A Szathmáry Kollégium közössége megteremti azt a baráti és a családi közegét, amelynek köszönhetően nemcsak a Bethlen Gábor Református Gimnáziumból, hanem a környező általános és középiskolákból is érkeznek hozzánk diákok.

A 2022/23-as tanévben az a megtiszteltetés érte városunkat, hogy nálunk rendezték meg a Református Iskolák Országos Úszóversenyét. A verseny előkészítésében és lebonyolításában három intézmény – a Bethlen Gábor Református Gimnázium és Szathmáry Kollégium, a Szőnyi Benjámin Református Általános Iskola és az Aranyossy Ágoston Óvoda és Általános Iskola - dolgozói vettek részt. Az eseményen közel kétszáz diák ugorhatott a medencébe, hogy összemérhesse úszástudását versenytársaival. A verseny előkészítésében és lebonyolításában oroszlánrészt vállaltak pedagógusaink. A versenyhez szükséges informatikai rendszer kidolgozásától és kezelésétől kezdve, a versenybírószágon keresztül az állítóban elvégzett feladatokig mindenki aktívan szerepet vállalt. A verseny jó hangulatban és zökkenőmentesen zajlott le. Külön öröm számunkra, hogy meghívásunkat elfogadva, Risztov Éva olimpiai bajnokunk nyitotta meg az eseményt, aki nem mellesleg korábban rövid ideig a Bethlen Gábor Református Gimnázium tanulója volt.

A rendezvény sikerességét mutatja, hogy a következő tanévben – 2024. április 29-én - is megrendezhettük a versenyt. Ezzel az alkalommal Becsey János paralimpiai világ- és Európa-bajnok úszó emelte a színvonalat jelenlétével. A versenyzők száma is nőtt a korábbi évhez képest, így ismét egy nagyszabású verseny lebonyolítását kellett megvalósítanunk. Ezúttal sem vallottunk kudarcot, hiszen a versenynek az idei tanévben is a hódmezővásárhelyi Gyarmati Dezső Sportuszoda és Török Sándor Strandfürdő ad majd otthont.

Református úszóverseny olimpikkonnal

Simon Ferenc magyar szakos gimnáziumi mestertanár elismerése

Részlet Turi Attila, a Magyar Művészeti Akadémia Elnökének leveléből
„Tisztelt Tanár Úr!

Ezúton tájékoztatom, hogy a Magyar Művészeti Akadémia 2016. évben Elismerő Oklevelet alapított a művészetoktatásban kimagasló teljesítményt elért személyek, szervezetek tevékenységének kitüntetése céljából. A Magyar Művészeti Akadémia hatályos díjszabályzata alapján az elismerés pedagógusok, művésztanárok, művészetpedagógiai kutatók – természetes személyek –, továbbá közösségek és intézmények számára adományozható.

Örömmel tájékoztatom, hogy az MMA elnöksége 75/2024. (10. 15.) számú döntésével a Magyar Művészeti Akadémia Elismerő Oklevelét Pedagógus kategóriában az Ön részére adományozza a magyar és egyetemes kultúra értékeinek közvetítésében nyújtott több évtizedes kiemelkedő tanári tevékenységéért.

Budapest, 2024. október”

Legfontosabb hitvallásom az apostoli: „Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek terem-tőjében. És Jézus Krisztusban, az Ő egyszülött Fiában, a mi Urunkban...” Ez a hitvallás szakrális térben hang-zik el. Irodalmi változata Babits Mihály fogalmazásában így szól: „Atyjafiáért számot ad a testvér: / nincs mód nem menni ahova te küldtél.” Vagyis eredendően nem az egyén határozza meg, hova megy, hanem az, aki küldi. Eredetileg nem akartam tanár lenni, és már negyven éve az vagyok. A hivatásválasztás fordulata középiskolás koromban következett be, amikor az irodalom, főképp a versek olvasása kezdett el érdekelni, ami minden mást kiszorított. A költők kötetait kerestem a könyvesboltban, azt kaptam a családtól, kértem a rokonoktól ajándékba, és az iskolában is leginkább csak ezzel foglalkoztam. Mindenképpen az irodalommal szerettem volna minden nap „az erősebb lét közelében” (Rilke) maradni, de hogy ez milyen pályán lehetséges, arról még nem volt hatá-rozott elképzelésem. Az később, már a pályára kerülve derült ki, hogy ez legjobban magyartanárként valósulhat meg. Ezért vagyok ma is tanár. Ahhoz, hogy irodalmár lehessenek, tanárrá is kellett lennem. Nagyon szerencsésnek érzem magam, mert szeretek a diákok között lenni, és minél többet átadni a művészetek és a tudományok iránti lelkesedésemből és szenvedélyemből, mert az emberi kultúra gazdagsága és mélysége a mai napig lenyűgöz és csodálattal tölt el. Szerencsésnek és boldognak vallhatom magam, hogy a vásárhelyi Bethlen Gábor Református Gimnázium gyönyörű és méltóságteljes falai között – immár harminckilenc éve – teljes egészében azonossá vál-hattam a tanárként való léttel, ahol hivatásommal és hitvallásommal is lett a tanárság.

Nagyon szeretek olvasni, és gondolkozni az olvasottakon. Nem emlékszem, hogy valaha is unatkoztam volna, vagy ne lett volna olyan nap, hogy ne gondoljak arra, mikor vehetem kezembe valamelyik könyvemet. Különösen szeretem az irodalmat, a verseket, a színházat, a zenét, amelyből ma már inkább csak klasszikusokat hallgatok, mert az mélyebben megérint. Összességében mi az, amit szeretek? A művészeteket és a tudományokat, az iro-dalmat, az elméletét és a történetét is, a hermeneutikát, a filozófiát, a teológiát, az isteni és az emberi szót, ahogy legkedvesebb tanáromtól, Imre Mihálytól tanultam; és a digitális kultúrát is, és a természettudományokból az átlagnál kicsit jobban a csillagászatot. Ám az ég csillagait leginkább csak innen, a szülőföldemről nézem, ahol nagyszüleim és édesanyám kopáncsi, kökénydombi tanyája állt egykoron, vagy gyerekkorom kertes családi há-zának udvara. Itt maradtam, nem vágyódtam el innen messzire. Szeretem Vásárhelyt, mert én itt vagyok otthon. Mert ez az én hon-lapom, ahol én hon-lakom. Ez az én háttérképem képzeletbeli arckönyvemben. Én ezt látok. Mert szeretem a tanárságot, a diákokat és a Bethlen gimnáziumot, benne a könyvtárat és a könyveket. Mert az is-kola fala nemcsak téglá és malter, hanem amivé növelve összeáll: szellem és lélek. A megértés és a megértetés, az érzelmi és az értelmi azonosulás gyakorlása, a közös közvetlen és átélt élmény az iskola és a tanárlét metafizikai összetevője. Ahogyan Ferencz Győző írja szép versében: „Én most is csak azért vagyok zavarban, / Mert tanítani műveket akartam, / És akkor, mit tagadjam, kiderül, / Az számít, aki velem szemben ül.” (Számogatlan otthonunk)

Tanári pályámon és szaktárgyam tanításában négy, értékrendet és mércét adó vallomás vezérel. Az első a Példa-beszédek könyvének 18. részéből a 21. vers: „Élet és halál van a nyelv hatalmában, amelyiket szereti az ember, annak a gyümölcsét eszi.” A másik az utóbbi évek legnagyobb szellemi élményét adó, legmeghatározóbb szer-zőjétől, a XX. század legjelentősebb filozófusától, Heidegger-től származik: „A költészet a lét szószerű alapítása. Ezért az, ami marad, soha nem a múltakból merítetik.” A harmadik Németh Lászlóé, ami Kajári Gyula mon-tázsán a Bethlen Gábor Református Gimnázium olvasótermében is olvasható, ahol a szerző 1945 és 1948 között tanított, majd később is többször megfordult: „A tudás, érdeklődés: nem öncélú dolog, annak alkotókedvvé válva, az ország testébe kell beépülnie.” Három a magyar igazság, és egy a ráadás. Az pedig Kányádi Sándor fontos verse: „Aki megért / és megértet / egy népet / megéltet.” (Játszva magyarul) Számomra ezek jelentik és foglalják össze a tantárgy, a nemzetnevelés, és azon túlmutatóan: a létnevelés és egyben a létmegértés valódi, metafizikai céljait. Köszönöm a szép elismerést a Magyar Művészeti Akadémiának, az előterjesztőknek, és feleségemnek,

aki mindig mellettem állt. Köszönöm minden tanáromnak, aki tanított, és minden tanártársamnak, akivel együtt taníthattam, és köszönöm összes tanítványomnak és diákszínjátszómnak, akivel találkoztam a negyven év alatt. Mert egyedül Istené a dicsőség! Soli Deo Gloria!

Beszámoló a Bethlen-estről és az Erkel Diákünnepekről

Simon Ferenc
gimnáziumi tanár

Nagy örömünkre, sikeresen, a 2024. április 25-26-i előadásokon összesen több mint hatszáz néző meglegegedésére, valósult meg a Bethlen-est, gimnáziumunk hagyományos kulturális bemutatkozása. A gazdag és változatos műsorkínálatban közel százötven diák vett részt: játszott a színpadon vagy éppen pakolt és segített a háttérben; énekelt az énekkarban és szólóban is, klasszikusan és könnyedebb stílusban is, táncolt és zenélt, vagy rajzával szerepelt az aulában a Dobóvári-Csorba Ildikó Linda tanárnő által rendezett kiállításon.

Az 5. A osztály bemutatkozó műsorában *Pál apostol Málta szigetén* történetét láthattuk az Apostolok cselekedetei alapján Dr. Patakfalviné Hotorán Tímea magyartanár rendezésben; az énekek megtanulását Csorba Emese tanárnő irányította. A szép előadást saját készítésű jelmezek és kellékek tették még emlékezetesebbé. „*Mert az Úr előtt nincs akadály, hogy sok vagy pedig kevés által szerezzen szabadulást...*”

A Csorba Emese tanárnő által vezetett vegyeskar változatos – a népdaltól az egyházzeneig keresztül a Disney alapításának 100. évfordulójáig ívelő – műsorral jelentkezett. Zongorán Borsos Annamária művésztanár kísérte a szívhez szóló együttes éneklést. Csorba Emese tanárnő munkáját dicséri, hogy négy diákja 2023-ban a Károli Gáspár Református Egyetem által szervezett „*Psallite*” Kárpát-medencei gyülekezeti ének, egyházi népének és zsoltáréneklési versenyen első helyezést ért el. A lelkes csapat 2024-ben az V. Csongrád-Csanád Vármegyei Biciniuméneklési Versenyen kiemelt arany minősítést szerzett. A kvartett tagjainak – Árvai Nóra, Prikler Dorka Abigél, Balázs Ádám és Szabó Regő László – műsorát a közönség nagy elismeréssel fogadta. Az énekkarból még szólóban Harangozó Zorka kalotaszegi népdalcsokorral, Michael Jackson és Christina Aguilera dalainak előadásával pedig Árvai Nóra aratott nagy sikert.

Radnóti Miklós születésének 115. évfordulójára emlékeztünk a Juhász Szabó Katalin tanárnő által szerkesztett és rendezett összeállítással. A monodrámá jellegű műsorban Bálint Lili, végzős diák nagy átéléssel és hitelesen idézte meg Gyarmati Fanni alakját az 1935 és az 1946 között a költő születésnapján, május 5-én kelt bejegyzések alapján. Az emlékeztetést a zenei közreműködnek mélyítették el: Kertész Abigél zongora, Prikler Dorka Abigél ének, Misku Péter gitár és Lázár Bertalan cajon.

A diákszínjátszást a második részben két előadást képviselte. *A három kismalac és a farkas – a per* az azonos című népmese nyomán készült. A dramatizált változatot a diákszínpad segítőjeként ötletesen és sok szereplőt bevonva Nagy Benjámin öregdiák állította színpara. Az est befejezéseként William Shakespeare-Tom Stoppard *Hamlet, dán királyfi, tizenöt percben, és még egy kicsi. Pótmódern egy felvonásban* című előadást láthatta a közönség Simon Ferenc tanár úr rendezésében. Népzenei közreműködő a Csűrhe banda volt, Kovács Anna Karola vezetésével. A nagy sikerű, sok színházi ötlettel megvalósított előadás a gyulai Erkel Diákünnepeken az irodalmi színpadok versenyében első helyezést, arany minősítésért el. Prózamondásban Pap Ákos ezüst minősítést, Tószegi Rebeka különdíjat kapott, miképpen hangszeres népzeneben a Csűrhe Banda is.

Bethlen-esti pillanatok

„Itt a farsang, áll a bál,
Keringőzik a kanál.
Csárdást jár a habverő,
Bokázik a máktörő.”

A Szathmáry farsangi bál az első tematikus jellegű, célkitűzésében a magyar hagyományokat középpontba helyező és azt a 21. századi fiataloknak átadó rendezvénye volt a Szathmáry Kollégiumnak, melyet 2024. február 9-én tartottunk meg a Klauzál utcai épület olvasótermében.

A rendezvény előkészületei már egy hónappal korábban elkezdődtek, ahol az első feladat a bál programjának összeállítása volt. Ebbe a folyamatba a kollégium dolgozói mellett a kollégiumban működő diákönkormányzat (későbbiekben DÖK) is aktív szerepet vállalt. Meghatároztuk, hogy a bálhoz méltóan az elegáns öltözet legyen az elvárás és a mulatság mellett legyen egy vacsora, illetve tombolasorsolás is.

Az igények felmérése után a megszervezés munkálataira került a hangsúly. A tombolasorsolás sikeressége érdekében megkerestük a környező vállalkozásokat, továbbá szülők és rokonságok tettek felajánlásokat a tombolátárgyakra. Ezeknek köszönhetően körülbelül 120 tombolanyeremény került kisorsolásra mint pl.: családi nap a szegedi fürdő felajánlásából vagy páros és egyéni belépők a szegedi és hódmezővásárhelyi mozikba vagy a Sun City Beach felajánlásából wakeboardoktatás, belépőjegyek a BFMK előadásaira, az Ótemplomi Református Egyházközség felajánlásából könyvvásárlási utalványok, a Bethlen Gábor Református Gimnázium tanáraitól pedig egy kedvezménylista, melyet a tanulók felhasználhatnak az órákon és még sok egyéb felajánlás érkezett.

A rendezvényen a 9-12. évfolyamosok vehettek részt. A bál megnyitójaként a gimnázium és kollégium tanulói angolkeringőt táncoltak, majd a vacsorát követően került sor az első tombolasorsolásra. Ezt követően a Csürhe Banda tartott táncbázis, majd ismét tombolasorsolás következett, végül egy kötetlenebb táncmulatság vette kezdetét.

A bál visszhangja a lehető legpozitívabb volt, mind a tanárok, mind a diákok körében. A következő munkanapon a kollégáktól és a diákoktól is érkeztek a következő bálra való igényjelzések. Így a rendezvény elérte célját, hiszen hagyományteremtő jelleget fenntartva a következő farsangi időszakban is megrendezésre kerül a Szathmáry farsangi bál.

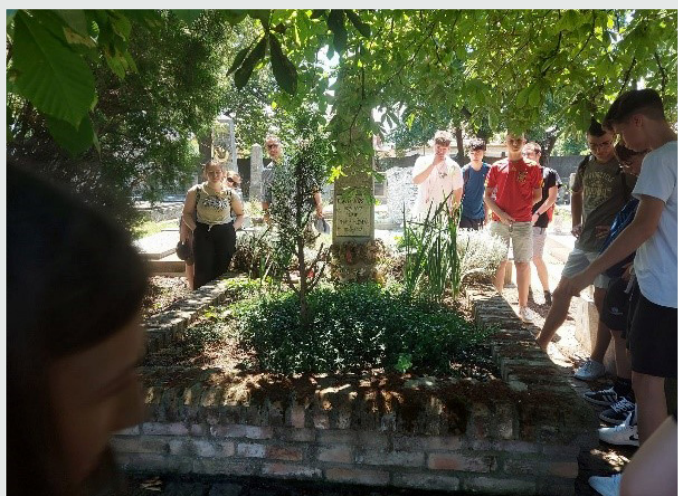

Szathmárys farsang

Úgy írok, mint akinek lúdtollát néhai **Dr. Nagy István (1946-2015)** főigazgató úr fogja Nagykőrösön, a református tanítóképzőn. Aki előtt a Gondviselő szolgálatába állított élet evidencia volt. „*Íme, én elküldelek titeket, mint juhokat a farkasok közé: legyetek tehát okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok.*” Máté evangéliuma 10;16 Ezzel az ígérellel indított utunkra bennünket, fiatal tanítókat 1995-ben.

Ha ma az iskolám velem együtt beszélni tudna! Tud. Mesél, kijelent, kérdez, óhajt, felkiált, felszólít, megszólít, „*Atyátok Lelke szól általa*”:

Alig egy éve (2023), hogy harmincadik évemet léptem meg, és a Deák Ferenc utcai zöld gyepen zengtek a pengő ércű fúvósok. Összegyűltek a diákjaim, a hétköznapi embernevelői, a születésnapomra meghívást elfogadó gyülekezetvezetők, a falaim közül nyugdíjba vonuló, rég nem látott ismerősök. Udvarom öreg diófájának árnyékába boldog békeidők emlékét hozta fesztiválkoncertjével Hódmezővásárhely helyőrségi zenekara. Így ünnepeltem én krisztusi koromat. S hogy el ne tűnjek „*hirtelen, akár az erdőben a vadnyom*”, el ne pazaroljam „*mindenem, amiről számot kéne adnom*”, inkább visszanézek.

Kincses temető - Dányi József

Dilinka temető - Simon Istvánné Dr. Szabó Rita Eleonóra

„*Most minden erők tömörülnek.*

Kicsi fehér templom-padokba...”

Álma voltam én az ótemplomi nagytiszteletű **Dányi Józsefnek (1929-2007)**, aki ősz fejét sem kímélve szólt Isten dicséretét; ő vésette táblámra ótemplomi pásztor elődjét, és kaptam a keresztségben Szőnyi Benjámin nevét. Kicsi papom maga volt a nyugodt, szelíd jószág. Könyvtárának olvasmányáiból, és a Szentírásból bölcs, nagy tudást merített. Több nyelvet beszélt, közöttük a Biblia nyelveit is. Szót értett a bibliás tanyasi emberrel éppúgy, mint a városi előljáróval. Szolgálati idején kezdődtek alapításom tárgyalásai, az ügyintéзések mellett élete végéig imádságban hordozta sorsomat. Ma a Kincses temető csendje őrzi pihenését. Mellette nyugszik szíve Ilonkája, aki álmában sem merte gondolni, hogy igazgatja majd ifjú korom ügyeit.

Lehullott egy vállról a palást, de hívott az Úr új őrállót, akinek vállára kanyarította a nehéz súlyú darabot. Ma ótemplomi gyülekezetvezetőként ő viseli szívén ügyemet, és Reményik Sándor szavaival seregnyi ótemplomi keresztyén szólítja a város lakóit: „*Vásárhelyiek, ne hagyjátok a templomot, a templomot s az iskolát!*”

Térj magadhoz, Vásárhely népe, van még néked Istened,
ki atyádként felkaroljon, s szívét ossza meg veled.

Azt bünteti, kit szeret, másként ő nem is tehet,

Vásárhely, ezt hát jól gondold meg,

S szabj határt bús gyötrelmednek!

A tanév végén egy 21 fős végzős emlékező gyerekcsoport ült kerékpárnyeregbe. Kirándulásukkal azoknak az elődöknek a nyomába szegődtek, akik életükkel, lelkesedésükkel, állhatatos hitükkel meg nem szűntek tevékenyen munkálni Hódmezővásárhelyen az ifjak református keresztyén hitben való nevelését. A diákok első útja a Dilinka temető egy levendulás sírjához vezetett, ahol zsoltárhanggal nagytiszteletű **Simon Istvánné dr. Szabó Rita Eleonóra (1951-1995)** emlékét idézték. Földi életének néhány évtizedében példaként adta a hívek elé együttérző lelkének Piroska szörpbe öntött jóságát. A 90-es években hálával szánta oda csavaros eszének jogi szolgálatát is a református egyház újrainduló iskolaügyének. „*Nem ismertem nála okosabb, ugyanakkor szerényebb, alázatosabb embert.*” – írta közösségi bejegyzésében egy nagykőrösi tanítótársam. Ha kellett, palacsinták tucatjába csavarta a szényiseknek Istentől nyert nagy hitét, hogy azokat a jövő reménysége el ne hagyja.

Halálával 1995-ben édesanya nélkül maradt a tizenéves kiskamasz gimnazista, a csupaszív kisebbik fiú, és a Virág utca csepp óvoda kislánya, aki anyukája halálának hírére, a konyhaasztal viaszos vásznát törölgetve rongyoskájával, egyre csak azt hajtogatta: „...nem én voltam, nem én voltam...” (Én ott voltam, életének tanúja voltam, és példájából máig erőt merítek – a szerző.)

Szép gyermekkorom volt. Bár, mint kit édes szülője egy éves kora előtt árvaságra hagyott, de róla mennybéli letelkintéssel megfeledezni sosem tudott, úgy cseperedtem. Sokat költözködtünk, nehéz otthonra találni. Alig voltam 3 éves, mikor a Deák Ferenc utcáról a Zrínyire, és éppen csak betöltöttem a 4-et, amikor onnan a Kálvin térre

Kincses temető - Szeremlei Sámuel

Sándy Gyula újvárosi református templom

költöztünk. Sokakat kellett megismernem. A János téren a júniusi gyerekcsoport a Karancsi parókiánál is elidőzött. Nehezen értette a kamasz ész, hogy lehettem olyan kicsi, hogy belefértem ebbe a házba. Még megvan az udvaron az a páfrányfenyő, amelynek levele 30. éve az igazgatóm Bibliájában simul. Emlékmentő levél. Embermentő fa. Emlékszel, Vásárhely?

Itt szolgált a messziről jött nagy ember, nagytiszteletű **Kása Ferenc (1938-2020)**, az egyházmegye pénztárosa, a parókia cicáit basszus hangon hívogató, nagyszívű pásztor. A mennyei seregben énekel ma már, csak a lelki húron pendül a gyermekvers, amivel kicsi újtemplomi óvodásait hívogatta:

Két kis madár ül a fán,

Egyik Péter, másik Pál,

Szállj el Péter, szállj el Pál,

Gyere haza Péter, gyere haza Pál.

A fán két kis madár ült, mára két nagy madár is a miénk az Andrássy úti Pávasházon. Legyen áldás a kicsinyek munkáján, akik ott kezdik meg szényis életüket. Csavaros eszű, szíves, jogot végzett tanult barátai ma is vannak a közösségünknek, adjon nekik Isten naponként újuló erőt Lelke erejéből!

A konfirmandus szényisek nagyot ugrottak vissza az időben, mikor a Városi Levéltár iratai kibomlottak előttük. **Sándy Gyula (1868-1953)** építész kéznyoma ékesítette az épületerajzokat, csodálattal bogarászták a diákok az újvárosi református templom tervrajzát, amely épületet alig fél órával korábban élőben láttak. Mindeközben az

Ótemplomi makett - Zakar Ödön

Kincses Andrea tanítónő

igazgatóm Nagykörös református tornyát idézte maga elé, ami valaha hasonlóképpen Sándy elméjében fogant. Ott hallotta a Vásárhelyre elhívó szót, hogy a Szőnyi Benjámin Református Általános Iskola lelki építőihez csatlakozzon. Hallod, Vásárhely? Őseid templomépítésre, gimnázium- és kórházépítésre áldoztak, házat emeltek városszerte az Úrnak, ti pedig megvetnétek az Ótemplom gyülekezetét és istentelenkedtek?! „*A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme.*”

Az Újtemplom 100 évvel ezelőtt elhunyt lelkésze, **Szeremlei Sámuel (1837-1924)** írta meg Hódmezővásárhely történetét, várostörténeti munkájából Sándy Gyula építésznek is ajándékozott. Az építész visszaemlékezése szerint Szeremlei Sámuelnek köszönheti a felkérést az újvárosi református templom és paplak megépítésére. Emlékirataiban Sándy felidézi, hogy vitát jelentett akkor református körben, hogy csillag avagy kakas díszítse a tornyot. Nagy vita után megegyeztek, hogy a torony tetejére csillag kerül ugyan, de az építész a templomfödél végére tervez egy kakast is. A csillag az eredeti terv szerint készült, de a kakas oly ijesztően nagy lett, mint egy hétfejű sárkány. Bevallotta később a lakatosmester, hogy a helyi építőbizottság utasítására járt el, akik meghagyták neki, hogy ne sovány kakast csináljon, mert megfizetik ők a kövérebbet is! Mostanra hogyan lettél, Vásárhely, ilyen garasos?

Miután a gyerekcsapat az emlékezés virágait a Dányi sírnál elrendezgette, megkereste Szeremlei Sámuel sírját is. Lassan végéhez közelített az emléktúra. A tabáni városrész református templomának kertjében kedves ismerősünk, a városáért egyenesen Mária Teréziához könyörgő Szőnyi Benjámin szobrához értünk. Itt még néhány évtizede ifjúsági csoport lelkesítette az idős gyülekezeti tagokat, mára sűrű növényzet nőtte körbe még az ifjú Szőnyi mellszobrát is. Tabáni vásárhelyiek, meddig alusztok?

Városi kalandozásunk újabb állomása a református Ótemplom volt a főtéren, amely 300 évével aggastyán korba lépett. És csak áll. Üvegajtaján írja a véset: „*Erős torony az Úr neve, oda fut az igaz, és védelmet talál.*” (Példabeszédek 18;10) – keressétek védelmét!

2013-ban búcsúztunk **Zakar Ödön (1931-2013)** nagytiszteletű úrtól, aki susáni lelkészisége után életének végén az ótemplomi gyülekezet szolgálatába kántorként állt. Gyermeki lelkesedéssel hozta a Szőnyibe vasútmodelljeit, tagadhatatlan örömmel örököltette meg a város emblematikus épületeit grafikáiban. 2007-ben felesége, Katica néni titkos közreműködésével leptük meg a munkáit bemutató iskolai kiállítással. Diákok, szülők sokasága látogatta a bemutatót. Lelki tanításait, orgonajátékának emlékét és a papírból elkészíthető ótemplomi makettjét is örökölni hagyta ránk.

A nyáreleji hőség hosszú túrája látni engedte a Bethlen Gábor Református Gimnázium épületét, Sándy Gyula épület „gyermekét”. A januári diákbálon, ha Isten engedi, és élünk, azoknak az ifjaknak a táncán morzsoljuk majd hálakönnyeinket, akik között ott keringőznek majd azok az ifjak is, akiket elsős szőnyis kisdiákként **Kincses Andrea (1971-2017)** tanítónő fogott kézen és vezetett be az Ótemplomba. Az iskolai emlékkönyvbe 2013-at írtunk, amikor a földszinti folyosóvég osztálytermébe beköltözött 24 apró kisgyerek, hogy attól a naptól Vackorként üljön az első b-ben. Nem volt nap, hogy a diáktarisznya ne telt volna meg az Andi nénitől kapott kincsekkel. A rovások nem a büntetés jelei voltak, hanem velük a titkos írások születtek. Róbert kalóz a legkevésbé várt időkben bújt elő sosem látott árnyékából. A tanterem mindig meglepetésekkel volt teli, gyerekeink az iskolai földi napokban is az égi magasságok bűvében éltek. Andi kincsekkel töltötte a tantermet: a testvérség, az elfogadás, a hűség, a ragaszkodás, az egyéniség, a határtalan képzelet, a tudás, a család, a titok, a felfedezés örömeinek kincsével.

Kár, hogy sokszor az értékeset, a ládikában féltőn óvottat csak akkor mérjük igazán értékén, amikor azt tőlünk elrabolják, amikor megfosztanak tőle, ha méltatlanok kezére kerül. Késő, ha a szívünknek kedveset akkor tartjuk veszíthetőnek, amikor már el nem érhető.

Kincsünk az, amit törekenyként hordozunk, amiről megfontoltan beszélünk, amit a széltől is óvunk, amit felelősen felvállalunk, amiért és akiért erőnkön felül mindent megteszünk, amit a szívünkben hordozunk. Műveljétek és őrizzétek mindazt a kincset, amit az Isten rátok bíz! Vannak kincseink, és vannak körülöttünk kincses emberek. Pál apostol Timóteushoz szóló üzenete ma nekünk is szól: „*A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szentlélek által.*” (2Tim 1,14)

Vásárhelyiek, ne hagyjátok a templomot, a templomot és az iskolát!

Csak áll

Bacsáné Lévai Krisztina
vallástanár

Egyszer volt, hol nem volt, ahol a Tisza öleli körül a településeket, volt egyszer egy kis mezővároska. Ez a vásártartási joggal is rendelkező városka már a 15. században is színesítette hazánk térképét.

Igen viszontagságos volt az itt élők sorsa, hisz gyakran támadtak ádáz sárkányok a lakosokra. A 1500-as évek második felében a török sárkány uralta a várost, de a hódvásárhelyiek kitartásukkal legyőzték a szörnyet, és még a sárkány elől menekülő környékbelieket is befogadták. Később sem törte meg őket a földesurak kénye-kedve sem, sőt erősödött azon hitük, hogy az Úr nem hagyja el őket. Hitték ezt akkor is, amikor egy új fenevad, a tatár-török veszedelem miatt 6 évre el kellett menekülniük az otthonukból. Kitartásuk azonban meghozta gyümölcsét a következő században, mert a fenyegető szörnyek lassan elhagyták a városkát. Ekkor a város földesura gróf Károlyi Sándor volt, így a többségükben kálvinista vásárhelyiek viszonylagos vallásszabadságot élvezve dicsérhették a Teremtőt. Erejüket, bátorságukat és Istenbe vetett erős hitüket bizonyította az 1713-14-re felépülő torony, mely ma is a vásárhelyiek legrégebbi, még ma is álló tégláépülete. Kezdetben a tornyocska csak állt, és a magasból vigyázta az itteniek mindennapjait. De az Úr valóban velük volt, így egy évtizeddel később már egy templom fogadta a reformált híveket. A hófehér templomtorony pedig már nem csak áll, hanem hívogatóan várja a kicsiket és nagyokat egyaránt. Igen, kedves Olvasó, ne csodálkozz, mert a templom gyakran telik meg gyerekekkel. Hol az első osztályosokat avatják szőnyis polgárrá, máskor a lélekben egyre erősödő ifjak tesznek tanúbizonyságot ébredő hitükről a konfirmáció alkalmával. Megfordulnak itt a felnőttkor küszöbén álló gimnazisták és a Mindenhatót gyermeki hittel szerető aranyossys gyermekek is. A torony pedig csak áll, és a gyülekezettel együtt testvéri szeretettel várja a betérőket.

S ha ez a torony beszélni tudna, mesélne kisgyerekek karácsonykor elhangzó betlehemes játékaról, a zenés-verses szolgálatokról vagy a falai között játékos helyismereti kérdésekben vetélkedő diákcsapatokról. Bizonyára szeretettel emlékezne a Szőnyitől a kapujáig futó gyerekek hadára, akik így idézték meg a reformáció 500. év-

fordulóját. Nem feledkezne meg a kibocsátó istentiszteleteken felcsendülő hálaénekekről, a ballagások búcsúzó diákjainak meghatott szavairól, sem a zenei koncertek lélekemelő pillanatairól.

S vajon mit fog tenni a következő 300 évben ez a csodás torony? Csak áll majd rendületlenül a főtéren, várja a gyerekeket, a református fiatalokat, az imádságos szívű családokat, és a városka lakóinak tekintetét az ég felé emelve emlékezteti őket: „Uram, Jézus, Tégedet szívünk, lelkünk úgy eped! Mert kívüled nem találhat sehol biztos nyughelyet. Boldog mással nem lehet, Uram, Jézus, csak Veled!”

„Hol sírjaink domborulnak, unokáink leborulnak...”
A tisztelet és hála koszorúi Erdélyben

Csák-Kozma Mariann
osztályfőnök

2024. június 1-jén egy lelkes és jól felkészült kis csapat vágott neki a messzi Erdélybe tett kirándulásnak a *Határtalanul!* pályázat keretében. A Szőnyi Benjámín Református Általános Iskola két 7.-es osztálya kísérőtanáraik társaságában nemzeti hőseink, büszkeségeink útjába eredt, hogy lerója tiszteletét emléküek előtt. Az utazás mottója Petőfi Sándor *Nemzeti dalának* méltán híres sorait tűzte ki zászlajára: „Hol sírjaink domborulnak, unokáink leborulnak...”. A majd 1500 km-es út számos nagy költőnk, írónk és gondolkodónk szülőhelyét, sírhelyét, múzeumát érintette, hogy az erdélyi földrajzi csodák, varázslatok mellett a tanulók nemzeti identitástudatát és személyes értékrendszerét is formálja, gazdagítsa.

Elsőként a nagyszalontai Arany János-emlékhelyeket kerestük fel, megmászva a Csonkatorony lépcsőit, majd elszavalva a *Családi kör* című verset a költő szobránál. Nagyváradon a méltán híres Ady Endrét ismerhették meg a gyerekek egy rendkívül érdekes, interaktív kiállítás megtekintésével, melyet egy kellemes séta követett a belvárosban. Első szálláshelyünkre tartván még tettünk egy rövid kitérőt a szintén Adyhoz kötődő csucsai Boncza-kastélyba, tovább bővítve, szélesítve a még nem ismert, de a későbbi tanulmányok során előbukkanó költőről való

Határtalanul Erdélyben

ismereteket. Első két éjszakánkat az Unesco világörökség listájára is felterjesztett Torockó településén töltöttük a lenyűgöző Székelykő lábánál. Első esténken abban a hihetetlen élményben volt részünk, hogy a jubileumi 10. Duna Napok zárásaként közvetlenül szállásunk mögül lótték fel a tűzijátékot, amely elképesztő, szinte szakrális látvánnyá varázsolta az éjszakai égboltot és a hegyet.

Második napunkon, vasárnap természetesen mi is szolgálattal készültünk, melyet a torockószentgyörgyi református templom meghitt, barátságos falai között oszthattunk meg a piciny, de annál kedvesebb és vendégszeretőbb gyülekezettel. Az istentiszteletet egy kis szeretetvendégség zárta, ahol átadhattuk ajándékainkat, valamint elfogyasztottuk a helyiek által készített somogyi kalácsot. Szívünkben hálával és szeretettel vágtunk neki, hogy délután a Tordai-hasadék káprázatos természeti csodáját hódítsuk meg.

Harmadik nap utunk tovább vezetett Erdélyország belsejébe, székely testvéreink földjére. A tordai sóbányában tett látogatás, a korondi árusoknál való vásárlás után ismét a tisztelet és emlékezés koszorúját helyeztük el Tamási Áron kopjafájánál Farkaslakán. A vidéken szinte sosem látott vihar kitörése előtt még szintén tiszteletünket tettük az egyik leghíresebb székely, Orbán Balázs sírhelyénél Szejkefürdön, ahová is csodálatos székelykapusor vezetett fel. Az elkövetkező két éjszakát Rugonfalván egy, a városunkhoz, iskolánkhoz és gyülekezetünkhöz is közelálló vendégszerető házaspár házában töltöttük.

A negyedik napon szó szoros és átvitt értelemben is utazásunk csúcspontjára értünk, amikor is a Madarasi-Hargita lélegzetelállító panorámájával körülölelve, nemzeti imádságunk és a székely himnusz eléneklésével emlékeztünk meg a trianoni tragédia, vagyis a nemzeti összetartozás napjáról. A délutáni órákban Székelyudvarhely történelmi belvárosában tettünk sétát. Kirándulásunk utolsó előtti napján, mielőtt végleg búcsút intettünk Székelyföldnek, még megismerkedtünk néhány helyi termelő tevékenységével, termékeivel. A kosárfonó bácsinál még a gyerekek is kipróbálhatták ennek a tradicionális mesterségnek a fortélyait. Vári Zsuzsi néni hihetetlen és érdekfeszítő történeteivel a gyógynövények, gyógyfüvek titokzatos világába kalauzolt el bennünket. Ezután utolsó szálláshelyünk felé haladva ismét a megemlékezésnek szenteltünk időt Fehéregyházán, Gyulafehérváron, valamint Segesvár varázslatos óvárosában. Hazaindulásunk előtt még két ikonikus és nagy jelentőséggel bíró helyet kerestünk fel, Déva várát és Aradon a vértanúk emlékművét.

A gyerekek hetekkel az indulás előtt számos felkészítő órán ismerkedtek a meglátogatandó helyekkel, személyekkel, projektmunkákat készítettek, és egy útinaplót, melyet a kirándulás során saját élményeikkel, fotóikkal tettek teljessé. A program reményeink szerint elérte azt a célt, melyért megszületett, vagyis az anyaországban élők tudásának, ismereteinek, motivációinak bővítését, újrachangolását és érzékenyítését, hiszen a mai fiatalok olyan helyekkel, emberekkel ismerkedhettek meg itthon és az út során is, mely értelmi, érzelmi és nemzeti kompetenciáik épülésére szolgált.

*Sarjasztott az Úristen a földből mindenféle fát,
szemre kívánatosat és eledelre jót;
az élet fáját is, a kert közepén,
meg a jó és rossz tudásának fáját. 1Móz 2,9*

Az ember ősidők óta tiszteli és használja a fákat. A fák élelmet, menedéket nyújtanak, lelkünknek megnyugvást adnak. Termésük, viráguk ennivalót biztosít, anyagából házat építhetünk, árnyékában megpihenünk egy forró, nyári napon, lelkünk megnyugszik, mikor a leveleken játszó napsugarak táncát nézzük. A fák jelképek is egyben. Gyökereik mélyen a földbe hatolnak, táplálva az erős, rugalmas törzset, és ezek együttesen tartják az ég felé törő hajtásokat. Ahogyan az ember egyéni életútja során a gyökereitől, a támaszt nyújtó családból a teljesség felé, az ég felé, Istenhez közeledve fejlődik és megtalálja a saját útját.

Az élet fája szinte minden kultúrában megjelenő szimbólum, melynek elsődleges jelentése az élet forrása, élő kapocs a földi és az égi világ között. A kereszténységben az élet fája az isteni jelenlét szimbóluma lett, mely tizenkétszer hoz termést egy évben, és levele minden betegségre gyógyír (Jel 22,2).

Egy egészséges fa minden évben megújul, fejlődik, erősödik, és táplálja az összes tőle függő életformát. Ezért nem szabad megfeledkeznünk a többi élőlényről sem, akiknek fontos szerepet játszanak életükben a fák. Mikor megkérdeztem tanítványaimat, hol találkozhatnak fákkal, egy emberként kiáltottak fel, hogy az erdőben.

Az erdő, mint életközösség, komoly veszélybe került a 21. századra a globalizálódott világ kizsákmányoló viselkedésének következtében. A hegyvidékek és trópusi területek állandó erdőborítottságú területei elsősorban

Csendesnap a Szónyiben

a mértéktelen fakitermelésnek estek áldozatul, a síksági erdőket pedig a mezőgazdasági termelés miatti termőföldnyerés, a folyószabályozás és a belvíz elvezetése miatt irtottuk ki. A károkat megpróbáltuk gyorsan növény- és állatvilágárral pótolni, de a behurcolt, sok esetben invazív fajok szintén károkat okoztak a természetes életközösségekben. Ezek a jelenségek hívták életre a modern erdővédelmet és erdőgazdálkodást. A természetes szárazföldi élőhelyek megóvása, a fák, az erdők fenntartható használata a mai ember egyik kiemelt környezetvédelmi feladata.

Ezért is jelentkeztünk intézményünk az *Iskolában az erdő* pályázatra. Az *Iskolában az erdő* program célja az élményszerű tudásszerzés. Az általános iskolás diákok széles körű ismereteket szerezhetnek az erdők növény- és állatvilágáról, közelebb kerülhetnek a fenntartható gazdálkodás témaköréhez, valamint betekintést nyerhetnek az erdőket kezelő szakemberek munkájába is. Az erdőpedagógusok játékosan segítik az iskolában zajló tudatos környezeti nevelést és ismeretszerzést. Diákjaink megismerték és megértették az erdők, mint életközösség működését, elsajátították a helyes erdőlátogató és túrázó magatartást. Megismerték az erdők anyagkörforgását, különös tekintettel egy terület vízkörforgására gyakorolt hatását.

Intézményünk nagy hangsúlyt fektet a környezeti nevelésre. Diákjaink egy része nem jár a szüleivel túrázni, nem töltenek egyhuzamban több időt a természetben. Ezért igyekszünk szabadidős programokban, a nyári táborokban minél több kirándulást, barangolást szervezni, illetve tanórai keretek között, valamint rendhagyó órákon megmutatni a természet szépségeit, és felhívni a figyelmet nemcsak a növényvilág és a természetes élőhelyek szépségére, hanem annak hasznára, jelentőségére is.

Nem véletlen teremtette az Úr a negyedik napon minden élőlények közül elsőnek a növényeket, hiszen a növények nélkül nem lehetne élet a Földön, nem lenne a légkörben oxigén, az élet a jelenleg ismert formájában nem létezne.

A természet egy nagyon pontosan megalkotott, finomhangolású hangszer, amelyen újra meg kell tanulnunk kristálytisztán játszani.

2024. július 1-től megalakult a Gazdasági Hivatal

Kaszás Levente
gazdasági vezető

A hivatal működését a Deák Ferenc utca 6/a. szám alatti „Angyalvárban” kezdte meg. Négy főfoglalkozású főkönyvi könyvelővel, egy teljes munkaidős és egy részmunkaidős bérszámfejtővel kezdük el a munkát. 2024 évben megújult a gazdasági hivatal személyzete, magasabb képzettséggel és tapasztalattal rendelkező munkatársakat választottunk magunk közé. A gazdasági vezető mellett főkönyvelő segíti a hivatal munkáját.

Az informatikai rendszer bővült, új szerveret kaptunk. Mindenki külön munkaállomással rendelkezik, egy kis tárgyalóterem is kialakításra került. November hónapra az egyéb helyiségek berendezése is elkészült, melyek a munkahelyi körülményeinket komfortosabbá teszik. Ennek eredményeként egy irattár és egy konyhasarok került kialakításra.

Az átállás zökkenőmentesen sikerült, az iskolák részére folyamatosan biztosítjuk a pénzügyi és munkaügyi szolgáltatásunkat, heti egy alkalommal a pénztári és munkaügyi feladatok ellátása a helyszínen történik. Elsődleges célunk az egyházközség és az iskolák új struktúrában való működtetése, pénzügyi feladatainak kiszolgálása új programok bevezetésével, melynek tárgyi feltételét a fenntartó biztosította.

Bízunk abban, hogy az egységes szervezetben működő gazdasági hivatal a presbitériummal, az egyházközség és a fenntartásában működő iskolák szervezeteivel a még eredményesebb és hatékonyabb együttműködést szolgálja.

„Az alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.”
/Magyarország Alaptörvénye, Alapvetés, R) cikk/

Az elmúlt esztendő a jelen kiadványban bemutatott áldások és örömök mellett több nehézséget is hozott az Egyházközség életébe. Ezek közül kiemelkedik az Egyházközség által fenntartott Szőnyi Benjámin Református Általános Iskolában és Aranyossy Ágoston Református Óvoda, Általános Iskola és Szakiskolában végzett köznevelési tevékenység zavartalan folytatásáért vívott, részben a nyilvánosság előtt is zajló küzdelem. Az alábbiakban az Egyházközséget érintő jogi eljárások aktuális helyzetét mutatom be.

A két iskolával, illetve az oktatás helyszínéül szolgáló ingatlanok használatával, tulajdonjogával, az Egyházközség tulajdoni igényével kapcsolatosan több téves és félrevezető, az Egyházközséget és annak vezetőit negatív színben feltüntető újságcikk, nyilatkozat jelent meg a médiában. Aki nem ismeri a jogvita kialakulásához vezető jogszabályokat, az akár el is hiheti, hogy az Egyházközség jogszerűtlenül kíván hozzájutni a két iskolaépület tulajdonjogához, illetve használati jogához.

A nemzeti köznevelésről szóló törvény (Nkt.) szerint a köznevelési alapfeladatok ellátásáról – így az általános iskolai és szakiskolai feladatok ellátásáról – az állam gondoskodik. A köznevelési feladatokat az állam intézmény alapításával és fenntartásával, továbbá az egyházi köznevelési intézmény, a nemzetiségi önkormányzat fenntartásában álló vagy a magán köznevelési intézmény útján látja el, a fenntartóval az állam köznevelési szerződést köthet.

A nemzeti vagyonról szóló törvény (Nvt.) értelmében a nemzeti vagyonba tartoznak az állam vagy a helyi önkormányzatok kizárólagos tulajdonában álló dolgok.

A rendszerváltást követően az önkormányzati rendszer kiépítésekor a korábbi Alkotmány módosítása és az önkormányzati törvény megalkotása során a helyi közösség önkormányzatiságának egyik legfontosabb garanciájaként tekintettek arra, hogy a helyi önkormányzat saját tulajdonnal rendelkezzen. A módosított Alkotmány kimondta, hogy az állam tiszteletben tartja az önkormányzatok tulajdonát. A szabályozás jelentős vagyoni szabadságot biztosított a helyi önkormányzatok számára.⁴

2011-ben azonban az Alkotmány módosításával az önkormányzati tulajdon tiszteletben tartásának kötelezettségét előíró szabály helyébe egy gyökeresen eltérő rendelkezést iktattak be, mely szerint: „helyi önkormányzati tulajdonnak az állam vagy helyi önkormányzat részére történő ingyenes átadásáról törvény rendelkezhet”, azaz gyakorlatilag az állammal/államigazgatással és az állami vagyonnal szemben felszámolták az önkormányzati tulajdon védelmét.⁵

A 2012.01.01. napjától hatályba lépett új Alaptörvény ezzel összhangban kimondta, hogy a helyi önkormányzatok tulajdona köztulajdon, amely feladataik ellátását szolgálja. A köztulajdoni jogállása azt mutatja, hogy ez a vagyon nem élvez védelmet az állam(igazgatás)sal szemben, hiszen azzal egy csoportba, a nemzeti vagyonként meghatározott köztulajdon körébe tartozik.⁶

Az önkormányzati vagyon az Alaptörvény 32. cikk (6) bekezdése alapján ráadásul olyan köztulajdon, amely az önkormányzat feladatainak ellátását szolgálja. Azaz az önkormányzat akkor lehet egy vagyontárgy tulajdonosa, ha az általa ellátott feladat ellátásához szükséges. Így az önkormányzati tulajdon egyfajta célvagyon, amennyiben ugyanis az önkormányzattól egy meghatározott feladatot elvonnak, akkor azzal együtt elvonható az ahhoz kapcsolódó vagyon is. Amennyiben egy feladat- és hatáskör címezte megváltozik, akkor az azzal járó vagyont törvényi rendelkezéssel elvonhatják az önkormányzattól - hiszen ebben az esetben a vagyon az önkormányzatnál már nem a feladat ellátását szolgálja.⁷

⁴ A tájékoztatás ezen részében jelentősen támaszkodtam a Magyarország helyi önkormányzatairól szóló törvény magyarázatára (ORAC kiadó, Budapest, 2023, szerkesztő: Nagy Marianna és Hoffmann István, Mőtv. 107. §, 108. § magyarázata). A rövidített szöveg nem szó szerinti idézetet tartalmaz.

⁵ U.a.

⁶ U.a.

⁷ U.a.

Így került sor például egyes egészségügyi intézmények állami tulajdonba adására, egyes köznevelési feladatot ellátó intézmények állami fenntartásba vételére, az egyes szakosított szociális és gyermekvédelmi szakellátási intézmények állami átvételére, stb., melyek során a feladat- és hatásköri változásokhoz kötődően vonták el a korábban önkormányzati, ám később államigazgatási kézbe vett feladatok ellátásához szükséges vagyont.⁸

Az önkormányzati vagyon ilyen módon történő elvonását az Alkotmánybíróság több alkalommal is vizsgálta.

A 3180/2018. (VI. 8.) AB határozat szerint: a helyi önkormányzatok tulajdona köztulajdon, amely feladataik ellátását szolgálja, az [Alaptörvény] 38. cikk (1) bekezdése értelmében pedig az állam és a helyi önkormányzatok tulajdona nemzeti vagyon, mely nemzeti vagyon kezelésének és védelmének célja (egyebek között) a közérdek szolgálata. Mindez azt is jelenti, hogy amíg az önkormányzatok tulajdonának védelmére harmadik felekkel szemben a tulajdonhoz való jog Alaptörvényből következő általános szabályainak megfelelően, kizárólag a XIII. cikk rendelkezései alapján kerülhet sor, addig az állam és az önkormányzat viszonyában az önkormányzat vagyona (és általában a nemzeti vagyon) vonatkozásában a feladathoz kötöttség is érvényesül, ami a XIII. cikk (1) bekezdése szerinti általános tulajdonhoz való jog közérdekű korlátja. Ez a megközelítés összhangban áll a XIII. cikk (1) bekezdésének második mondatával is, miszerint a tulajdon társadalmi felelősséggel jár. Az Alaptörvény hivatkozott rendelkezéseinek együttes értelmezéséből következik, hogy valamely korábban önkormányzati feladat- és hatáskör állami feladattá válása lehetővé teszi az adott feladat ellátását szolgáló önkormányzati vagyontárgyak vonatkozásában az önkormányzatok tulajdonhoz való jogának állam általi korlátozását.

A 30/2022. (XII. 6.) AB határozatban az Alkotmánybíróság az akadémiai vagyon elvonása kapcsán megállapította, hogy a közfeladathoz mint célfeladathoz kötött tulajdon jogi sorsa sajátos. A tulajdonhoz való jog gyakorlása szempontjából ez azt jelenti, hogy a jogosult - Magyar Tudományos Akadémia - mint a közfeladat címzettje és a közfeladat ellátáshoz szükséges vagyonnal rendelkező jogi személy, harmadik személyekkel szemben tulajdonosnak minősül, és megilleti az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése szerinti alkotmányos védelem, ugyanakkor a közfeladat meghatározójaként az állammal (Országgyűlés) szemben ez a védelem már módosul. A közfeladathoz kötött célvagyon ugyanis alkotmányos értelemben osztja a közfeladat sorsát. Másként megfogalmazva, a Magyar Tudományos Akadémia mint köztestület tulajdona az Alaptörvény XIII. cikkének védelme alatt áll. Ahogyan a tulajdonjog tárgya szociálisan kötött - az Alaptörvény terminológiájában társadalmi felelősséggel jár -, ezt a tulajdont a mindenkori közjogi és polgári jogi kötöttségek terhelik. A Magyar Tudományos Akadémia köztestületként közfeladatokat lát el. Az MTA tulajdona mint köztestületi vagyon egyben célvagyon és kötődik az ellátott közfeladatokhoz. Amennyiben ezek a közfeladatok módosulnak, szükségképpen maguk után vonhatják a közfeladathoz rendelt tulajdonhoz kapcsolódó jogok gyakorlását.

Ilyen előzmények és jogszabályi háttér mellett került sor az az egyházak hitéleti és közcélú tevékenységének anyagi feltételeiről szóló 1997. évi CXXIV. törvény (Eftv.) módosítására. A törvénymódosítás értelmében, ha az állami vagy önkormányzati feladatot ellátó köznevelési vagy szakképző intézmény fenntartói joga bevett egyház vagy annak belső egyházi jogi személye részére kerül átadásra, az egyházi fenntartó erre vonatkozó igénye alapján a fenntartói jog átadásával együtt a köznevelési vagy szakképző intézmény nevelési-oktatási feladatainak ellátását szolgáló, állami vagy helyi önkormányzati tulajdonban álló ingó és ingatlan vagyont haladéktalanul, de legkésőbb a feladatátvétel évében a nevelési, illetve tanév kezdetéig ingyenesen a bevett egyház vagy annak belső egyházi jogi személye mint fenntartó tulajdonába kell adni.

Az így átadott ingatlan és ingó vagyon, vagy az azok helyébe lépő vagyonelemek tulajdonjoga ingyenesen viszszaesik az eredeti tulajdonosra akkor, ha

- a) a fenntartó jogutód nélkül megszűnik,
- b) a köznevelési vagy szakképző intézmény megszűnik,

⁸ U.a.

- c) a fenntartói jog központi költségvetési szerv, települési önkormányzat vagy nem bevett egyházi fenntartó részére kerül átadásra, vagy
- d) az ingatlanon a nevelési-oktatási feladat ellátása megszűnik.

Ha 60 napon belül a szerződés - ingatlan esetében a tulajdonváltás ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzésére alkalmas okiratban - nem jön létre, a fél a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény szerződéskötési kötelezettségre vonatkozó szabályai alapján kérheti a bíróságtól a szerződés létrehozását. A perindítástól kezdődően az ingatlanon elidegenítési és terhelési tilalom áll fenn, amelynek ingatlan-nyilvántartási bejegyzését a bíróság elrendeli.

Az Eft. módosítás indokolása szerint:

A nemzetiségi önkormányzatok által fenntartott köznevelési intézmények esetében az intézménynek helyet adó ingatlanok tulajdonjogának az átadását a nemzetiségek jogairól szóló 2011. évi CLXXIX. törvény már korábban is biztosította a nemzetiségi önkormányzati fenntartó által az épületben folytatott köznevelési tevékenység fennállásáig. Figyelemmel arra, hogy helyi önkormányzati tulajdonú épületben bevett egyházi fenntartó által fenntartott köznevelési, szakképző intézmények is működnek, ezek működésének hosszú távú biztosítása, ezzel összefüggésben a köznevelési, szakképző intézményt látogató gyermekek, tanulók, illetve szüleik jogainak védelme érdekében a törvényjavaslat ezen fenntartók számára is biztosítani kívánja az önkormányzati tulajdonú épületek és az ezek tartozékát képező ingóságok tulajdonjogát mindaddig, amíg ezekben köznevelési, szakképzési tevékenység folyik. Ezzel összefüggésben a törvényjavaslat rendelkezik a tulajdonváltás ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzésére alkalmas szerződések megkötéséről, illetve arra az esetre, ha ez a megadott határidőig nem jön létre, a perindítás lehetőségéről és ezzel összefüggésben az elidegenítési és terhelési tilalomról is.

Az Egyházközség az Eftv. 11/A. § és 13. § alapján határidőben tulajdoni igényt nyújtott be a Szőnyi Benjámin Református Általános Iskolában folyó közoktatási tevékenység folytatására szolgáló, a 6800 Hódmezővásárhely, Petőfi utca 6. szám alatti ingatlan tulajdonjogának és az Aranyossy Ágoston Református Óvoda, Általános Iskola és Szakiskolában folyó közoktatási tevékenység folytatására szolgáló, 6800 Hódmezővásárhely, Szék utca 3-5. szám alatti ingatlan tulajdonjogának a megszerzése érdekében Hódmezővásárhely Megyei Jogú Város képviselő-testületéhez. A képviselő-testület azonban a tulajdoni igényt elutasította, ezért az Egyházközség 2023 augusztusában két pert indított a Szegedi Törvényszéken annak érdekében, hogy a bíróság hozza létre a tulajdonjog átruházási szerződést az Önkormányzat és az Egyházközség között.

Az Önkormányzat a perben benyújtott ellenkérelmében elsődlegesen azt Eftv. módosító rendelkezéseinek az – általa vélt – alaptörvény-ellenességére hivatkozott, kiemelve, hogy jogszerűtlen az önkormányzati vagyon ingyenes, kártalanítás nélküli elvonása.

Az Alkotmánybíróság azonban egy másik önkormányzat kezdeményezése alapján megvizsgálta a jogszabályt, és a 3192/2024. (V. 31.) számú határozatában megállapította, hogy az Eftv-nek az alkotmányjogi panaszokkal kifogásolt rendelkezései nem ütköznek az Alaptörvénybe, azok nem minősülnek kisajátításnak, a köztulajdonnak és egyben nemzeti vagyonnak minősülő, oktatási feladat ellátásához kötött vagyon ingyenes átadása a fenntartó részére nem ütközik az Alaptörvény rendelkezéseibe, mivel a közfeladat ellátásnak átadásával a közfeladat ellátását közvetlenül szolgáló és ahhoz szükséges vagyonelem tulajdonjoga kerül ingyenesen átruházásra. A vagyon ilyen módon történő átadása, és ezáltal az önkormányzati tulajdon korlátozása közérdekből történik, és nem jelenti a tulajdonjog aránytalan korlátozását. A közfeladat ellátásához kötött vagyon tulajdonjogának ingyenes átszállásával az új fenntartó nemcsak a vagyon jogait szerzi meg, hanem annak terheit is viseli. Az Eftv. rendelkezései nem ütköznek a diszkrimináció tilalmába sem, mivel a jogszabály nem diszkriminálja pozitívan az egyházi fenntartókat más fenntartókkal szemben.

A jogalkotóban vélhetően fel sem merült az, hogy lesz olyan önkormányzat, mely – az Alaptörvény, az Nvt, a Mötv. kötelező rendelkezései ellenére, és a korábbi, hasonló tárgyban született AB határozatok ellenére – nem tartja be a törvény rendelkezéseit, és megtagadja az igényelt tulajdon átadását. Talán ez az oka annak, hogy a jogszabály nem kellő mértékben szabályozza a tulajdonjog átadásának a pontos feltételeit, nyitva hagyva több, jogi szempontból rendkívül fontos részletkérdést. A jogszabály hiányosságai azonban lehetőséget nyújtottak az Önkormányzatnak arra, hogy a perek során az Egyházközség tulajdoni igényével szemben az alkotmányossági kifogáson túl több más érvet is felsorakoztasson.

A Petőfi utca 6. szám alatti iskolaépület vonatkozásában további nehézséget jelent, hogy az Önkormányzat a per időtartama alatt az épület társasházzá alakításáról határozott, ami azonban – az Egyházközség álláspontja szerint – rendkívül megnehezíti az Egyházközség tulajdoni igényének az érvényesítését, és ami miatt a peres eljárás így tovább bonyolódott.

A tulajdoni perrel párhuzamosan folyik a Szegedi Járásbíróság előtt egy birtokvédelmi per is, mely során a bíróság a földszinti helyiségek használata jogszerűségének kérdésében foglal majd állást. A perre azért került sor, mert az Önkormányzat 2023. augusztus végén egyoldalúan lezárta az iskola által használt földszinti helyiségeket, és emiatt az Egyházközség jegyzői birtokvédelmet kért, mely során – az eljárásra kijelölt – mórahalmi jegyző megállapította, hogy az Önkormányzat birtoksértően járt el. Az Önkormányzat a perben a jegyző határozatának a felülvizsgálatát kéri a bíróságtól arra való hivatkozással, hogy nincs olyan érvényes szerződés, mely az iskolát a földszinti helyiségek használatára feljogosítaná. A per elbírálását nehezíti, hogy – az Önkormányzat által készített, és az Egyházközség képviselői által jóhiszeműen aláírt – szerződések néhol valóban nem egyértelmű megfogalmazásokat tartalmaznak. Az ügyben november 19-én hirdet a bíróság ítéletet, de valamelyik peres fél fellebbezése kapcsán a jogerős döntés még bizonyára csak újabb hónapok elmúltával várható. (A cikk leadását követően megszületett ítélethirdetés az Önkormányzat álláspontját látta megalapozottnak - szerk.)

A Szék utcai iskolaépülettel kapcsolatos pert pedig az nehezíti, hogy az épület egy részében működik a Csongrád-Csanád Megyei Pedagógiai Szakszolgálat Hódmezővásárhelyi tagintézménye, melynek kapcsán a köznevelésről szóló törvény alapján a Szegedi Tankerületi Központot ingyenes vagyongazdálkodási jog és elidegenítési és terhelési tilalom illeti meg az általa használt ingatlanrészre vonatkozóan. A korábbi években azonban – nyilvánvalóan – tévesen nem csak a Pedagógiai Szakszolgálat által használt ingatlanrészre, hanem az ingatlan egészére jegyezték be a Szegedi Tankerületi Központ vagyongazdálkodási jogát, mely így akadályozza az Egyházközség tulajdoni igényének az érvényesítését. Ebben a jogvitában jelenleg az elsődleges feladat a tévesen bejegyzett vagyongazdálkodási jog mértékének az ingatlan-nyilvántartásban történő kijavíttatása, melyre azonban csak külön eljárások keretén belül van lehetőség, ami a per további elhúzódását eredményezi.

A fenti – talán túl hosszú és száraz – tájékoztatást azért kívánta közzétenni az Egyházközség vezetősége, mert az Egyházközség tulajdoni igénye kapcsán olyan valótlan és túlzó nyilatkozatok láttak napvilágot, melyeket – ellentétes vélemények hangoztatása és így nyilatkozatháború folytatása helyett – legkönnyebben csak a jogszabályi háttér tényszerű ismertetésével lehetséges cáfolni.

Az Egyházközség tulajdoni igénye tehát törvényi rendelkezéseken alapul – a tulajdoni igény érvényesítését ezért nem lehet lopásnak nevezni, az Egyházközség vezetőit pedig nem lehet tolvajnak minősíteni! Az Egyházközség vezetőségének nem csak joga, de kötelessége a jogszabályi lehetőség kihasználása, a tulajdoni igény érvényesítése, hiszen a Magyarországi Református Egyház Zsinata által elfogadott, a Magyarországi Református Egyház gazdálkodásáról szóló 2013. évi IV. törvényben megfogalmazott gondos gazdálkodás követelménye megköveteli az Egyházközségtől, hogy minden tegyen meg az Egyházközség vagyonának a gyarapítása, megóvása érdekében. Az Egyházközség presbitériuma ezen kötelezettségének eleget téve döntött a tulajdoni igény következetes

érvényesítéséről.

A lefontosabb szempont azonban az Egyházközség számára az, hogy a köznevelési feladatok ellátása mindkét iskolában – hosszú távon – biztosítva legyen. A peres eljárások elhúzódása, azok – mindkét fél számára – bizonytalan kimenetele arra ösztönzi a peres feleket, hogy törekedjenek a jogvita peren kívüli rendezésére. A Hódmezővásárhely Megyei Jogú Város közgyűlése határozatot hozott arról, hogy az Önkormányzat tárgyalásokat folytathat az Egyházközséggel a perrel érintett ingatlanok további használatáról, esetleges megvásárlásáról, azonban feltételként szabta, hogy az Egyházközség ezt megelőzően álljon el a perekben a keresetektől. Az Egyházközség vezetősége a peren kívüli tárgyalásokra irányuló kezdeményezéssel egyetért, azonban a perek megszüntetésére csak akkor kerül sor, ha a feleknek sikerül teljes körű, mindkét fél számára elfogadható megállapodást kötnie.

Bízom abban, hogy a jogvita minél rövidebb időn belül rendeződik, és így az Egyházközség által fenntartott iskolák a 2025-2026. tanévet már a saját tulajdonukba kerülő épületekben kezdhetik meg. (Időközben személyes tárgyalások kezdődtek az egyházközség és az önkormányzat vezető tisztségviselői között a helyzet békés rendezése a köznevelési ellátás zavartalan biztosítására - szerk.)

Bizalmi tőke

Bán Csaba
lelkipásztor

Nagyáruháza bejáratánál Magyar Református Szeretetszolgálat standja, mögöttük diákjaink karácsonyi élelmiszer-csomagokra gyűjtenek. Az odaérkezők közül kettő félhangosan mondja tovább lépve: „csak semmi református.” Természetesen az elhangzó szavak mellett azt nézik, mi van kirakva, mit lehet ingyen elvihetni. Médiatizált világunk egyik fájdalmas eredménye társadalmunk állapotát tükrözi.

Hiányzik Valaki és valami?

Aki figyelmesen olvassa a címet, meghökken a bizalom és a tőke egymásmellettségén. A tőkéről az idős nemzedéknek még eszébe jut Marx ilyen címmel illetett könyve, de hogyan kapcsolódik ehhez a bizalom?

Lassan eltelik 35 év a rendszerváltozás óta. Egy nemzedék, amely akkor felnőttként hitben élte át ezt a korszakot, talán még emlékszik közegyházunk egyik bibliai narratívájára: Ha a kommunizmust a fogsággal azonosítjuk, akkor a rendszerváltozás a szabadulás, az átkelés a túlsó, vágyott partra. Ezt a pusztai vándorlásnak kell követnie, nem fog ölbe hullni a szabadság és a béke korszaka. Mivel a vándorlás éppen egy nemzedéknyi idő a Szentírásban, így e történelemértelmezés szerint annak a vége felé lehetünk. Valamit hátra hagyunk, és valaminek a kapujában lehetünk. Vannak, akik a mögöttünk hagyott szűk esztendőt hasonlóképpen látják. Ami velünk történt, az nem véletlen műve, hanem az élő ige kétélű éles kardja.

Mit hagyunk mögöttünk? Mi jellemzi legjobban a mögöttünk hagyott évtizedeket? Valószínűleg az egyik leginkább jellemző összefoglaló fogalom az építkezés lehet. Mit is tehettünk volna mást?! A fogság kevés lehetősége nem tette lehetővé a felújítást, talán csak az állagmegóvást. Akarva akaratlanul is templomok újultak meg, parókiák modernizálódtak, régi iskolaépületek váltak a mai köznevelés eszközeivé. Ehhez pedig pénzre, a korábbiakhoz képest rengeteg pénzre, egyszóval tőkére volt szükség. Saját erő nem lévén európai uniós pályázati forrásokkal, kormányzati támogatásokkal megvalósulva. Ezt a tőkét könyvelők, könyvvizsgálók, gazdasági szakemberek jól tudják mérni, kiszámolni. A hozzájuk idomult magatartásformák (elkényelmesedő adakozás, hatalomhoz való kötődés) miatt sokan kárhoztatják a vándorlásnak ezt az idejét. Bizony hibák nélkül nem lehetett átkelni ezen a korszakon, mint ahogy Isten választott népe sem volt hibáktól mentes. Bünvallást követően azonban újra továbbléphettek, és a vándorlók sok szépet, Isten csodákban megmutatkozó gondviselő szeretetét is megélhettek. Mára már az uniós források elapadnak, és sokan károgznak a várhatóan kieső kormányzati támogatásokról. Mások pedig örülnek, mert az ehhez tapadó magatartásformák valószínűleg ezzel együtt megszűnhetnek. Lehet, hogy apró korszakváltásunknak ezek a külső ismertető jegyei.

Csökkenő támogatás mellett nem tehetünk mást, mint saját „házunk táján” nézünk újra szét. Mi az, amink van? Ami senki másé, csak a miénk. Valószínűleg mindenestül fogva azt nem mondhatjuk, amit Péter apostol mondott az Ékes kapunál: „*ezüstöm és aranyam nincsen.*” Bizonyosan több van, mint lehetett a szolgaság ideje alatt, de ez épületekben manifesztálódik. Más tőke után kell néznünk, ami mindig megvolt, meglehetett, de az utóbbi időben háttérbe szorult. Az a fajta erő, ami közösségeink szolgálatában, az emberekkel való találkozásokban, telefonbeszélgetésekben, üzenetváltásokban, kézzelfogható szolgálatokban valósul meg, ami élővé formálja közösségeinket.

Dávid király menekülés közben bevetette magát az erdőségbe, Jonátán barátja meglátogatta, „*és erősítette az Istenbe vetett bizalmát.*” Erre kívántam utalni a címben: bizalmi tőke vagy - ahogy mondják - a bizalom kultúrája. Vagy, ahogy minket a Heidelbergi Káté tanít: „*szívbeli bizalom.*” Lehet, hogy az a kapu, amin nekünk, reformátusoknak át kell menni a következő apró korszakban, inkább erről fog szólni. Az nem baj, ha megkülönböztetnek bennünket a társadalomban, de a bizalom gyümölcsét egymás közt és kifelé, társadalmunkban újra erősíteniünk kell.

Anyakönyvi híreink

Lérántné Aracsi Erika
irodai munkatárs

Keresztelés

1	Lakatos Olivér	05.23	22	Baja Mira Olívia	08.11
2	Gajdán Gábor	03.17	23	Fodor Flóra Zita	07.07
3	Gajdán Norbert	03.17	24	Fodor Marcell	07.07
4	Dantesz Emma	04.18	25	Fodor Zsombor	07.07
5	Szilágyi Lotti	04.28	26	Nagygyörgy Léna Eliza	07.14
6	Fulai László Noel	05.26	27	Majsai Lili	08.04
7	Rostás Elena Lana	05.26	28	Majsai László	08.04
8	Rostás Luna Eloiz	05.26	29	Majsai Elizabet	08.04
9	Buzási Hanna Barbara	05.12	30	Budai Máté	07.21
10	Bácsván Zoltán ifj.	05.12	31	Dudás Csaba	08.25
11	Papp Vanda	05.09	32	Bjelik Dalma	08.25
12	Seres Ágnes	05.12	33	Tomori Zétény	10.06
13	Sziver Viktória	05.12	34	Kotormán Anna Zsolna	08.04
14	Mucsi Bora	05.19	35	Égető Anna Róza	09.22
15	Doba Gréta	05.12	36	Arany Boróka	09.01
16	Elek Bence	05.12	37	Galli Edina	08.18
17	Joó Nóra Anna	05.12	38	Józsa Luca	10.06
18	Kenéz Jázmin	05.12	39	Józsa Dorka	10.06
19	Molnár Magnólia Emma	08.11	40	Kádár Konrád	10.20
20	Nagy-Győri Emília Lili	08.11	41	Nagy Zoé Regina	10.20
21	Csillag Dominik Tamás	07.28			

2023-ban megkereszteltünk 45 főt, 28 nőt és 17 férfit (41 fő gyermeket, 4 fő felnőttet), 2024-ben csökkent a keresztelték száma: 41 fő vette fel a keresztséget, ebből 14 férfi és 27 nő. (39 fő gyermek és 2 fő felnőtt volt.)

Konfirmáció

1	Soós Adél Villő	03.28	27	Kenéz Jázmin	05.12
2	Bácsván Zoltán ifj.	05.12	28	Kispál Marcell Vendel	05.12
3	Balázs János	05.12	29	Kiss Bátor Koppány	05.12
4	Balázs Viktória	05.12	30	Kotormán Barka Ilona	05.12
5	Balog Rebeka	05.12	31	Kovács Anna	05.12
6	Bánfi Tamás	05.12	32	Kovács Mátyás	05.12
7	Bera Lina Franciska	05.12	33	Majsai Attila	05.12
8	Berezvai Gréta	05.12	34	Manzák Rebeka	05.12
9	Buzás Bálint Bende	05.12	35	Markó- Martonosi Zovát	05.12
10	Buzási Hanna Barbara	05.12	36	Mucsi Nóra	05.12
11	Csenterics Izabella	05.12	37	Nagy Gábor	05.12
12	Dékány Anna	05.12	38	Nagygyörgy Botond Imre	05.12
13	Doba Gréta	05.12	39	Nowak Dominika	05.12
14	Dombi- Kiss Botond	05.12	40	Pásztor Zsombor	05.12
15	Donka Emili	05.12	41	Rácz Miklós	05.12
16	Dora- Tóth Péter	05.12	42	Sándor Janka Emese	05.12
17	Égető Sándor	05.12	43	Sárosi Áron	05.12
18	Elek Bence	05.12	44	Schleifer Máté	05.12
19	Elek Bíbor Viktória	05.12	45	Seres Ágnes	05.12
20	Erdős Marcell	05.12	46	Szabó Nóra Beáta	05.12
21	Farkas Zlán	05.12	47	Sziver Viktória	05.12
22	Győri Rézi Anna	05.12	48	Varga Róbert	05.12
23	Hegedűs Hanna Sára	05.12	49	Varga Szabolcs	05.12
24	Hernádi Csenge	05.12	50	Vata Luca	05.12
25	Hernádi Hanna	05.12	51	Mucsi -Vörös Henrietta	05.19
26	Joó Nóra Anna	05.12	52	Galli Edina	08.18

2023-ban konfirmációi fogadalmat tett 56 lélek, ebből 25 nő és 31 férfi (49 fő fiatal, 7 fő felnőtt). 2024-ben konfirmációi fogadalmat tett 52 lélek, ebből 29 nő és 23 férfi (50 fiatal és 2 felnőtt)

Házasságkötés

1	Ádir Róbert és Kiss Dóra	2024.04.20.
2	Kotormán Viktor és Lázár Csilla	2024.05.25.
3	Molnár Márk és Németh Kata dr.	2024.05.25.

2023-ben 9 pár kötött házasságot, ebből 3 pár a gyülekezőnk tagja. A 9 párból 2 pár más felekezeti valláshoz tartozik, 6 pár pedig vegyes vallású volt. 2024-ben 3 pár kötött házasságot, ebből 2 pár gyülekezőnk tagja. A 3 párból 1 pár más felekezeti valláshoz tartozik, 2 pár vegyes valláshoz tartozik. Áldást kívánunk a házasságkötésekre!

Temetés

1	Marton Gáborné	01.08
2	Dudás Jánosné	01.08
3	Vízi Imréné	03.01
4	Banga János Imre	04.26
5	Mucsi István	05.16
6	Kőrösi Lajosné	05.17
7	Szőke Lászlóné	05.28
8	Varró Tibor	06.04
9	Török Ferenc	06.11
10	Bera Sándor Józsefné	07.29
11	Szrnka Mihály	08.09
12	Rébék Zoltán	08.13
13	Bálint Istvánné	08.08
14	Dr. Vas István Jánosné Dr. Bartucz Lidia Anna	09.02
15	Víg Áronné	10.22
16	Nagy Sándor	10.31
17	Tóth Sándorné	11.15

Vigasztalást kívánunk a gyászban járóknak. 2023-ban eltemettünk 16 főt, 7 férfi és 9 nőtestvérünket. 2024-ben eltemettünk 17 főt, 7 férfi és 10 nőtestvérünket. A nevek között olvashatunk olyanokat, akik gyülekezetünk aktív tagjainak sorából távoztak, jelenlétük hiánya a mai napig fájó közösségünknek.

Első lépések – Üzemeltetési és fejlesztési iroda

Králik Csaba
irodavezető

A Hódmezővásárhely-Ótemplomi Református Egyházközség a 8/2024. (01. 31.) számú közös fenntartói igazgatótanácsai határozatban foglaltaknak megfelelően 2024. július 1-vel létrehozta az Üzemeltetési és fejlesztési irodát. Munkáltatóként átvette a fenntartásában lévő intézmények technikai alkalmazottait: takarítókat, karbantartókat, és ún. utasítási jogkörrel a rendszergazdákat, oktatástechnikust. A meglévő munkakörök kiegészültek egy műszaki ügyintézői munkakörrel. Az üzemeltetési iroda vezetésével a Bethlen Gábor Református Gimnázium és Szathmáry Kollégium addigi gondnok-rendszergazdáját (Králik Csaba) bízta meg. Az üzemeltetési iroda így 28 fővel kezdte meg működését. Az alkalmazotti munkaszerződéseket munkaügyi szakjogász állította össze.

Az üzemeltetési iroda munkája döntően a folyamatban lévő fejlesztésekbe való bekapcsolódással, a tervezett további fejlesztések előkészítésével indult. Az üzemeltetési iroda a mártélyi volt iskolaépület (az Egyházközség és a Mártély Községi Önkormányzat között létrejött szerződést követő) óvodává történő átalakításának csaknem minden fázisában szerepet vállalt: az épület felmérésétől kezdve a generál kivitelezővel (K-Bauwerk Kft.) és alvállalkozóival, a műszaki ellenőrrel (Takács Gábor) történő rendszeres műszaki egyeztetéseken át az óvoda műszaki átadás-átvételéig. Ezzel párhuzamosan befejeződtek a Szék utca 1. és Botond utca 18/a, 18. ingatlanok előtti parkoló (hivatalosan: parkolást biztosító stabilizált földmű) mélyépítési munkái az Albau-2001 Kft. kivitelezésében – két ütemben. Ennek eredménye, hogy az Aranyossy Ágoston Református Óvoda, Általános Iskola és Szakiskola székhely épülete előtt bővült a (kulturált) parkolási lehetőség.

A Bethlen Gábor Református Gimnázium folytatni tudta tönkrement nyílászáróinak cseréjét. 13 homlokzati műemléki ablak cseréje – a Csongrád-Csanád Vármegyei Kormányhivatal Építésügyi és Örökségvédelmi Főosztálya hatósági felügyelete mellett – az eredeti ablakokkal azonos szerkezettel, díszítési elemekkel és korhű vasalatokkal, egyszersmind hőszigetelt üvegezéssel valósult meg. Az asztalosmunka a Hódfa Kft. érdeme. Az új ablakok a természettudományi szint Bodnár termében elektromos vezérlésű zsalúziával, az első emeleti tanári szoba pedig rolettákkal egészült ki.

A Bethlen Gábor Református Gimnázium fűtésének kényyszerű átalakítására, korszerűsítésére három szakaszban került sor az elmúlt több mint 10 év alatt. Ennek eredményeként három egymástól független részrendszer épült ki. Legutóbb a HVSZ távhőszolgáltató által üzemeltetett, átlagát nézve 49 °C-os, a gimnázium pincéjén átvezetett visszatérő ági termálvíz szakaszra készült el (egy hőcserélő beépítésével) egy kiegészítő fűtési forrás. Ez önmagában biztosítja a gimnázium épületegyüttesének 5-0 °C külső hőmérsékletig a hőigényét. A három, külön-külön kialakított fűtési egység viszont egymástól függetlenül, eltérő szabályozási rendszerekkel, ebből adódó hibákkal, anomáliákkal, folyamatos manuális beavatkozás mellett működött. A nem megfelelő szabályozás átgondolásra került, és a Connection Control Kft. elkészítette egy új, ún. PLC-alapú, mindhárom meglévő részegység egy-egy, a korábbi problémákat kiküszöbölő korszerű szabályozását. Ennek tesztelése, paraméterezése zajlik. A fejlesztés a megfelelő szabályozással energiamegtakarítást kell, hogy eredményezzen.

A Malom utca 15-17. számú helyi védett épület külső homlokzati hőszigetelést és homlokzati festést kapott. Az üzemeltetési iroda a műszaki koordinációban került bevonásra.

A Malom utcai egyházi gyűjteményhez kapcsolódik a kutatószoba. A kutatószobába Vörös András bútorasztalos készített el egy egyedi, stílusában, szerkezeti megoldásaiban hű, faragott díszítésű, üvegezett tárolószekrényt az egyházközségi anyakönyvek (méltó) befogadásához.

Az üzemeltetési iroda igyekezett kisebb felújítási, kivitelezési, munkákat kiváltani, bontási, festés-mázolási munkákat, javító burkolási munkákat, térbetonozási munkákat, szerkezeti lakatos munkákat is elvégezni.

15 fő intézményi takarító és kisegítő felelős az intézmények, hivatalok tisztaságáért, higiéniájáért.

Ahol lehetőség adódik, ahol az elvégzendő munka jellege engedi, bevonjuk, foglalkoztatjuk a közfoglalkoztatottakat.

Az intézmények, hivatalok szerteágazó, sokrétű szolgáltatásokat vesznek igénybe. Általános követelmény az üzemeltetési irodával szemben, hogy ezeket a szolgáltatásokat lehetőség szerint racionalizálja. Szolgáltatási területenként ajánlatokat kértünk, személyes egyeztetéseken tájékozódunk a szolgáltatók háttéréről, a szolgáltatásaik részleteiről, jellegéről, a lehetséges kedvezményeiről. Több szempontot érvényesítő mérlegelés során választottuk ki – a gazdasági hivatallal és a gazdasági és üzemeltetési bizottsággal egyeztetve - a munka-, baleset- és tűzvédelmi; a rovar- és rágcsálóirtást végző, a tisztítószereket és takarítóeszközöket biztosító, higiéniai papírokat biztosító szolgáltatókat. Lezárás előtt van az irodaszerek beszerzésére vonatkozó szerződés, folyamatban van a fűtési-hűtési-légtechnikai karbantartási ajánlatok értékelése. Folyik a fénymásoló készülékek bérleti szerződésének átvizsgálása, a közüzemi szerződések módosításához szükséges adatok összegyűjtése.

A karbantartási, javítási, hibaelhárítási feladatok támogatására partneri megállapodásokat kötöttünk 10 helyi szaküzlettel, kereskedéssel a szükséges anyagok, alkatrészek, szerszámok kisgépek, gépkölcsönzés stb. biztosítására. (Az elszámolás tárgyhó végi gyűjtőszámlákkal történik.)

A hibabejelentéseket, a beszerzésre irányuló kéréseket egy üzemeltetési szoftveren keresztül fogadjuk, kezeljük. Az intézményeknél, hivataloknál felkért operátorok rögzítik mindezeket. A feladat kiosztás részben a szoftveren keresztül automatikusan történik, de szükségesnek ítéljük még a műszaki ügyintéző és az irodavezető felügyeletét, beavatkozását.

„És örült a nép az önkéntes adakozásnak, mert tiszta szívből, önként adakoztak az ÚRnak.” (1Krón 29,9)

Isten iránti hálánkat többféle adománnyal (perselypénz, egyházfenntartói járulék, céladományok) és szolgálattal is kifejezhetjük. **Az egyházfenntartói járulék az az adományforma, amellyel lelki családjunk iránti felelős elköteleződésünket is kifejezzük: azt, hogy gyülekezetünk évről évre rendszeresen számíthat arra, hogy anyagi terheinek hordozásában részt akarunk venni és rész is veszünk.**

Gyülekezetünk működését nem az állam vagy a közegyház finanszírozza, anyagi forrásainkat a hívek adományai jelentik. Az egyházfenntartói járulékok jelentik a perselypénzek és a gyülekezet életére befizetett céladományok mellett gyülekezetünk alapvető működési költségeinek – épületeink rezsiköltségeinek (fűtés, világítás, víz stb.), az irodai költségeknek, a gyülekezet munkatársaink jövedelmének – elsődleges forrását.

Az egyházfenntartói járulék mértékét gyülekezetünk presbitériuma ajánlási szinten határozza meg. Az ajánlás így szól: „Egyházfenntartói járulék évente legalább egyszer fizetendő az egyháztagok részéről. A bibliai mérték a tized, amit azonban nem tesszünk kötelezővé. Zsinatunk határozata a hívektől azt kéri, hogy legalább éves jövedelmük (fizetésük, nyugdíjuk, bevételeik stb.) 1 %-ával támogassák azt az egyházközségüket, ahová tartoznak, és amelynek szolgálataival élnek.” (Ez természetesen nem összetévesztendő a személyi jövedelemadó felajánlható 2x1 %-ával.)

Fenntartói járulék minimum összege 2024-ben: A Presbitérium javaslata az egyházközség tagjai felé az áldozatvállalás mértékéről a következő:

Egyházfenntartói járulék évente legalább egyszer fizetendő az egyháztagok részéről, melynek összegét mindenki saját maga határozhatja meg. A 27/2024 (03.27.) sz. presbitéri határozat szerint **a Presbitérium javaslata**, hogy az áldozatvállalás mértéke **2024. évben legalább éves jövedelmük** (fizetésük, nyugdíjuk, bevételeik, stb.) 1%-a legyen. A Presbitérium köszönetet mond mindazoknak, akik az Egyházközség fenntartásában részt vállalnak, örömdetesen állapítja meg, hogy növekszik azon egyháztagok száma, akik **havi rendszeres átutalással, vagy készpénzes befizetéssel** támogatják az Ótemplomi Református Egyházközség fenntartását, ezzel elősegítve a kiegyensúlyozottabb gazdálkodást. Minden 18. évet betöltött egyházfenntartói járulék jogcímen befizető gyülekezeti tag a soron következő évben a választói névjegyzékbe kerül függetlenül a befizetett összeg mértékétől.

Ennek az adományformának a tudatos elkötelezettséget kifejező jellege miatt egyházközségünk választói névjegyzékében azok a református, konfirmált, 18. életévüket betöltött gyülekezeti tagok szerepelnek, akik egyházfenntartói járulékat befizetik hozzánk.

A presbitérium szeretettel kéri a gyülekezetet is, hogy lehetőség szerint legalább az ajánlott minimum összegben fizesse be mindenki egyházfenntartói járulékát, amennyiben megtehetik, havi rendszerességgel, mert ez gyülekezetünk gazdasági működését is kiegyensúlyozottabbá teszi, illetve a havi részletek befizetése nem is annyira megterhelő, mint az éves járulék egy összegben való befizetése.

Az egyházfenntartói járulék befizetését nem családonként, hanem minden esetben személyenként könyveljük, ezért kérjük, hogy a befizetéskor/átutaláskor egyértelműen jelezzék, hogy kinek a nevére történik a befizetés. Utalás esetén az adakozó neve mellett a pontos lakcímét is kérjük feltüntetni.

Az egyházfenntartói járulékot és egyéb adományokat is befizethetik személyesen a lelkészi hivatalban, illetve átutalhatják egyházközségünk számlaszámára. Személyes befizetés esetén minden esetben bizonylatot adunk a befizetésről.

Egyházközségünk számlaszáma: OTP 11735067-20056821

A Presbitérium nevében kívánunk az Olvasónak áldást és békességet!

Év végi, ünnepi istentiszteleti rendünk és alkalmaink

Időpont	Ótemplom	Tarján
December 1. Advent I. vasárnapja	9.30 Istentisztelet - Kun Ildikó 11.00 „Aranyossy” családi istentisztelet - Kun Ildikó	8.30 Istentisztelet Kun Ildikó
December 4. szerda	18.00 Rákász Gergely: Tél - orgonakoncert	
December 8. Advent II. vasárnapja	9.30 Istentisztelet - Szabó Ákos 11.00 „Kertvárosi” családi istentisztelet - Szabó Ákos	8.30 Istentisztelet Szabó Ákos
December 12. csütörtök	16.00 Hétközi istentisztelet - Bán Csaba 17.00 Mária Valéria Keresztény Óvoda, bethlehemes műsor - Vajnai Ágnes	
December 14. szombat	17.00 Fandante kamarakórus koncert	
December 15. Advent III. vasárnapja	9.30 Istentisztelet - Bán Csaba 11.00 „Bethlen” családi istentisztelet - Bán Csaba	
December 19. csütörtök	11.30 „Szőnyi” kibocsátó istentisztelet - Kun Ildikó	
December 20. péntek	10.00 „Aranyossy” kibocsátó istentisztelet - Kun Ildikó 12.30 „Bethlen” kibocsátó istentisztelet - Szabó Ákos	
December 22. vasárnap Advent IV. vasárnap	9.30 Istentisztelet - Bán Csaba 16.00 Adventi zenés áhítat - Hegyi Bálint	8.30 Istentisztelet, Bán Csaba
December 24. kedd Szenteste	11.00 „Szőnyi” karácsony - Kun Ildikó 16.00 Áhítat - Szabó Ákos	
December 25. szerda Karácsony első napja	9.30 Istentisztelet, úrvacsoraosztás - Bán Csaba, és Kun Ildikó	8.30 Istentisztelet, úrvacsoraosztás Bán Csaba
December 26. csütörtök Karácsony második napja	9.30 Istentisztelet, úrvacsoraosztás - Szabó Ákos és Bán Csaba	
December 28. szombat	18.00 St. Martin évbúcsúztató koncert	
December 29. vasárnap Karácsony utáni I. vasárnap	9.30 Istentisztelet - Bán Csaba 16.00 Adventi zenés áhítat - Hegyi Bálint	8.30 Istentisztelet Bán Csaba
December 31. kedd Óév	16.00 Óévi istentisztelet - Bán Csaba	
Január 1. szerda Újév	9.30 Újévi istentisztelet és köszöntő - Bán Csaba	

Hódmezővásárhely-Ótemplomi Református Egyházközség

Üzenet 2024

**A Hódmezővásárhely – Ótemplomi Református Egyházközség
igehirdető lapja és éves gyülekezeti újságja
Impresszum**

Felelős kiadó: Bán Csaba Attila és Elek András
Hódmezővásárhely – Ótemplomi Református Egyházközség
Hódmezővásárhely, 2024

Szerkesztőbizottság:

Bán Csaba, Bovier Hajnalka, Csordás-Makó Ildikó,
Elek András, Gilicze Rózsa Judit, Kádárné Zsoldos Edit

Grafikai tervezés: Kóti Attila

A képek gyülekezeti közösségeinkben készültek 2023-2024-ben.

Nyomdai kivitelezés:

„Norma” Nyomdász Kft.

Kiadó és szerkesztőség elérhetőségei:

Postacím: 6800 Hódmezővásárhely Zrínyi u. 5.

E-mail: hodmezovasarhely-otemplom@reformatus.hu

Telefon: +36 62 241 817 Mobil: +36 30 695 4254

WEB: <https://vasarhelyiotemplom.hu/>

Facebook: <https://facebook.com/vasarhelyiotemplom>

Youtube: <https://youtube.com/Vasarhelyiotemplom>

Instagram: https://instagram.com/vasarhelyiotemplom_

Adószám: 19982201-1-06

Bankszámlaszám: OTP Bank Nyrt. 11735067-20056821